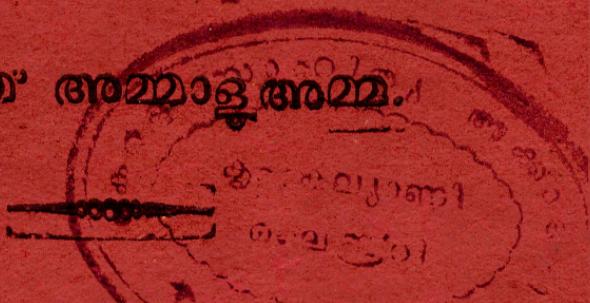

LIFE OF BUDDHA.

ബാലഭവതിതം.

രാവത്ര അമ്മാളുണ്ട്.

LIFE OF BUDDHA.

ബാഡ്യ പരിത്രം.

മുഹമ്മദ് അംഗോളി അംഗാ

പി ചന്ദ്ര കുമാർ .

[മ-10 പതിപ്പ് മരം-ഫി.]

അഴീവപേരും:

‘ഭാരതവിലാസം’ അചുട്ടാ..

മന്മഹൻ.

[പക്ഷ്യവകാശം]

വില 12-ഓ.

இலு ருமங் வூலுமவண்ணியுடை ஜிவசுரிதுமகளை; இந்தீ
யீ பஸியிதொய ஸெர் எஸ்.பி.ஈ. அதற்காலாஸ் அவர்க
ளால் நின்றிதமாக ‘லெபர்’ காலீ எஸ்ட் (Light of Asia)
என இந்தீயப்பூக்களை முப்பாயாறமானால் எஷ்டிடிசுத்துமக
ள். எஷ்டு ஹாமஹரதாய நா ருமாதெறை இந்தீயக்காவாபாஸி
துமிலூத தொங் லாஷான்ராப்பூரா காக்கையுத்தேவலு அத
விழபகுமாவளான வாய்ந்தோக்க் தொங்கானிடத்துள்ளது. என்னால்
அன்றை செய்யுமானாலை காரளை பாயாதெ கஷிடங்கதை: வசூ
ர காலமாயி எனிக்கீ வூலுமவரிதுதித் தக்கிவழுமான
னைரை தொங்கயாத், அதிசெ மலயாலுதைத் தீஷ்டெளையை
நீ விசுரிசூர் ஸங்கூதத்திலும் தமிழிலுமாலை ருமானைலை அத
பேஷி.ஆக்காண்டிக்கையாயிதுகள்; அன்றென்றித்துவூரித்
என்று புயிஸுவோரதொய யாத்து டி. எஃ. நாய்வராக்கம்
வூலுமவரிதுதை தொங் மலயாலுதைவெலாத்தி மலயாலிக்கரைக்கையை
காரமாகவித்திக்கெளைமளை, அது ‘லெபர்’ காலீ எஸ்ட்’யை
அறிஸுத்தகவி வெட்டதொட்டானால் நின்புத்திசூர்; அதின்னீங் அத
க்கள் தொங் இதினாலுமிசூர். பாலகாாட் வித்தாரியாகோலே
ஜ் டி.ஆராவு வி. கெ. ஸுமுஷம்புருஷ் வி. எஃ. அவர்கள் அத
தாமாலைவும் அவராலேற்றுவதுமாலை மேல்பூங்கை இந்தீயச் சு
மத்தின்று அத்தவும் அவரும் எனிக்கை மன்றிலாக்கித்துகிக
யும், அதிசெ தொங் ஸுப்பத்தொய்க்கில் எஷ்டுக்கலை செய்து
க்கள். அதின்று அதேஷுத்தினா தொங் வாய்ந் பாதைக்கா
லைகள்.

‘ஏவென்’ காஷ் எஃபு’யில் வூலைகள் விவரம் கம் விடுதலைச் செய்தியுள்ளதற்கிணங்க, நின்றையைக், உ

അംഗത്വ പ്രസിദ്ധന്സി കോളേജ് തമിഴ് പണ്ഡിതർ സ്ഥാമിനാമ
യുവർക്കളുടെ തമിഴ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുന്നതു ചേത്തിരിക്കുന്നു.
ബുദ്ധചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയകാവിസ്ത്രാ, 'ലൈറർ ഓഫ് എഞ്ചർ'
യുടെ അനുഭാവത, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ എന്നിക്കുള്ള രാഹാണ്ഡിത്രം,
മലയാളവാക്കകളുടെ ദാഖിക്കുത്, മുന്നാവക്കുളം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ
വളരെ അഭാബങ്ങൾ വന്നിരിപ്പുന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ,

“ദേഹം കിമപിലോകസ്ഥിന്
ന നിശ്ചാശം ന നിത്രം ।
അവുണ്ണാശ്വന്തമനാദേശാശാൻ
വിവൃഥാശ്വന്തം ഹണ്ണാൻ ബുധാം ॥”

എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം, മഹാഭാർത്തത്തിലുാം എന്നാൻ അഭവ
ലരായ കാർത്തോ കുമാരിക്കുമെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ
കേരളീയരും സ്വീകരിച്ചു അഭിനന്ദിക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ കൂ
താത്മഖാരയന്ന പറയാം.

ബുദ്ധമഹാദി ജനിച്ചത് കലിഘനം 2478-ാമത് ഏവഞ്ച
വാസം, പെണ്ണമാസിഡിവസം, വിശാവനക്കുത്രത്തിൽ ടുംഗി
നിായന ഉദ്രാനത്തില്ലായിരുന്നു. ബുദ്ധന് 29-മതത്തെ വയസ്സിൽ
ഉരുവേലുവന്നതിൽ, ഭോധിപ്പുക്കുത്തിന്കീഴിൽവെച്ചു ജ്ഞാനനാ
ദയക്കാണ്ണാണി. അഞ്ചുമുത്തിനിന്റെ എഞ്ചുതാമാത്ത വയസ്സിൽ
ഒവഞ്ചാവമാശം, വിശാവനക്കുത്രത്തിൽ പെണ്ണംശാസിഡിവസം.
കാരിനിന്റെതിരെ മല്ലിക്കൊള്ളാനെതാങ്കു രണ്ടു സാലവുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ
മല്ലുത്തിൽവെച്ചു നിശ്ചാം ഫൂവിച്ചു.

ബുദ്ധചരിത്രവും ബുദ്ധത്തപ്പെള്ളം കേരളീയക്കു കേവലം
അപരിപിതമായുള്ളകൊണ്ട് അതിനെക്കുറിച്ചു് അല്ലോ പറയുന്നു.
അതുവരെന്നാൽ: ബുദ്ധചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വിശ
ദമായിട്ടില്ലെങ്കിലും, ബുദ്ധന് മഹാവിജ്ഞവിന്റെ ഒരു അവരാറുമാ
ണ്ണാൻ നമ്മുടെ ഘുരാണങ്ങളിൽ വിശദമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കു

നന്ത് മിക്കപേരും അറിവുണ്ട്. എന്നാലും ബുദ്ധമതക്കുടാട്ട് കലാ ശിലായ ഒവമനസ്സാമാ, ഒരു നിദിഷ്യാ, ഏല്ലാവക്കും ഉണ്ടാ ഗം. അതിരല്ലക്കിൽ ഈ മഹാചൂരിത്രം എത്രിയോകാലം മുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാവാനിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഈ കേരളീയരാൽ അഥാഭ്യർത്ഥന കാഞ്ചിതാനുണ്ടോ പാശാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട്, അംഗമിനാന വരുവാനുള്ള കാരണം, എൻ്റെമന്ത്രാടക പ്രഭ യിൽനിന്നു ബുദ്ധമതം ഏറ്റുംയാ അക്കദാരി ഹോക്കതിനാലുണ്ടോ എന്ന് ഉള്ളഫിക്കാം.

ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്ന് താഴനാഴപാശവാദാളി കാരണാത്മയാണ് ആരാലുചിരേണ്ടത്. ബുദ്ധമതാശത നാലിലും ഹിന്ദുമതക്കാൾ, വിജയാശിഷ്ഠം ബ്രഹ്മാശാർ പ്രയതിം ചീട്ടാണുന്ന പ്രഖ്യാതമായ ഒരു വദനിജ്ഞന്. അതു തീവ്രം അഭ്യർത്ഥനാണ്. എത്രു കാണണ്ടും: ഹിന്ദുമതക്കാർ ബുദ്ധമത കാശര ഉ പദവിചൃത്യായി യാത്രായ ബുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പാശ നില്ല. ബുദ്ധന്നാൻ കാലത്ത് ഒരു ബ്രഹ്മാശാർക്കിലും ബുദ്ധമത തിന്നു വിശദിക്ഷായിരുന്നില്ല. ഏപ്പറമാത്രമല്ല, ബുദ്ധന്നാൻ പ്രധാനമാനാത്മകമായ ജയദേവൻ, സർവ്വജനാശജാലം, ആദരണിശ്ച മായ ‘അഭ്യൂപദി’ദ്രോക്തതിൽ, ബുദ്ധന്ന വിജ്ഞപ്പിക്കാൻ ആവാനു തെരുതുവതാരമാണുന്ന ഭക്തിവൃഥ്യും പാശത്തിട്ടുള്ളതായ അഭി പ്രായം അശാലത്ത് സർവ്വജന സമ്മരായിരുന്നിരിപ്പാണ തരു തുള്ള. അതുമല്ല, ബുദ്ധന്നാൻ നിവ്വാനാട്ടിനാശം ബുദ്ധത്തപ്രാജ്ഞ തുള്ള അഞ്ചാഡികരിപ്പുനാമാരം സദാനാമന്നാരായിരുന്ന് സംശേഷി നടത്തിയതും ബ്രഹ്മനാരായിരുന്നു. ബഹംാരാജുതാഡിവല ബുദ്ധരാ ജാക്കോർ കിരീടധാരണാദികളായ ക്രിയകൾ ഇന്നും ബ്രഹ്മനാ രഥാഭാണ്ഡാണ് നടത്തിവക്കാര്. പാരമാ രക്തരാചാഞ്ചസ്ത്ര മികളും, കൂചാരിലഭക്തുണ്ട് ബുദ്ധമതാശത നാലില്ലിഷ്ഠം, എന്ന പാ

യുന്നതിനും അടിസ്ഥാനമില്ല. മെൻപ്പുണ്ടെന്ന രണ്ടുപേരും ബുദ്ധി
ചുംഗിനാക്കമായി ബുദ്ധത്തുപത്തെതക്കൾഡിച്ചും, വേദാന്തത്തുപത്തെ
ക്കൾഡിച്ചും എങ്കിൽത്താണ് വല്ലതന്നു വിവാദം നടത്തിയതിനെപ്പറ്റി
ററി മാത്രാമ ബുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്നതു.

ഹിന്ദുമതവും ബുദ്ധാതവും എല്ലാ വിഷയങ്ങളോല്ലും സാമ്യ
ഉള്ളതാക്കണ. ബുദ്ധൻ ജനിച്ചതും വജ്രന്തും മരിച്ചതും ഹിന്ദുവാ
ക്രിംബണന്നു് എന്നിതിഹ്യങ്ങളിൽ കാണാണ. ബുദ്ധൻ സ്വന്തമ
തെന്നു സ്ഥാപിച്ചതു് ഹിന്ദുമതത്തിനു വിരോധമായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനൊ
നമ്മുമാരായ ജനങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി മന്ത്രമായ മന്ത്രങ്ങൾ
ഒളി വിട്ടു് സുഗമമാർത്തുതെ കണ്ടപട്ടിച്ചുതാക്കണ. ബുദ്ധൻ ഹിന്ദു
മതത്താക്കരത്തിൽനിന്നു വില്ലയേറിയതായ അല്പമാറ്റം ചില ത
താരത്താശാസ്ത്ര എടുത്തു് ജനങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാമാകിത്തീരി
ക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ബുദ്ധമതത്തിൽ അവരും അനുഭൂതി
യങ്ങളായ കൂത്യങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തിലും അവരും അനുഭൂതിയങ്ങൾ
ഉണ്ട്. ‘അഹിംസാപരമാധർമ്മം’; ‘പരോപകാരത്തം വിദംബരി
രം’; ‘സത്യംവദ, ധർമ്മംചരം’; ‘മാനുഭദ്ധവാഭവ, പിത്രഭദ്ധവാഭവ,
ഈചാംഗുഭദ്ധവാഭവ’, എന്നിവ ഹിന്ദുമതത്തിലും നിയമിക്കപ്പെട്ടു
വയാക്കണ. ബുദ്ധൻ തന്നെങ്ങ്ങാളുന്ന ധിക്കരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗ
തികൾ ഹിന്ദുമതത്തിലും ഏതുയോ ഫോറ്റുമാരാൽ പലേഡത്തും
ധിക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധൻ, ഇംഗ്രേസ്യാർ ദന്തിനും
ശക്തയാരണ്ണിനു ധിക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുമതത്തിലും ഗ്രീക്ക് ക്രി
ക്കർ കമ്മാധിനിനാരാണാണും ശക്തിക്കു കീഴടക്കിയവരാണാണും
കാണുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധൻ ധിംസാപരമായ കമ്മകാണിയാതെ നിശ്ച
ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുമതത്തിലും വേദാന്തികളിലും, ദയാലുകളും
അനുഭവി മഹാന്മാരം, ധിംസാപരങ്ങളും കമ്മങ്ങളെ നിശ്ച
ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുത്രുചിച്ചും ബുദ്ധനെന്നെപ്പോലെ കാരണ്ണാലും ലഭിക്കുന്നതു
യാൽകൂടി, ആ ധിംസാപര നിക്ഷേപിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ആത്മതപ്രത്യക്ഷം പരമ്പരാത്മാക്ഷം വേദാന്തം കൂടി പറഞ്ഞതുപോലെ ബുദ്ധൻ തന്ത്ര വൈച്ഛിവായി പറഞ്ഞിട്ടി ല്ലൈഡം, പ്രപഞ്ചസംഖ്യാത സകല വസ്തുക്കളം അനിത്ര മാക്ഷാൽ ലോകവാസം ദ്വിവകരമാണെന്ന വേദാന്തികർപ്പംപരജും പ്രകാരം തന്നെ അംഗീകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേദാന്താന്ത്രണം അതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ ഒരു പ്രത്യക്ഷത്തപ്രക്രിയയെ അനാഥന പ്രമാണം എന്ന് കണക്കിട്ടുന്ന സാധിക്ഷകക്കിണ്ടല്ലോന്നും ബുദ്ധ ഗണ്ഠിപ്രായമാക്കില്ലും, സംഖ്യാത ഭം വേദാന്തികളും കൂടി ഒരു വൃംബചാഞ്ചലാക്കാടയും ആചാരങ്ങളും, യമ്മാന്ത്രവിഡിക ലൈയും അംഗീകാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധഗണ്ഠി തതപ്രക്രിയയെ ഉണ്ടാക്കി വില്ലാത്ത ധാരാള തതപ്രക്രിയയും സകലവസ്തുക്കളിൽ ഒരു ശക്തിസ്വീകരിക്കുന്നതും ബുദ്ധൻ ആശാലാഹി കുന്നും. എപ്പാറിനും മുലായ പ്രൂഹരണ കണക്കിട്ടുവാൻ ഒരു അനൈപ്പണം ബുദ്ധമതത്തിലിവല്ലൈഡം, ലോകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളും എപ്പാടവും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതായ കാഞ്ഞകാ റണ്ണിയുള്ളതിനാളും അടിഭിയതാണെന്നും, ഇം പ്രവാന്നങ്ങൾ വാ പ്രൂഹരണ സംഖ്യാത്മകതയിലുള്ളതുത്തിനാൽ ദ്വിവകനിവുതി ഒരു ഗ്രഹിക്കുന്ന വക്ഷ പ്രൂഹരണക്ഷിഥജ്ജ അറിവ് ആവശ്യമില്ലാത്തതാണെന്നും ബുദ്ധഗണ്ഠി വിലയേറിയ അഭി പ്രായം.

സപ്താത്മാതര മാത്രം കര്ത്തി പ്രവക്കിക്കുന്നത് അധികം വാസനം, അധികം പ്രവൃത്തിയാൽ ദ്വിവകരായ വിഷയവാസന മേൽക്കൂരകൾ വർപ്പിക്കുമെന്നും, സവംതങ്ങളിലും ദയാഭാടക്കൂടി മഹാപ്ലാക്കാരെ വരേപാക്കാരം ചെയ്യുന്നതാണ് വിഷയവാസ നായനിപ്പിച്ചു നിവാസലാഭേജാക്കുന്നതെന്നും ബുദ്ധൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. സവംതദയവാസം സംഖ്യാത്മകായ ഒരു വാഹനം കിഞ്ഞമതത്തിലും പറഞ്ഞാതിക്കുന്നിട്ടില്ല.—

“നാതിപ്രസിദ്ധതിനേന്മാപചിത്തോഹവരാവര
രാഹാധിത്സൂര്യഹാണം പ്രതിബുദ്ധലക്ഷാവാദഃ ।
യർഷസ്വർത്തനേയയാസലഭ്രജവയേകാ
നാനാജനേഷ്യപചിത്സൂച്ചത്രാത്മാ” —

ഇങ്ങിനെ ശൈവത്ഥതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ എവ്വം അംഗമാണെന്നും ഏന്നും ബന്ധമാണെന്നും പറയുന്നു. ഫോ എക്കെവതന്റെത്തിൽ ലക്ഷ്യനുണ്ടോ നിന്ത്യാനാമനും ദിനില്ലെന്നും അഭിപ്രായാപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നിന്ത്യാനും അഭിപ്രായം വാതിലുകൾ ഉള്ളിഷ്ടാതിക്കരായ ശ്രൂതിമാനകൾ, അഭ്യർഥിക്കരായ ചണ്ണാലക്കൾ, ഒപ്പോൾ തു രംഗാപ്പെട്ടാമനുമാണും ബുദ്ധിനും അഭിപ്രായം.

ഇങ്ങിനെന്നും പാലേ സംഗ്രഹിക്കുന്നലും ഹിന്ദുമതത്തിനും ഏതും അടച്ചതുതായും ഇവിടെ ഇനിച്ചുബള്ളുന്നും ഒരുക്കാലത്തു വടക്കുക്കുളം ഇവിടെ നിന്നില്ലെന്നും വാഹിപ്പിക്കുന്നതുമുണ്ടും ബുദ്ധമതത്തു വിവിധ നിലിച്ചുപോവാനുള്ള കാരണം, വാസ്തവിക്കിൽ, ദുഹമന്തി യന്മാത്രം അഭ്യർഥിക്കുന്നും, അഭിപ്രായാർജ്ജും, സൂംഡണ്ഡും, തിലാലിവിത്തു ഭൂം നിലിപ്പിട്ടുവരുന്നും അഭിക്ഷണാലിവയല്ലും ഹിന്ദുക്ക്ഷേത്രങ്ങളും നിലിച്ചുതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനാൽ ഉംഗിക്കേണ്ടും രണ്ടു തന്മാരിക്കണം പൊതുപിൽ ശരൂവായ ഒരു ഫേതു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുണ്ടോ. അതു മുഹമ്മദിയരുടും അഭ്യർഥിക്കരാനുമാണും. ഇന്ത്യ കിലും ബുദ്ധമതവിഹാരാരജ്ജും മാരം നിലിപ്പിച്ചുതോ ഹിന്ദുക്ക്ഷേത്രം പാഞ്ചനാവക്കും, മലബാറിഷ്ടരിൽ വളരെ പ്രശ്നവായ കി ആചാരിച്ചു വന്നിരുന്നു ബുദ്ധമതാരാത്രി നിലിപ്പിച്ചുതാരായിരിക്കും? ഹിന്ദുക്ക്ഷേത്രവാൻ തരമില്ല. അതോ ഇപ്പോഴേതു നിവാസിക്കും മുഹമ്മദിയരുടും അഭ്യർഥിക്കരാനുമാണും. ആ അഭ്യർഥി തന്നെയാണും ഇന്ത്യകിലും ബുദ്ധമതാരാത്രി നാമാവക്കും ശബ്ദി

ತತ್ತ. ಇಲ್ಲ ಸಂಗತಿಕಾರಣಾಂ ಬ್ಯಾಂಡಿತಾತಿಗಾ ಕೆರಳೀಯಕ್ಕೆ ಇಟಚಿತ್ತ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ಲಭಿಸಾತ್ತರಾ.

ಬ್ಯಾಂಡಿಯಾಂದಿನಾಯಪ್ಪಾಲ ಜಿ.ಬಿ.ಕಾರಣಾರ್ಥಿ, ಎಂಬಾಪಕಾರ ಚಿತ್ತಾಯಂ, ಸಂಪ್ರದೇಶಸಹಾಯಂ ಮಾರ್ಗಾಯ ಮತ್ತಾಚಾಂತ್ಯಾಕಂಂ ಉ ಣಾಯಕ್ತಿಷ್ಟಾಂಜ್ಞ ಕಾಂತ್ಯಂ ಸಂಪ್ರಸಾರಿತಮಾವಾವಾ ತರಿಷ್ಟಿ. ಸ ರ್ವಾಜಾವಾಂತ್ರಾಯ ಅತ್ಯ ಮಹಾತ್ಮಾವಿಂದಿಗ ಚರಿತ್ರಾತ್ಮ ಅರಿಣಿತ್ತ, ಅಂತ್ರಾಚಾರಿತ್ತ ಕೋರಿಂಬುರ್ರಾಂಧಾವೃತ್ಯಾರ್ಥಂ ವಾತಿಕಣಣತ್ತ ರಲಾಯಾಂದಿ ಕರ್ಪಾಕಂ ಅರುವಾರ್ಮಾಣಾಂಫ್ಯಾ. ಅತ್ಯ ಇಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಾವಾ ಸಂಯಿಕ್ತ ನಾಂತಾಯಾತ್ ಏಂಬಿಕೆ' ಈಕ್ತಾರ ಚಾರಿತಾತ್ಮಾತಿಂದಿಂಂತಿಣಾಂತಿಣಾ ಪ್ರಾತ್ರೇಕಂ ಪರಿಷಯಣತಿಲ್ಲ. ಕಾರಣಾರ್ಥಾರಿಯಾಯ ಅತ್ಯ ಬ್ಯಾಂಡಿಗ ವಾಣಿಗ ಕಣಣಾಯ ಪ್ರಾತ್ಮಾಂಶ್ವಾಕಾಂಶ್ ಇಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಾತ್ತ ಬ್ಯಾಂಡಿ ತಪಾಜಿಜಣಾಂಪುಂಧರಿಸಾಯಿ ತಾಂತಿ ಇತ್ತಾ ಸಮಪ್ಪಣಂ ಏಷಿಂ.

ಬಾಲಪಂಡಿ.
ಮಂತ್ರಾ-ಸಾಫಿಯಾ-ರ.

{

ಗ್ರಂಥಾತ್ತ.

ಇಲ್ಲ ಪ್ರತಿ ೦.

ಎಂಬಾ	ವರಿ	ಅಂತಾಯಾಂ	ಸುಖಾಂ
10	* ವ್ಯ	ವಿ. ಎಂಬಾಂ	ವಿ. ಎಂಬಾಂ
11	* ಗ್ರ	ಧಾರಾಯ	ಧಾರಾಯ
೨೨	೨	ಎಸ್ತ್ಯಾಬಾಯ	ಎಸ್ತ್ಯಾಬಾಯ
೪೯	ಮರ	ಉತ್ತರಾಂತಾಯ	ಉತ್ತರಾಂತಾಯ
೧೧೪	* ೨	ವಾರಿಗಾಂತಾ	ವಾರಿಗಾಂತಾ
೧೧೬	ವ್ಯ	ವಾರಿಗಾಂತಾ	ವಾರಿಗಾಂತಾ

* ಇಲ್ಲ ಅಂತಾಯಾಂತಾಕಾಂಶ್ ವಾರಿ ಹಿತ್ತಾರಿಗ್ಯಾ ಎಂಬಾಂ.

“കാമനാക്തിയുചാപം മതപട്ടപട്ടം
വസ്തിഭിശാരവിരൈ 8
ഭംഗാലുബജ്ഞംഭന്നിതലളിതദ്ദാ
ഡിവ്യനാരീജനേന ।
സിരഖണ്ഡം പ്രദേഹാത്മാംഭാഗം വ്യക്തിതവദ്യം
വിസ്താരപ്രാസഭവന
ഭ്യംയന്നഭ്യാഭ്യാഗവീംഭപലവിതജ്ഞരിവഃ
പാത്രങ്ങൾഭ്യാ മനിഗ്രം ॥”.

ஷ வ பு தி ட.

The Brahnavadin Press, Madras.

മുഖ ചാരിതം.

ക്രാമ ശ്വാസം.

ചോ

ദ്രോകവത്ത ദിവസാഗരരഖിൽനിന്ന് ഇപ്പറിച്ചു ഒരു മാപ്പയ്യൻറെ ദിവ്യചരിത്രം പറവാനാണ് എന്ന ഉദ്ദേശം. അതു മഹാത്മാവു് ആരാരാഥ: ലോകത്തിൽ സുഖതന്നെല്ലാം സിഖാത്മാനന്നം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ദിവ്യചരിത്രനാതു. അതു മഹാന്മാരുല്പന്നായി എത്രം ലോകത്തിലും മാറ്റാൽ വ്യക്തയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏതുമാം സ്വർജ്ജനവന്നുനം, സകല സർവ്വസപാർവ്വത്തിനും, തത്പര്യതാനികളിൽ ഒരു ഗണനാം, വിശേഷിച്ചു് കാരണങ്ങൾ ദിഡിച്ചും, ജനങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥതയും നിഷ്ഠാനമാർത്ഥതയും ഉപഭോഗിച്ചു ലോകത്രാവമാക്കുന്നു. അത്രാം ദിവ്യം സുഖം ലോകരക്ഷയ്യായി ദ്രോകത്തിൽ രാവതരിച്ചു പുതനാന്തം നിങ്ങൾ കേട്ടാലും:

സ്വപ്നം ലോകത്തിനാണുവാര കീഴിൽ അടുത്തതായി ഒരു ലോകമുണ്ട്. അതിൽ നാലു ദിവ്യപ്രകാശങ്ങൾ വസിക്കുന്നു. അവർ ഇംഗ്രേസ്മാരല്ല; എൽബ്രൂതിനിധികളാക്കുന്നു. അവർ ലോകരക്ഷകമാരാണെന്നുകിലും രാജാക്കന്മാരല്ല. അവർ വ.സിക്കുന്ന ലോകത്തിന്നട്ടെ താഴെ മരംാൽ ലോകമുണ്ട്; അതു മരം ലോകഗത്തുക്കാം അടുത്തതാണെന്നുകിലും നമ്മൾക്കു മുൻ്നുമാണ്. ദ്രോകത്തിൽ അതുകൂടുതലും പുണ്യകമ്മണ്ണം ചെയ്യുന്ന വർ, ഇംഗ്രേസ്മാരത്തെ ലോകത്തിൽ പോയി മുപ്പതിനായിരം സംവത്സരം ദ്രോകസുക്തത്തുമുള്ള ഫലം അനാദൈവിച്ചു വിഹ്രമിക്കുന്നു. അതു കാലം കഴിഞ്ഞാൽ അവർ പിന്നെഴും ദ്രോകത്തിൽ വന്ന ജനിച്ചേയു തിന്റെ. എന്നാൽ, അവർ പറിനന്നും അതുകൂടുതലും പുണ്യകമ്മണ്ണം എല്ലാം പുണ്യകമ്മണ്ണം എന്നാണ് അനാദൈവികപ്രാണതക്കിൽ

അവക്ഷ ഘനജ്ജഹരഹിതായ നിർമ്മാണം സിലിക്കേക്കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെന നിയമിക്കുപ്പുടു ലോകത്തിൽ, മുഖൻ സ്റ്റാജ്ജിത്താശ ഘനജ്ജഹലം അനാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതു സുഖാനാഭേ, അവസാനിക്കാരായതിനാൽ, ഭൂലോകത്തിൽ അവതരിക്കണംതിനു് താങ്കു ലക്ഷ്യംനുമുക്കു കണ്ടു. ദേവമാർ അതു കുണ്ടിട്ടു പറഞ്ഞു:— “ഹൈ ബുദ്ധ! ഭോന്നു് ഈ ലോകം വിചു് ഭൂലോകത്തിൽ പോയി ജനിച്ചു് ജനങ്ങളെ ഭക്തിപത്തിൽനിന്നു് ഉപശ്രീപ്രാന്തിള കാലാ താട്ടത്തു്.” അതു കേട്ടു ബുദ്ധൻ മഹാടി പറാബു:— “ഞാൻ ഇതാ തയ്യാറാക്കിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എത്രയോ മ്രാവരും ഭ്രമിക്കിൽ പോയി ജനിപ്പിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ദഹാകന്നത് അവസാനാത്ത മ്രാവരമുണ്ട്. എന്നനും ഇപ്പോൾ ഏനിക്കു് ജനനമരണം അവസാനിച്ചു് നിർമ്മാണം സിലിപ്പാൻ ചോകനു. അതു നിർമ്മാണസിലി എനിക്കു മാത്രമല്ല; ഞാൻ ഉപജ്ഞാനിക്കുന്ന ധർമ്മാത്ത അനാശ്വിക്കുന്നവക്ഷം ലഭിക്കും, സംശയമില്ല. അതിനാക്കി ഞാൻ ജനിപ്പാൻ പോകുന്നതു് വിമാലയത്തിൽ. എന്നാ തെക്കേശാഗതു് രാക്കുന്നാണെട കപിലവസ്ത്രു് എന്ന രാജു തതിലുണ്ട്. അതു സ്ഥാപം വദ്ധം ഏകദേശത്താൽ വസിക്കുന്നതും. ഒരു നീതിമാനായ രാജാവിനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുന്നതുമാകുന്നു.”

മുഖനു ദേവമാരും തന്മീൻ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണംചെയ്യു ദി.പസം രാത്രിത്വനേ, രാക്കുരാജാവായ ത്രഞ്ചലോകനാന്നം ഭാംഞ്ഞു, മാഡാദേവി, തെന്താവാനിച്ചു കിടന്നാഞ്ഞുമ്പോൾ, അത്തു കരമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ചുകനു രതാത്തിനെന്നാം പ്രഭയാട്ടുടിയതും ഹട്ടുകിരണവും അരുളുള്ള ഒരു നക്കത്രം അക്കാദേവി മാധ്യിൽത്തുടി കീഴേറ്റുകും അതിരുചാത്തിൽ പാതയുംവരുന്നതായിട്ടും; അരം കാമക്കുടിയതുമായ ഒരു ഗജത്തിനാന്ന് ത്രഞ്ചലോകനാരും വിജാട വലത്രാഗത്രത്തുടി ഗംഗാത്രത്തിൽ മുഖവിക്കുന്നതു,

വിച്ചും ആയിരുന്ന കണ്ണത്. മായാദേവി ഉടംനതനു ഉന്നൻ. ലോകത്തിൽ മത്ത്രജാതിയിലും സ്ഥികർമ്മങ്ങൾ സാധാരണയായി ഉണ്ടാവാത്തതായ ഒരു ആനന്ദം തനു മഹതിക്ക് തോപ്പും തനു നബോപ്പുട്ടി. ഭേദംകത്തിൽ പക്ഷി ദിശവൻ പ്രഭാതത്തിനു മുമ്പ് തനു മഴനാജന്തയായ ഒരു പ്രഭ പരന്ന. മഹകർമ്മ കല്പനി; തനു പകർമ്മ അടങ്കി; പ്രശ്നത്തെ രസ്തിക്കും വന്നാശ്വിൽ അനുഭവാണും വിടന്ന്. ഖംലാദിത്രുന്നർ രഞ്ജിക്കും വന്നാശ്വിൽ അനുഭവാണും വിടന്ന്. വീഡി കിഴിലും സകല ലോകങ്ങളും ആനന്ദത്തിനുമാറ്റമുണ്ട്, ഭൗമ കിഴിലും സകല ലോകങ്ങളും ആനന്ദത്തിനുമാറ്റമുണ്ട്, അഞ്ചിത്തു. മുട്ടബാധ ഒരു രഹസ്യം വാതാളണ്ണലിൽ കൂടിയും കടന്ന മുച്ചങ്ങി:— “ജനിപ്പാൻ കാതിരിക്കുന്ന മരിച്ചവരേ, മരിപ്പാനായിരുപ്പൊക്കന്ന ജിവികളേ, എഴുനിച്ചുവിൻ, ഇതു കേൾക്കാവിൻ, ആരാവശകാവിൻ, നിങ്ങളുടെ ഭിംവനിപുത്തിക്കണ്ണയി ബുദ്ധൻ ഇതാ എത്തിക്കുണ്ടോ.” എന്നാണ്ടിനെ കേടപ്പോൾ, അബംവ്രു ണ്ണളായ നാരകങ്ങളിൽ സമാധാനം പറന്ന; ലോകപ്പും സൂരിയും; സമലജലാശയങ്ങൾക്ക് മീത മുമ്പ് തന്നുവിച്ചിട്ടിട്ടുത്തു വിധം സുവപ്രദമായ ഒരു ഇളക്കാറു വിനി. പ്രഭാതത്തിൽ നു മായാദേവി, തെന്നു സപ്രസ്തുതാന്തരം ഭർത്താവിനോട് പാഠത്തി; രാജാവ്, ഉടനേതനു, സപ്രസ്തുതം പാഞ്ചനവര വക്കി തനി ചോദിക്കും ചെയ്തു. അവൻ ഇണ്ണിനെ പറഞ്ഞു:— “ഈ സപ്രസ്തുതി എന്നാവും തുടക്കരഹാണും. ആദിത്രുൻ കക്കടകത്തിലാക്ക കൊണ്ടും, രാജതി ഒരു ആശീക്കട്ടിരയ പ്രസവിക്കും; തനു കട്ടി സത്പളണപ്പയാനന്നായും വിശിഷ്ടജ്ഞതാനിയായും ഭവിക്കും. ആ കൂട്ടിയാൽ ലോകവാസികൾക്കുണ്ടാം മോക്ഷം സിലവിക്കും. ആ വോലൻ സപ്രജനനങ്ങളും അജന്താനാശകാരത്തിൽനിന്നും ഉഖരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തുവാന്നാ, രാമവാ, രാജുഭാരം കൈക്കുയും

പ്രസാദിക്കേന്ന പക്ഷത്തിൽ നിയമാദ്ധ്യം ഒരു ചെറുവ ത്തിയാണെങ്കിലും അവർ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, ഇഃഃഃഃ ദന്താജാവ് ആ സംഭവാത്തത കാര്യത്വകാണ്ഡിക്കേന്നു.

തന്നെത്തരം മാധ്യമേഖലിക്കു ഗംഗ വൃഥ്രമായി ഒരു ദിവസം മല്ലാഹന്തിൽ മാധ്യമേഖലി രാജധാനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഉദ്ധാരണത്തിൽ ചോരി ഒരു തുംബാക്കവും തുംബിന്തിനും കിഴിൽനിന്നും വാതു മിക്കക്കയായിരുന്നു. ആ വുക്കുമാവട്ടം, ദേവാലയങ്ങളിലുള്ള ഏക ചിഹ്നങ്ങളും നിവിസ്തരംമുണ്ടായിരുന്നു, അതുകൊണ്ടു മുമ്പുള്ള സ്വന്നാധ്യാത്മകളും തുടിയതുമായിരുന്നു. ആ സമയം മാധ്യമേഖലിക്കു പ്രസംഗം അട്ടത്തു എന്ന ലോകത്തിൽ ചാരം പരംശ്രൂപിപ്പിച്ചു അറിയപ്പെട്ടിരുന്നും ആ വുക്കുമാവും താരികയാൽ, ധാരത താണ്ടം വളരെതുംവാനാം മാധ്യമേഖലിക്കു മറബാൻ ഒരു ലതാ ഗ്രഹിപാലവും നിന്നും. ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ഭ്രമിക്കവി പെട്ടു നീ പലവിധ ഘട്ടങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചു് ഒരു വുമനതെ വിരിച്ചു് താഴ്ചകൾ തന്നെ മുള്ളു ഒരു പാറ സ്പഷ്ടമായ ജലപ്രവാഹത്താൽ സ്ഥാപിക്കുകയും തയ്യാറാക്കി. മാധ്യമേഖലി അനുഭാവിക്കു പ്രസാദിക്കുവാൻ കൂടിയാട ദേഹത്തിൽ ഉള്ളക്കുപ്പുജനനവരുത്തു സ്ഥാപിച്ചു് താഴെ ഒപ്പുത്തിരുന്ന ലക്ഷ്യന്നങ്ങളും കണ്ടു. സന്ദേഹം കരമായ സന്നാലം പത്തമാനം രാജധാനിയിലെത്തി; അംഗൃഹിതനെന്ന കൂടിനായ ചൊണ്ടപാവാൻ, വിശ്വേഷണയ ഒരു പല്ലം രാജഭരണവാർ കെഡണ്ടോചുന്നു. ആ സമയം അതിനെ മുമകശവാൻ എല്ലാ ദിവ്യചൂജ്യമാർ അവിടെ വന്നു. അവർ മഹാമേരുപാല്യത്തിൽ വാസിക്കുന്ന നാലു ദിക്കുകളും പലവാരായിരുന്നു. അവരാണു് സമ്പ്രദാനങ്ങളുടെയും ഇന്നാംഭക്തമന്മാരുടെ ഏഴുക്കി സ്ഥാപിച്ചു് അതാതിന്നന്നതുപരമായ മഹാജ്ഞങ്ങളെ കണ്ടു കുന്നത്. അവരിലേറു രാം കിഴക്കേ ദക്ഷിണയിപന്നായ ഇന്ത്രനായിരുന്നു. ആ ഇന്ത്രനാക്കാട്ടു, വൈജ്ഞിനകാണ്ടുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും നമ്മത്തു കൊണ്ടു

ഈ പരിചകളും ധരിച്ചു പരിവാരങ്ങതാട്ടുട്ടിയവനായിരുന്നു. മരാറാർ എത്തേക്കെ ദിക്കിന്നായിപ്പതിയായ യമനായിരുന്നു; നീല കൂതിരക്കുമൽക്കു കയറിയവരും നീലരത്നംകാണ്ടുജും പരിചകൾ ധരിച്ചു വരുമായ കംഞ്ചാഡിന്നാഃരാട്ടുട്ടിയവനായിരുന്നു യമൻ. പട്ടിന്താറേ ദിക്കിന്നായിപ്പന്നായ വരുണനായിരുന്നു മുന്നാമൻ. അതു വരുണനും, രജവസ്ത്രഭായ കൂതിരമേൽക്കു കയറിയവരായും പാവിഴംകാണ്ടുജും പരിചകൾ ധരിച്ചുവരായുജും നാഗരസന്ധ്യാക്കുട്ടിയവനായിരുന്നു. വേശരാരാർ, വട്ടക്കെ ദിക്കിന്നായിപ്പതിയായ കൂദാശവരുമായിരുന്നു. അതു കൂദാശവരുൻ്ന് മത്തേശവിരുദ്ധമേൽക്കു കയറിയവരായും സപ്തസ്ത്രഭക്താണ്ടുജും വസ്ത്രാദാനാജാഹിയും പരിചക്കേയും ധരിച്ചുവരായുടുജും യക്ഷമാരോദാട്ടുട്ടിയവനായിരുന്നു. എന്നും, താബർ നാലുപേരും അഭവതാട അത്യംഖാരണാർ മന ഷ്യൂക്ക് കാണാൻ കഴിയാത്തവർഗ്ഗത്തിലുായിരുന്നു വന്നത്. ഭേദിക്കണം കാണാൻ കോഗ്രോദയത്തെ കണക്ക് അതു സപ്തസ്ത്രാസികളും അതു ദാഡിരിതരായിരുന്നു. വാസ്തു പത്തിൽ അതിനുകുന്നരായ അതു ദേവിയും അവരവരുടെ വേഷങ്ങളെല്ലാം മരച്ചു പല്ലുകൾ ചുമലിൽ എടുത്തു. മനഷ്യരാടിക്കലൻ്ന് നടന്ന താബരു മനഷ്യരാഡം അഭിഭൂതത്തുമില്ല.

ത്രിശ്ലാദനരാജാവാക്കട്ടി, അതു വക്ക് വിശ്വഷാംബവസ്ഥാദി കണ്ണംതന്നെ അഭിഭൂതമില്ല. അഭ്യുദയം സപ്തസ്ത്രാത്തത്തെന്നു അതു ലോചിച്ചു് വ്യാകുലപരിത്തനായിരിക്കുന്നും സപ്തസ്ത്രമലം പറയുന്നും വന്നു്, ആനിക്കുന്ന കൂമാരൻ അതിരംകാലുത്തിലുാരിക്കുന്നും സംഭവിക്കുന്നുജും മാത്രാം ചക്രവർണ്ണിയായിത്തീരുമെന്നും. അതു കൂമാരനും ജുന്നനും തൊന്ത്രം എറ്റും സാധനങ്ങൾ സിജിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും ഉബ്ബുഡി പാഠത്തു. അഭബർ പരശ്ര സാധനങ്ങളുാക്കുട്ടി, കനാമത്രു, വിശ്വഷമായ ഒരു ഘുഞ്ചരതം; രണ്ടാമത്രു, ചക്ര മത്രാ; പ്രാന്തം, മേഘമാന്ത്രത്തിൽ സഖ്യരിക്ഷന്നതായ അശ്വപാര

നാ; നാലുമത്, മിമംപോലെ വെള്ളത്തൊയ്യെടുത്തും; അവാമത്, അതിനയണ്ടനായ ഉറ്റിരത്താ; ആറാമത്, അരാധ്യം തോല്പിക്കേപ്പട്ടാരത സേനാധിപരതാ; ഏഴാമത്, സൈന്യങ്ങളിൽ നിന്മാല്ലും ഉച്ചസ്ഥിരനേക്കാരി രഹസ്യയുമായ സ്കീരത്താ; ഇഞ്ചിനെ അവർ സംസാരിച്ചുകാണാരി ഒരുപാദി കൂട്ടിച്ചു വരന്നതി. ഉടൻതെന്ന രാജാവ് രാജ്യാമ സ്ഥാം അലക്കരിച്ചു ഉണ്ടാവം കൊണ്ടാട്ടവാൻ കല്പിച്ചു. രാജവിമാ കൈപ്പിലും അടിച്ചു പനിനിൽ തളിപ്പിച്ചു. പുക്കങ്ങളിൽ വിള ശൈകളിൽ കൊടികളിലും തോരണങ്ങളിലും കെട്ടിഞ്ഞുകി. നാനാവിനോ ദവില്ലുകൾക്കാണ്ടു ഫുരബാസികളെ സന്ദേശമന്നരാക്കുവാൻ ആര്ജ്ജതാകാട്ടതു. വാഴ വിത്രുന്നവർ, അഭ്രാസികൾ, ഇന്ത്രജാല കാർ, പാസ്വദ്ധകൾ, ഉഴിന്തൊലാട്ടകൾ, തോണിനേൽക്ക കളി കണർ, വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധിരിച്ചുവരും നന്തനം ചെയ്യുന്ന കാലുകളിൽ മണ്ണുഡിയടനി ധനിപ്പിക്കുന്ന കികിണി കൾ കെട്ടിയവരുമായ ഭാസികൾ, കരി, മാൻ മുതലായ മുഗ്ഗങ്ങളും തോൽക്കാണ്ടു വേഷപ്പെന്നരായവർ, നരികളെ കളിപ്പിക്കുന്ന വർ, ഇന്നിക്കാർ, പക്ഷികളെ തമിൽക്കൊതിക്കുന്നവർ, മേൽവാ ദ്രുക്കാർ, സംഗ്രിതവാദ്രുക്കാർ, ഇഞ്ചിനെയുള്ളവരുടെ ഓരോരോ വാനോദ്ദേശാളുകൾ' പെണ്ഠരവാർ ആയുള്ളതൊൽ തൊന്തരാൻ മറന്നാനിനു. ഇതിനുപുറം അന്നുരാജുത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്ന കച്ചവടശാർ രാജക്കാഡാൻ ജനനവത്താനുകൂളേ പൊന്ന തളികളിൽ അനവധി ദ്രുംഞ്ഞളുക്കാണ്ടുവന്ന തിരുമ്പൽക്കാളും വെച്ചു. വിശേഷാൽവകൾ, പലവിധ രത്നങ്ങൾ, അതിനും ലഭ്യമായി, അത്രുന്നം സൈന്യരഭ്യമില്ല ചുമനമുട്ടികൾ, സാമന രാജാക്കന്മാർ എല്ലിയച്ചു സംഭാവനകൾ, എന്നിത്തുകാളപ്പോൾ കുറച്ചത്തിനുണ്ടോയെം, ജനങ്ങളുള്ളാവരും തുടി രാജക്കാഡാന സമ്പ്രാത്മാശിലാനന്നാ, ചുങ്കൾ പറച്ചുന്നതായാൽ സില്ലാത്മ നെന്നാം, പേര് വിളിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ വന്ന നിരതെ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടിൽ വുഡനു
യും ഒരു മഹാസ്ത്രം വന്നിരുന്നു. ആ മഹാനു അശ്വിതവനു നാ
തിരുന്ന പേര്. അദ്ദേഹം വള്ളര കാലഭാഗി ഇച്ചലോകവിഷയ
നൈളിൽ വിരക്കി വന്നവൻം സകല ലോകവുംതാന്നെല്ലായും
അറിവാൻ ശൈത്യാഖാന്. ബ്രഹ്മജനനായ ആ മഹാനഭാവൻ
ക്രൂരമരഞ്ഞിരാൻ കീഴിൽ ധ്യാനത്തിലിരിക്കിയും എന്നും
ഒൻ്റെ ജനനത്തെ കാഴ്ചയും ഭേദമാർ പാടുന്നതു കേട്ട്; ദാർ
തിനാലാധികരണ വന്നതു. അദ്ദേഹത്തിരാൻ, മുഖത്തുള്ള ബ്രഹ്മ
തേജസ്സും ശാന്തകലായും കണ്ണ രാജാവു വേശം നമ്മൾ കിട്ടു.
മാധ്യാ ഭേദി തന്നെ തിന്തുവിനെ എടുത്ത് ആ മഹാസ്ത്രം പാദങ്ങൾ
ളിൽ ബെക്കവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആ വുഡൻ രാജിയോട്;
നാൽ ചെയ്യുന്നതാനു പാശ്രത. പിന്നെ അദ്ദേഹം സാധ്യാംഗമാ
യി ഭവിയിൽ നമ്മൾ കിട്ടിയ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പാശ്രത:
“അപ്പേം കുമാരാ! ഇതാ തൊൻ നിന്നെ ആരാധിക്കുന്നു. നി
അദ്ദേഹമാക്കുന്നു. പനിനീർപ്പും ഗതിക്കാതെ ഭേദമേണ്ടും, കാ
ലടികളിലും ചക്രവര്ഷകളിലും, ചക്രങ്ങൾ മുഖലഭാഗ കരപ്പുവന്നു
ളിം, ദിവ്യാംശായ ഇപ്പുത്തിരണ്ണ ഇപ്പുലക്ഷണങ്ങളിലും, എന്നീത് ഉ
പലക്ഷണങ്ങളിലും ഇതാ കംണുന്നു. നി വുഡനുകുന്നു. നി എപ്പോൾ
ജനഃക്കാം ധന്മാ തു ഉപദേശിക്കാം. അതിനെ അനുജ്ഞിക്കുന്നു
വക്ഷ നിപ്പാണം സിലിപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പുക്കു അതു കേൾ
പ്പും എനിക്കു സംഗതി വരുന്നതല്ല. തൊന്തോ, അടുത്ത കാല
ത്തിനുള്ളിൽ മരിച്ചുപാകും. കാര കാലം മുമ്പു തൊൻ മരിപ്പു
നാഗ്രഹിക്കുവന്നായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നിന്നെ കണ്ണതിനാൽ മരി
പ്പും വ്യസനക്കുള്ളവനാണി തീന്തിരിക്കുന്നു. എന്നെങ്കിലുമാവ
ടു; നിന്നെ കാശും ഏകകിലും സംഗതിവന്നുപ്പോൾ. അതുതന്നെ
ഭാഗ്യം.”—പിന്നെ ആ മഹാൻ രാജാവിനെ നോക്കിപ്പുറത്തു;
“അപ്പേം ഭാഗ്യവന്നാൽ രാജാവേ! മനസ്സും ധാരയ മുക്കു

തനിൽ അനവധിജനങ്ങൾ കൂട്ടേന്നർ വികസിക്കുന്നതും, വികസിച്ചാൽ അതാനമാക്കുന്ന സൗഖ്യരംഗത്തയും പ്രേമമാക്കുന്ന ദധവിനേജും ലോകമെങ്ങും നിറങ്ങുന്നതുമായ പുണ്യമാണ് ഇതെന്നറിയക. നിന്മിൽ നിന്നും വിച്ഛ തിവ്യമായ താമരപ്പുവാണിത്? ”— അനവന്നരം രാജവംശത്തെ ഉള്ളഭിച്ചും ഇംഗ്ലീഷ് ദാനിനെ പറഞ്ഞു:— “അപ്പേഡോ ഭാഗ്യമില്ല വംശം! നീ പുണ്ണഭാഗ്യമില്ലെന്നു. അതെന്നതെന്ന നാൽ: ഈ ഒന്തുവിന്റെ കാരണത്താൽ ഒരു മുച്ചുജീവൻ വാൻ നിന്നും കടലിൽ തിരഞ്ഞും.”— പിന്നെ രാജത്തിനോടു പറഞ്ഞു:— “അപ്പേഡോ പുണ്യവതിയായ രാജാൻ! ഈ പ്രസവം നിമിത്തം ദേവമാക്കം മനസ്സുക്കും നീ വളരെ പ്രിയപ്പെട്ടവളാണി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇനി ധാരതാക്ഷ ദിവിപ്പും നീ തന്നെ വിശ്വാസി വരിപ്പു. എന്നാലും, ലോകവാസം ദിവിപ്പലും കണ്ണും. അതുകൊണ്ട് ഏഴുദിവസത്തിലിട്ടും നീ, ധാരതാക്ഷ വേദനാജും കൂട്ടാതെ സകലദിവിപ്പങ്ങളുടെയും അവസാനത്തെ കാണണം.”

മഹാപ്രി പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ സംഭവിച്ചു; ഏഴാം ദിവസം രാത്രി മാഡാദേവി മറദമാസമധുരമായ നിദ്രയിൽ പ്രാപിക്കുയും, ആ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ ഉന്നരാത്രെ ഏറ്റവും സന്ദേശം ഫോതതാട്ടുട്ടിട്ടു സ്വപ്നത്തയാവുകയും ചെയ്തു. അവിടു അനവധി ദേവമാർ ആ രാജത്തിനെ ആരാധിച്ചു വരുന്നു; ആ വിരമാതാവിനെ സദാ ഉചചരിക്കുകയും ചെയ്തുനും. മാത്രവിയുക്തനും ആ ഒന്തുവിനു മഹാപ്രജാവതി എന്ന രാജക്കമാരിയായിരുന്നു പിന്നെ ഉപമാതാവായി വേച്ചുതും, ലോകങ്ങളെയെല്ലാം ആദ്യപിണ്ഡിക്കനും അ മഹാത്മാവിന്റെ ഇല്ലഞ്ചിട്ടുകർക്കും അവളുടെ മുലപ്പും പോഷകമായി തീന്നു.

എട്ട് വയസ്സുായപ്പോൾ ഉച്ചിതജനനായ ആ രാജാവ് കുമാരനു ദേവണ്ണന്നു വിശ്രൂതകാഴ്തു. രാജുസിപ്പിപ്പാൻ ആദ്യലാപിച്ചു. അതി

என மதியாய் காரணவுட்ணாயிகளை: ஒரு நாளுமியாகத் திட்டமில்லையுடன் கஷ்டங்களையும் பின்கீட்டுவுடன் வழாதி கேட்டு சிறைதூண்டிராஜ், தனிக் குறுப்பு என்ற நெடுங் வேள்ளை' அவேம் தீஷ்வரபூஷ்டதி. அதுக்கண்' அவேம், ராஜஸ்தாலித் தூடியுடன் மனு'மாரை' ஹப்பிரை சேஷி ஆ:— “ஒரு ராஜகமாரன் வேள்ளை ஸக்க விழுக்காட்டியும் ஏது ஸிழிப்பாக் கோருநாய விட்டால் அதுதானையும் காட்டுவின்.” ஹதின் மனுமாரஸ்தாவது கூர ஸமயத்து ஹததற பாரதி:— “அல்லையா ராஜாவை! ஹதின் தகை கோருங் விட்டாமினும்ஹ ஷியாள்: அவேம் மார வேண்டியிட கர களைவான்; யான்பூ ததிலூ ராஜனிதியிலும் அருங்காங்காவன்; ஏன் வேள்கா, ஏப்பு விழுக்கிலூ கதைபால ஸமமங்காக்கன்.”— அவர் உபதேவிசூபுகாரங் தொன விட்டாமினும்ஹஷிய விழிப்பிக்க யும், அவேம் வாச ராஜாவின்ற கல்லாக்கல் கேள்கூக்கியும் செய்து.

പാന കു ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നതിൽ രാജക്കമാരനെ എഴുതിക്കു
ത്തി. വക്കിൽരത്നം ദാതാചുതും മുട്ടലവുമായ കു ചങ്ങ
പ്ലകയും വൈജ്ഞാപ്പാട്ടിയും എഴുത്തുകളും എടുത്ത കമാറൻ
വുരു ഭക്തിയോടുകൂടി മഹാഷ്ഠിയുടെ ഇന്ദിരൻ നിന്നു.
അപ്പോൾ മഹാഷ്ഠി ‘ഇം മരു, എഴുതുക’ എന്ന പരിശീളനം,
ഉള്ളത്തുണ്ടാത്ത മാത്രം കേൾപ്പാൻ പാട്ടിള്ളതായ ഗായത്രീമഹാമരു, താ
ണസ്വരത്തിൽ ഉപഃഥിതിചു. അതു കട്ടിയാവെട്ട്, “അപ്പേഡിയാ ആ
ചാങ്ങാ! നൊനിതാ എഴുതുനു.” — എന്ന പരിശീളനം “ഒം, തത്
സവിത്രയ്യർജ്ജനം, ഭേദ്രാദേവസ്യ ധിനം, ധിനായോനിപ്രശ്ന
ദിഘാ!” എന്ന ആ മഹാമരു നാൽ നാഗരം മുതലായ ദ്രാവണം
ഡിക്കിലുണ്ടു അക്കാരണജീവിൽ എഴുന്നി. അതുകൂടാതെ, ചിത്രലിപാ
ധിലും രഞ്ചംഗ്രാമാധിലും മുച്ചാവാസികളുടെയും സഖാവാസികളും

ടേയും പാതാളവാസികളും പര്യതവാസികളും അണിയേ
യും സൃഷ്ടിനും നിഃം മന്ത്രാധികാനബന്ധകയും ഭാഷകളിലും
പ്രശ്നത്തി വാഹിച്ചു. ഇത്തല്ലാം കെട്ടപ്പോൾ വിന്ദുമിത്രമഹാർഷി
“മതി, മതി, ഇന്ന് കണക്ക് പറ്റുവാൻ തുടങ്ങുക. തൊൻ പാ
യ നാതുപോലെ ഒന്ന്, രണ്ട്, പത്ര്, എൻ, ത്രണിരം, പതിനാ
യിരം, ലക്ഷംവര പറയുക” — എന്നപ്പോൾ അതുപ്രകാരം ല
ക്ഷംവര പരബ്രഹ്മ അവിടെ നിന്താതെ കമാരൻ അന്നോളിലും
സംഖ്യകളും പത്രുകൾ പറയുണ്ടാൻ തുടക്കി. സമുദ്രജലത്രഞ്ചി
ക്കുളിയും മഴീവായുള്ളത്രഞ്ചിക്കുളിയും ഗംഗ മതലായ നദികളിലും
മന്ത്രം തുറിക്കുളിയും ദേവമാരുടെ ഭത്താവികാലങ്ങളും എം
ണി നിശ്ചില്ലപ്പാനും ഒരടി മതൽ മഹാകല്പം വരെ സംഖ്യക
ഉള്ളല്ലാം പരബ്രഹ്മ. അംഗത്വാം കേടുവിന്ദുമിത്രൻ, “ഈപ്പോൾ. നില്ല
തു. നിന്നു ഇരുതായല്ലാം അാണുംകിൽ അളിയുകണക്ക്
തൊൻ പറിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന തുവശ്രമംണോ?” — എന്ന ഫോറിച്ചു.
അതുകൂടു ചീഡ്യുൻ വന്നിരുത്താടെ, “അല്ലേയോ മുരോ! തൊൻ
പായനാതിന ഒച്ചവുചും കുറഞ്ഞുകും. എന്ന പരബ്രഹ്മ പറ
മാണമുതൽ യോജന പാരയും അളിയുകവളിച്ചുല്ലാം പരബ്രഹ്മ.
അംഗത്വാം കേടു ഉടാന വിന്ദുമിത്രൻ അനുശ്രൂപിപരവന്നായി
നു കൂട്ടിയുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണ നമ്പ്പുരിച്ചു. “അല്ലേയാ സ്വ
ല്ല! നീ എന്നു മുക്കനാമമാരുടെ മുക്കവകനം. വാസ്തവ
തതിൽ, മുക്ക നിയാകനം; തൊന്നല്ല. സമ്പ്രവാദകളും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ
കൂടാത തന്നെ നിന്നു പുതിയമാനനം, ധമാത്മായ മുക്കം.
കതി ഇന്നതാവനന്ന് അവിജ്ഞാനനം കാണിപ്പും മാത്രം നീ എം
നേര തിഷ്ടുന്നായി വന്നതാണ്. നിന്നു തൊന്നിരാ വന്നിക്ക
നു” എന്ന പരബ്രഹ്മ.

എന്നാൽ സ്വഭവനാവരുടു മുക്കനാമമാരുടീയന്ന നിങ്ങന
ക്രാമം അവിജ്ഞാനവന്നായിരുന്നാരവകിലും, വിന്ദുമിത്രംനാഭന്ന

പോലെ, മനററല്ലോ മുതനാമനാരോടും കേതിവിനയം ദരവും അനവത്തിച്ചു വന്നു. ആ കഥാൻ പ്രിയ ഭാഷണനായിരുന്നു എന്നാലും വിഭേദവാനമായിരുന്നു; നടവടികളിൽ രാജഗാംഭീര്യും തെരു അനസരിച്ചിരുന്നാവെകിലും വച്ചരെ മുന്തിലനുമായിരുന്നു; കനിനം ഭേദപ്പുടാത്തവാനാണെന്നിലും പഴംപകാരണിലും വാനയശാലിച്ചും അതി ദയാലുമായിരുന്നു. മുന്നുഞ്ചിലം കാട്ട്, ബ്രഹ്മങ്ങളും ദൈഖ്യവനാഡി സമവശ സ്വർഗിൽ മനറാജ വനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജധാനിയിൽ ഒരു ദിവസം ഏതെന്തിൽ ബുദ്ധന്മാരുണ്ടുണ്ട്. ചില സമയങ്ങളിൽ കളിക്കുന്നതിനു മദ്ദും, മാൻ മുതലായവയെ സേച്ചും പോലെ പോവാൻ അനവദിച്ചിട്ടും, ബുദ്ധൻ, കളിക്കാള വട്ടനോക്കി നില്ക്കും; കതിരപ്പുന്തയാളിൽ താൻ മിക്കവാറും ജയിച്ചും അന്നാണും, കതിരം ബുദ്ധമുട്ടുകൊണ്ടു ദിനപ്പാസം വിടുന്നതും കണ്ണാൽ, ഉടനെ പറയം ഉംപക്ഷിക്കും. തനിക്കു തന്നെ വല്ല ദീർഘാലോചനകളും പിടിച്ചപട്ടാൽ അപ്പുണ്ടാം പറയം ഉംപക്ഷിക്കും. അദ്ദേഹത്തെ താനു, സ്നേഹിതന്മാരിൽ തന്റെരക്കിലും പറയും തനിൽ തോറുക്കപ്പെടുന്ന വ്യസനിക്കുന്നതു കണ്ണാൽ, അപ്പോൾ ഫും പറയം ഉംപക്ഷിക്കും. എംബും ചെറിയ രണ്ടു ഇലകളും മുളച്ചു ചെടി കാലങ്കുമത്തൊൽ ഒരു വലിയ മരംയിതിന്റെ തെന്തു നിശ്ചിതന പരത്തുന്നതു് എത്തുപ്പുകാരാമാ, അതേ പ്രകാരത്തിൽ ബുദ്ധനും പ്രായങ്ങൾനോടും അനക്കവും വലിച്ചു വ്യാപിച്ചതുട ണ്ണി. എന്നാൽ ആ കമാരനാക്കട്ടു, സകടം, ഭവദന, കണ്ണനീർ, മുതലായ രാജാക്കന്നൂർ കേട്ടിട്ടിള്ളെത്തപ്പിാക അനഭവിച്ചുട്ടില്ലെന്നതും ഒരിക്കലും അനഭവിപ്പുന്നിടയില്ലെന്നതുമായ ചില വിശ്രദിഷ്ട സാധനങ്ങളാണെന്നു ശാത്രുവാന്ത, അവയുടെ സ്വദേശവാനത്തെ താവിന്തിട്ടിട്ടായിരുന്നില്ല.

ജൂൺ നന്ദി വിരിക്കുമ്പോൾ വസന്തകാലാന്തിൽ ഒരു ദിവസം

സിഖാത്മൻ രാജധാനിയോട് തൊട്ടുള്ള ഉദ്ധാനങ്കിൽ പോകി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒക്കെട്ടിനും അരയന്നങ്ങൾ എംബ ലഭപ്പെട്ടത്തിനേൽ തന്നെള്ളാട തുടക്കളിലേക്ക് എത്തുവാൻ ഉണ്ടാക്കാത്താൽ പ്രേമസ്തത്തിൽ തുടക്കിശാണ്ട് വളരെ ഉയര തതിൽ പരശകയാണിരുന്നു. എന്നു സമയത്തു സിഖാത്മന്നും ബാണ്യഡായ ദേവദത്തനും എന്ന രാജാമഹാരാജും എന്നു അരയന്നങ്ങളും പിടിപ്പാനുള്ള ആനുഗ്രഹത്താൽ വില്ലേയത്തിൽ ഒരു അംഗവും. എന്നു ശാമാവന്ത്, എന്നു ചും യദ്മാജ്ഞാം സാഖാരിക്കാവുന്ന നില നിരത്തായ എന്നുകാരാത്തിൽക്കൂടി എത്തുപ്പെട്ടിൽ പാശവാന്നിഃവണ്ടി ചിറകു മുഴവാൻ വിടത്തിൽ പറന്നാക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന അരയന്നതലവാൻറെ ചിറകിൽ താഴെ. അങ്ങനൊരു അരയന്നം താഴുത്തുവീണു. ദൈം ചിാകിൽ താനു താഴെ നില്ക്കുകയും, കട്ടംചുക്കപ്പുായ രക്കം കട്ടുകുടയായി കലിച്ചുചെടി അതി നിന്മലുമായ ചുംകിനെ മലിനമാക്കിരതിക്കുകയും ചെയ്യു. അതു കണ്ട് സിഖാത്മൻ വളരെ ദഞ്ചയോട്ടുടി അരയന്നാത്ത എടുത്ത്, കാലിഃനൽ കാൽനവച്ചീയ നും, പക്ഷിശയ മടിഖിൽനിവച്ചു പിന്നെ അതിനു തന്ത്രി ശശാട്ടത്ത് പെടിമാറി, ചിന്മാച്ചിരാംഖിടനു തുബച്ചകാളു തടവി ഏവടപ്പാണി, അതിനു എന്നും എന്നും അതിനു ശബ്ദപ്പിച്ചു; പാനുഞ്ഞു പിന്നെ ജും തദലാടി ക്ഷീണിംതിന്തു. ഇടാന്ത ഒക്കയിൽ പക്ഷിശയ പിടിച്ചുനാണ്ടിരിക്കുന്നതിനു മാല്ലു, വലത്തു ചോകകാണ്ട് ദരംതു പത്രാശ ചബിച്ചുചുട്ടുകുയും, ചില പച്ചിലമരങ്ങാകളും കഴുപ്പും പെരും പ്രാബല്യം ചെല്ലും ചെയ്യു. വേദന എന്നും ലൈഡാനും ബ്രഹ്മൻ അഃതവരെ അഭിശീകരിക്കുന്നില്ല. വേദനഞ്ചുടെ സ്വന്നാവാമനന്നന്നാിവാൻ അഭിശീകരിക്കുന്നില്ല; വേദന അഭിശീകരിപ്പാർഡ താനു കന്ന ചെരുട്ട്. ഉടാനതനു കഴുന്നതിനുരാട്ടുടി പക്ഷിശയ എടുത്തു സമാധാനാപ്പെട്ടുകൂട്ടുവാനായി എ

ലിംഗനംവച്ചു. അതു കൂടുതൽ ഒരു ഭന്ന്, “എ) എൻ യജമാനനായ രാജക്കമാരൻ ഒരു അരയന്നു നിര താനവും; അതു അരയന്നം ഈ ഉദ്ധാനത്തിൽ പബി നീർച്ചച്ചട്ടികളുടെ ഇടയിൽ വിനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ എടുത്തു കാണു വരവാനു കുട്ടാശം’ എന്നു താഴെപ്പറയുന്നത്. തന്നു ഫല്ലു ഡാഡി?—എ) നൂച്ചുചോദിച്ചു. അതിനു മഹവട്ടിയായി സിഖാത്മിൻ പറഞ്ഞു:—“ഈസ്റ്റു, എന്നു തങ്ങനില്ല. പക്ഷി മരിച്ചിരുന്നുൽ താനവും തുറിക്കു കൊടുക്കണമു ന്നായമായിരിക്കണം. ഇതു മരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നും ദ്രാതാവിന്നു ഈ പക്ഷിയുടെ ചിരകിന്നും വേഗംക്കൽ ചെയ്യുമെന്നു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.”—ഈത്തെനെ പാഞ്ചാംഗങ്ങൾ ദേവദത്തൻ താഴെന്നു പറയകാണു പറവാൻ തുടങ്ങി:—“ഈ കാട്ടുപക്ഷി ജീ പണ്ടുട്ടിശാഖാലും, ജീവൻില്ലോ തെയായാലും, അതിനെ താഴെന്നു വരുത്തിയവനു’ അവകാശ ദേശത്തുകൊന്നു. അതുകാശം തിന്തി പാക്കണ്ടുവരി തന്തോ അതു കുംഭത്തുമല്ല; എന്നും അവനും താഴെന്നുവരുത്തിയതുകയാൽ അതോ എന്നും കുംഭത്തുകയാണി തിന്തി രിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കാണു അതു പക്ഷി ചെയ്യുന്നതു തരികു?”—സിഖാത്മിൻ അരയന്നത്തിന്നും കഴുത്തിനെ തന്നെ തന്നും മുദ്രവായ കവിൽത്തക്കത്താട്ടപ്പുമ്പുമും, ശശ്രവ തേതാടു മഹവടിപാണതു. “ഈ പക്ഷി എന്നും താകുനു; അം പ്ലേനു നീ പറയുതോ”. ദയകാട്ടക വഴിക്കു സിലിക്കുന്ന അവകാശത്താലും ഒന്നു മുഴുവനു ലഭിക്കുന്ന അധികാരത്താലും എന്നും താകുനു ഭവിപ്പുന്നുപാകുന്ന അസംഖ്യം വസ്തുകളിൽ ഈ പക്ഷി തുപ്പുത്തതാകുന്നു. മനസ്സുകൾപ്പും അനുകാവ ഇന്നതു ബന്നുനു താനു പറിപ്പുക്കുവെന്നും, നാവില്ലോതെ ലോകത്തിനും താനു ഒരു നാബാധിത്തിനുമും, മനസ്സുകൾനും വേണ്ട, സകല ജീവികർക്കുകളും കൂടുന്നൊലിയും എന്നും കരിഞ്ഞുമുന്നും, എന്നും

നീറം ഉള്ളിൽ ഇളക്കന്ന ഒരു ദാഹതന്മരിയുടെ തൊൻ അറിയുന്നു. ശ്രോതാവിന്റെ ഇനിയും തക്കണ്ണാണെങ്കിൽ ധന്തങ്ങളും കുറവും കൊണ്ടുവരുന്ന് വിചാരണാവച്ചു. അവരുടെ തീച്ചു എന്നെന്നായാണ്? ” ദേവദാസൻ രഹപ്രകാരംതെന്ന ചെയ്യു. നീറത്തെ രാജാസഭയിൽ എവച്ചു് ഈ രാജകാര്യത്തിലേതെന്ന വിഷയം രണ്ടുവച്ചു. പലരും പാലവിധത്തിൽ അടിസ്ഥാനം പഠിച്ചു. അടപ്പും ആരക്കമറിയാത്തവസ്ഥയും ഒരു സ്ഥാത്തൻ എഴുന്നീക്കണിക്കുന്ന പാതയും— “ലോകത്തിൽ ജീവൻ രാലൂഡകിലും വിലയുള്ളതാണെങ്കിൽ, അതിനു കാല്പ്പാനം ശ്രമിച്ചുവാനക്കാർ, രക്ഷിച്ചുവന്നു അധികം രാജകാര്യങ്ങൾ. കൊല്ലുന്നവൻ ജീവനും നിലപാതയും ബന്ധിച്ചുവരുന്നു; രക്ഷിക്കുന്നവരും, അതിനു വളരുന്നുവന്നുണ്ടു്. ആക്കരാൻ പങ്കിയുടെ അവകാശി സിലിഡാത്മകനും. അവന്നുണ്ടു് പക്ഷിയും കൊടുക്കേണ്ടതു്— ” ഈ വിധിക്കേടുവാക്കാവശ്യ ന്യായമാണെന്നു തോന്തി. ഉടനെതെന്നു, രാജാവു് ആ നീതി ക്രാന്തുന്ന ബഹുമതി ചെയ്യാനായി അനേപണ്ണിച്ചുപ്പോൾ അംഗീകാരത്തെ കണ്ടതുമില്ല. തന്മുഖം ഇന്തനു വരാക്കരും, പടയിള്ളു ഒരു സ്പും ഇംഗ്ലീഷ്യപ്പോക്കനുതു കണ്ടുവരായി പാതയും. ഇംഗ്ലീഷ്യാർ ഇംഗ്ലീഷുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധരിച്ചുവരുന്നതു് സാധാരണയാണെല്ലാ. മുഖൻ ഇംഗ്ലീഷു തന്നീറം ജീവകാരിന്റെപ്പറ്റിക്കരിക്കുന്നതാണി.

എന്നാൽ ആ രാജക്കമാരൻ അതുവാരക്കും ആ ഒരു പക്ഷിയുടെ സകടമല്ലാതെ വേറാ ഒരു സകടവും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ അരയന്നുമാ, മുൻഡേശായ ഉടനെതെന്നു, അതിനീറം തുടക്കം അടി അട്ടശഭേദം ഒരു സംസ്ഥാപിക്കുന്നതും പഠനപോകയും ചെയ്യു. അനന്തരം ഒരു ദിവസം, തുടക്കാദന രാജാവു് സിലിഡാത്മകനു അടക്കണ വിളിച്ചു് പാതയും— “പ്രിയപുത്ര! ഇവിടെ വരു. ഈ വസന്തകാലം അതിനീറം മായുള്ളതെ തോക്കു. ഫലവത്സംയുഗിരിക്കു

ന ഭേദിയുടെ വശലൈഷ്യ ധനവത്തെ എക്കണ്ണലുംകൊന്നായി കൂപ്പിക്കാൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളെ നോക്ക. ഏന്നോരു മരണ ദൈഹം കിഞ്ചിത്തുനായിത്തീരുവാൻ പോകുന്ന ഇംഗ്രേസ് അതിൽ വസിക്കുന്ന സഖല ജി.വി.ക്രൂസ്റ്റേഴും കുക്കിരുവുരണംചെയ്യുന്നവിനു രൂപാമ, ഏന്നോ ദണ്ഡാരംതയും കിറ്റജൂനാഫ് എന്തുവിധാ വണ്ണുന്ന തോശ. എത്തുതായി തച്ചിന്തിരിക്കുന്ന ഇലാക്കുലും, വിരിയുന്ന ഘൃതമാട്ടകളാലും, പച്ചപുസ്തിനാലും, കബ്സവന്നാൽക്കുടുംബം തിരിക്കുന്ന യിരിക്കുന്ന്?—ഇന്നിടനു പാഠത്തുനാകാണ്ടോ, തുംബാദനരാജരവോ, സില്ലാത്മകനാട്ടക്കുട്ടി തോഽങ്ങളും കിണരകളും തും പ്രദേശ തേതക്കു പോയി. അവിടെയുകട്ടു, വയലുകളിൽ, കാളകൾ, കുംഭം, കുംഭം ഏന്ന രബ്ബുക്കുടു വലിയനുക്കങ്ങളെ കരികൾവലി പ്രാണിയി കഴുതുകളിൽ ബുദ്ധിമുഖ്യക്രമങ്ങളും വശിച്ചുവകാണ്ടോ, കുണ്ടം കുന്നമായ ചെമ്പുണ്ണിൽ താങ്കളുമിന്നെടും നടക്കുന്നണഭായിൽ നാ; വളരെ പരിമാളുള്ള നായ മണ്ണോ കരിയുടാട പിന്താഗത്തുനിന്ന നാ നിംബ തീരകർശനപുലെ പൊങ്കുകയും ഉരുളുകയും ചെയ്യുന്നകാണ്ടിക്കുന്ന; ഉഴവുകാരൻ തുഴത്തിൽ ഉഴവാൻഡബന്ധി കോൽമര തതിങ്ങൾ കയറി നിംബുന്നണഭായിൽക്കുന്ന; വവളുത്തിൽ അലവിള കുംഗവാഴത്തെ റണ്ടുകാടം താലവുക്കുണ്ടുടാട ഇടയിൽ മുഴങ്ങിയിൽനാ; വവളുമുഖുലുകളുടാട ഇരു വശകളും ചുണ്ണാപ്പുണ്ണുത ലാഡുക്കുകാണ്ടോ വിചിത്രാതഥംയിരുന്നു. മഹാരാജാശാഖത്തു ചിലർ വിത്തുകൾ വിതച്ചുവകാണ്ടിക്കുന്ന. കാടങ്ങും കുടാകട്ടുന്നപരവ കരി പാടി ഉണ്ടാവു കൊണ്ടാടിയിൽക്കുന്ന. വസന്തസദ്ഗാംഡാക ലായ പല്ലികൾ, തേനിച്ചുകൾ, വജ്രകൾ, മുതലായവ ചെടിപ്പു കമ്പുകളുടെ ഇടയിൽ മംഗലരബ്ദി, ഘാരപ്പുടി ചിച്ചുവകാണ്ടിക്കുന്നു. തേനുവിന്നു എക്കുവുകളിൽ സ്വന്നിബന്നുംബന്നും വഹികൾ മരിക്കുന്നുണ്ടിക്കുന്നു. ചിത്രശലഭങ്ങളും പാള്ളടന്നോടിലും പദ്മി

കർ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മരച്ചുവടകളിൽ രാണീകൾ ഓടിക്കുളിച്ചു കാണിക്കുന്നു. എമ്മന്നപ്പുകൾക്ക് തിലത്തു കൊത്തിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കൊത്തിക്കുന്ന ഭാഗംയുള്ള മീൻകൊത്തിപ്പുകൾക്കിൽ കൂളിയേജു ദേശ മീഠാ വട്ടത്തിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കൊററോകൾ ഹോ തന്ത്രകളുടെ ഔട്ടയിൽ പതുക്കപ്പെട്ടതും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പാ അതുകൂടം അകൂദ്ധത്തിൽ വട്ടച്ചാറിക്കുംബാഡിരുന്നു. എന്നാവു ഫീംവിചിത്രമായ കേരുന്നേജുടെ മുകളിൽ മരിയുകൾ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. നീലപ്രാവുകൾ കിണറകളിൽ കൂജനംചായ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒക്കലു ഗ്രാമത്തിൽ കല്പംഞ്ചാത്തവരിന്റെ മേ ഇവാദ്രും മുഖ്യാദിക്കാണ്ടിരുന്നു. ഏന്തിനു വളരെ പറയുന്നേ കാണുന്നതും കേരുക്കണ്ണതും ദായനങ്ങളില്ലോ രാജുത്തി നീറം സുവാത്തും സുഭിക്ഷയും സുചിപ്പിച്ചു. അതെല്ലാം കണ്ണ് സില്ലാത്മന്ന് വഴിരു സംഭവാശ്വരം സഹാധാരവുംജോഡായി. ഏന്നാൽ, മക്കാജനസുമശക്കലമായ പന്തിനിർച്ചെടുത്തിയിൽ സുഷിച്ചുനോക്കിയാൽ മുള്ളുകൾ കാണുകയാലും, സില്ലാത്മന്ന് സുക്കൂമായിനോക്കിയപ്പോൾ, സുഖാദോഹസ്കലമായ ഇംഗ്ലോ കത്തിൽ ദിവിവാസുംബന്നുകൊണ്ടുണ്ട്. അതെന്നെന്നാൽ: കൂഷിക്കു സന്ന ഉദ്ദേശ്യാന്തരിക്കുന്നയി വെളിമിൽ. എംരിഞ്ഞു കൂലിപ്പു സ്വിഡ്യൈട്ടുന്നതും, തപിക്കുന്ന വെയിൽലറ കുണ്ണുകൾ തുറിച്ചിരിക്കുന്ന കാളകളെ മുട്ടും വരികളിൽ നിന്ത്യമായി അടിച്ചും ഓടിക്കുന്നതും, പണ്ണി ഉരവിനെ പിടിച്ചു തിന്നുന്നതും, അ പണ്ണിയു പാനു വന്നു പാന പാടിച്ചുതിന്നുന്നതും, അ പാനിനെ യും പണ്ണിയേയും പഞ്ഞതുവന്നു കൊത്തിതിന്നുന്നതും, മീൻകൊത്തി പുക്കി പിടിച്ചു മഞ്ഞാതെ പ്രാപ്പിടിയൻപുക്കി തട്ടിപ്പറിക്കുന്നതും, ചാത്രശലഘ്രാഹി പിടിച്ചു രാപ്പിപ്പുക്കിയെ അതിനീറ ശരു വാഴ കലിംഗപ്പുക്കി പിടിച്ചു തിന്നുന്നതും,— ഇങ്ങിനെ ഏല്ലാട വും കണ്ണിനെ മാറ്റാനു കൊല്ലുകയും, അരം മാറ്റാനുന്നാൽ കൊ

ಷ್ಟೋಪ್ತಕಣ್ಣಂ ಚೆಬ್ಬಿಗಂತ ಕಣ್ಣಂ. ಇನ್ನುಕಾರಂ ಈ ಜೀವನ್ ಮಾರ್ಗದಾರ ಈ ಜೀವನ ಕೊಂಡ ತಿನ್ನ ಕಾಲಂ ಕಣ್ಣಿಕಣಿತಿನಿಗ ಕಣ್ಣ ಸೀಲಿಸ ತ್ವರಿಸಿ, ತಾನ್ ಅತ್ಯಂ ಕಣ್ಣಿಕಾಯ ಕಾಣ್ಣ, ಹೃಷಿಭಿತರ ಮಣಿಶ್ವರನ್ವರ ಯಷ್ಟ ಸಕಲ ಜೀವಿಕಳ್ಳ, ರಾಜಗ್ರಾಮ್ ಕೊಲ್ಲ ಚೆಬ್ಬಿ ಕಾಲಂ ಕಣ್ಣಿ ಕಣಾ ಗ್ರುಂಬಾಂಧಾಯ ಕೆವಲಂ ಮಾತ್ರಾವಸ್ಥಾಗಂ ಇಂದ್ರಾಧಿಕಾರಣಾಗಂ ನಾಗಿತ್ತಾ. ವಿಂಗಂ ಬ್ಯಾಂಪಿಇಂಟ್ರಾಗ್ ಹ್ರಷಿಯಂತಾರಣೆಷ್ಟಂ, ಇಂದ್ರಾಧಿಕಾರಣ ನಂ ಕಣಿತಿಂ ಚೆಬ್ಬಿ ಪೊತ್ತಿಗಂತ ಕಂ ಗ್ರುಂಕಣೆತ ಶಾಣ್ಣ ಬ್ಯಾಂಪಿಇಂಟ್ರಾಗಂ ಕಾಣ್ಣ ಕಡ್ಲೆಯ್ಯಂ, ಜೀವಯಾರಣಾರಣಾತಿಂ ಜೀವಿ ಕಡ್ಲೋಂತಾಣಂ ಪಾಲ ವಿಯಂತಿಂ ಕಲ್ಪಾತ ತ್ವಿಂಟ್ರಾಗಂತಿಗೆಷ್ಟಂ ಕಣ್ಣಂ, ಸೀಲಿಸಿತ್ವಂ ನಿಂತ ವೀಪ್ತಿಂಟ್ರಾಗಂತಿ ಪಾತ್ತಾಂ:— “ಆಗ್ರಾಂಲಾಕಂ ಕಂಣಾಗಾಯಿ ಎಂಬೆಗ್ಗಾ ತ್ವಿಂಟ್ರಾಗಂತಿ ವಾಗ್ ಬಾಣ್ಯಾ: ಅತ ಲಾಗ್ರಾಂಲಾಕಾ ಇಲ್ಲಾತಾಣಾ? ಹ್ರಷಿ ಕಣಾರಣ ಅರ್ಹಾರತಿಂಗಾಂವಣಿ ಎಂ ರುಂಹಾ ತಾಶ್ಪಾತ್ರಿಕಣಾ! ಕಾ ಇಲ್ಲಿಕ್ಷಾರ ಪ್ರಯತ್ನಾಮಾ, ಏತಿ ಕಷ್ಟರಂ! ಚೆಪ್ಪಿಸ್ತಪ್ಪಿಂಹಾಂ ಇಲ್ಲ ಯಿತ್ತಿ ಬಲವಾಗಂ ಬೆಲುಹಿಗಾಂ ತಮಿತಿ ಎಂಬೆತಾತ ಯಷ್ಟಂ! ಅತ ಕಾಗ ತಿಲುವಾಕ್ತ, ಎಂಬೆತಾತ ತ್ವಿಂಟಾಪಾಯಂ! ಚೆಬ್ಬಿತಿಂಪ್ರಿಂಗಾ ನಾಸ್ತರವುಂ ರಹಿಯಂ? ಈ ಷ್ಟೋ! ಈ ಷ್ಟೋ! ಕಾರಿ ರಂದಿ ನಿಲ್ಲಿತ. ಇಲ್ಲ ಕಾಣ್ಣಿಯಕಣಿಂತ್ರಾ ತೊಂಗಾಗಾಂಲಾಪಿಕಣೆಕ್ತ?”. ಇಂಣಿಗಾ ಪಂ ಅತ್, ಬ್ಯಾಂಪಂ, ಈ ಜಂಬ್ಯಾಪ್ತಿಕಣಿತಿಂಪ್ರಿಂತ್ರಾ ಭೇವಣಿಪ್ರತಿಮ ಕಾಣ್ಣಿಪ್ಪಾಲ ವಿರಾಸಂತಿಪಿತಣಾಕಾಣ್ಣಂ, ಇಲ್ಲ ಜೀವಿತಿಗಾ ನಿಂರ ಕಷ್ಟಣಿತಿ ಎಂಬೆತಾಣಾಗಂ, ಅವರ ಎಂಬಿಡಿಗಿನ ವಣಿತಾ ಣಾಗಂ, ಅವರ ಉತ್ಪಿಂಪಾಗಂತ್ತ ಉಪಾಯಂ ಲಡಿಕೆಣಿತಿಗಾ ಮಾತ್ರಂ ಎಂಬಾಗಂ, ಅತ್ಯಲೋಚಿಪ್ಪಾಗಂ ತ್ರಂತಿ. ರಾಜ್ಯಾರ್ಥಂ ತ್ರಂತಿ ಯಾಲ್ಯಂ, ಜೀವಿಣ್ಣುಂತಾಲ್ಯಂ, ಉತ್ಪಾದಿಪ್ಪಾಗಂ ತ್ರಂತಿ. ರಾಜ್ಯಾರ್ಥಂ ತ್ರಂತಿ ಯಾಲ್ಯಂ, ಜೀವಿಣ್ಣುಂತಾಲ್ಯಂ, ಉತ್ಪಾದಿಪ್ಪಾಗಂ ತ್ರಂತಿ. ಅತಿಗಂತಿಗಾ ಯಿ, ತೊಂಗಾ ಎಂಬೆತಾತಣಾತ್ತಿ ಮಣಿಶ್ವರಾವಾತ ಚೆಟಿ ಅತ್, ನಿಂತ್ಯಾಗಾಮಾತ್ರಾತಿಂಲೇಹಂ ಅತ್ಯಾಗಾತ ಪಲುತಿಂಬಾ ಯ್ಯಾಗ ನಿತ ಅವ ಬಲಂಗಬಿಂತ್ರಾ.

ആ സമയത്ത്, ബുദ്ധൻ ഇരിക്കുന്നതിനു മീതു, അദ്ദേഹം സാന്നിദ്ധ്യത്തിനും അദ്ദേഹം പുഞ്ചത്തിനും മുക്കുളിൽ വന്നുപോറും അദ്ദേഹം ഗതിക്കുവിജ്ഞാ തുടങ്ങി. എന്നാൽ, നാട്ടു വികാസ സകല ശക്തിയിലും, മഹാത്മാവാദിൽ ഒരോ ലിക്കു ഭിക്ഷ ഇപിക്കുന്ന വിവരവും സാധാരണയായി ദേഖമുണ്ടാക്കുന്നതാക്കാം, അദ്ദേഹം തമിൽ ഇങ്ങനെന്ന ആര്യപും ചിച്ചു: “ഈതു നെത്രം അപാരഗതിയാണ്” എന്നു പറാത്തു കീഴുട്ടു നോക്കി; ഗോരസ്സിനു ചൂരം കിരിടാകു ത്തമിൽ പീതരഭൂക്തി വിള്ളുന്നവനായും, ലോകത്തെ ഭൂമിപാരമായി രക്ഷപ്പുന്നാജീ വിചാരത്തിൽ ഉന്നനായുമിരിക്കുന്ന ബുദ്ധനാ കണ്ണും; ആ മരജ്ഞിത്തമിൽനിന്ന് ഒരു അംഗരിഖിവാദം കൂടു:— “അപ്പേം ആശിഷകളും! ഭോക്തരക്കുള്ളായി അവതരിച്ച ബുദ്ധഭാവാക്കുന്ന ഇത്. ഈണ്ണി ആരാധിക്കുവിന്.”— അതു കുട്ടി, ദേഖമുണ്ടാക്കിയിലിറങ്കി, ബുദ്ധനു വൻിച്ചു സ്ഥിതി നീറി ശേഷം, ആ ത്രാവത്തംനാനാശതു മാറ്റ ദേഖമാരൊടു പറാവനായി ദേഖിലുക്കാത്തക്കു പോകയും ഏയ്യു.

അനാതരം, രാജഭര്ത്രനാർ ചിലർ സിലുംത്മാന അനേക ചിച്ചുവനു. അപ്പോൾ സൗംഘ്യ അനുഭവിയിലേക്കു വലബലപ്പു ദിച്ചോക്കുന്ന സമയംയി; എന്നിട്ടേക്കൂടി, രാജക്കമാരൻ ആ മരാച്ച വട്ടിൽ താനു വിചാരംനുന്നനായിരുന്നു. പുക്കങ്ങളുടെ നിശ്ചലകൾ സൗംഘ്യത്തിനുസരിച്ച് മാറിക്കാണ്ടിരുന്നവകിലും, ആ ജംബു പുക്കത്തിനും നിശ്ചലവാട്ട്, ചരിഞ്ഞ വീഴ്ചയു സൗംഘ്യരഭികൾ ആ പാവനത്തിന്റെ തട്ടാതിരിക്കുന്നതുവോണും, ഒരു സ്ഥലത്തു താനു ഇളക്കാതെ നിന്നിരുന്നു. ആ ആനുംഘ്യാത കണ്ണ ഭർത്തരുമാർ, മരണങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്ന്, ഇങ്ങനെന്ന ഒരു ശമ്പും കുട്ടി:—“കമാരൻ ആ സമിതിയിൽ താനു ഇരിക്കേട്ട്. രാഖന ആരക്കം ഉ പദ്ധതിക്കുതും. അവരും പുദയത്തിലുള്ള അധികാരം മാറന്നതല്ലു്”.

സിഖാത്മക പരിനെട്ട് വിസ്തൃതി. അംഗീകാരം തുടർച്ചയാണ് അംഗാജാവ് പുത്രനാശി മുൻ റാജമന്ദിരങ്ങൾ 'തീപ്പിച്ചാഞ്ച്'. ദിന തിൽ ഒന്നു വണ്ണകാലം തന്ത്രങ്ങളുടെ സാധ്യതയ്ക്കും പേര്. അതു മഴക്കാലം തന്നെ പിന്നീൽക്കാണ് ബാധകമായി തിൽ വളരുന്ന ഉഡ്വാശ തട്ടുകൾ ഇന്ത്യം താഴുത്തു മുട്ടി ചുട്ടുമായി തന്നു. പിന്നീൽക്കാണ് ഉഡ്വാശ കാലം തന്ത്രങ്ങളുടെ കാണ്ട നിമ്മിച്ച തും ഉഡ്വാശ, അടിഖാതിരിക്കേതുകാലവും കൂടിയിൽക്കൂട്ടുമായി തന്നു. മാറ്റാ ഓ വസന്തകാലം തന്ത്രങ്ങളുടെ കാണ്ട നിമ്മിച്ചതായി തന്നു. അതു ഭേദഗതിയുള്ള ചെങ്കല്ലുകൾക്കാണ്ടം നീലവണ്ണത്തിലുള്ള ഓട്ടകൾഡാകാണ്ടം നേരുന്നനുകരമായി നിമ്മിച്ചതായി തന്നു. അവയുടെ ചുറം അതിമഴനാഹരണങ്ങളായ ഉദ്രാനങ്ങളും ഉണ്ടായി തന്നു. ഉദ്രാനങ്ങളിൽ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും അതി സുരക്ഷിതമായ ഇംഗ്ലീഷ് പുകൾ നീറ്റിതെ ചെടികളും, തോന്തിയ ഭിക്ഷിലൂഡകൾ ഒഴികെപ്പുണ്ടായ വൈദികളും, ഇട്ടിനട ഇല്ലസകിണ്ടിങ്ങങ്ങളായ സമ്പദങ്ങളും, അബ്ദ പിട മിനന്നതായ കൂടാനേള്ളു, സുവർദ്ദണങ്ങളായ ചെടിയ ഏമത്രനാണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയുടെ മഖ്യത്തിൽ, സിഖാത്മകൻ, പുരിയ പുതിയ വിഭാഗങ്ങളെല്ലാ കണ്ടെക്കാണ്ട് ഇപ്പോൾപാഠ സന്നദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, സിഖാത്മകൻ ജീവകാലാത്ത സഭന്മുഖിയാട്ടകളിൽ കഴിച്ചിരുന്നവകിലും, സന്തോഷിലഭായ തന്നുകം കൂടിച്ചുണ്ടിട്ടും കാർഖമാലാം വന്ന ദുടികൾ തിൽക്കുന്നതുപാഠ, സിഖാത്മകൻ നിമ്മലഭായ പുരിയ കൂടിച്ചുണ്ടാട ദാനവാത്ത വിച്ചാരങ്ങൾ വന്ന മുടാകാണ്ടിരുന്നു.

ଅତୁ କଣ୍ଠ ଥୁରୁପଣୁ ପାଇଁ ରାଜାବୀ' ମରୁକଳେ ବିନ୍ଦିଚୁ'
ରତ୍ନଲୁହାଚିତ୍ର:—“ଅଛୁଇଁ ମରୁକଳେ! ସପନ୍ତୁ ମହିଂ ଯାଇ

வுக் கு வுக்குதாபஸ்ஸா இக்குடி பரங்குத நினைக் கொக்கன
கோகி எடுக்க பூங்கெங்கும் புயக்காய் வுகுக் குப்பூ ரா
ஜாசெனமுக்கெங்கும் கிரைஸு குதித் காக் கெங்குத கூத்தி ஏடுக்குது
கீப்பதியுகி கெபிசெம்மா— ஹுதாஸ் எடுக்க கெங்குது
கொப்புக்காக், விசுஷஷ்தாய் எடுப்பூரிதேங்கும் வெடின்தைக் கீ
கொ எடுதுக்கும்மாஸ்' லக்கிப்பூக் கோக்காத்தாஸ்' குக்குங்
கொவெங் குதிகுத்தைத்தாய் குதுமத்துரா, தப்பூப் புதலாய் தா
ஸ் பலுதியாய் அவங்கிச்செம்மாஸாப்பு அவற் பரங்கி
கிக்கொக். எடுக்க ஹு ராஜபூவுதை கொக்குப்புக்காக்கெ
க்கீட்டு அவைக்கும்மைப்பூப் பிரக்கியிலும்' லக்குத் தொண்ண
க். நினைக் கெரியுத்து வருகொப்பு. எடுக்க வுகுக் குகு
வத்தியாகுத்தித்தெம்மா— அவற் பரங்க வாக்க ஸத்ரமாகிறதி
கேள்வகிக்கிற நமைக் குதுபு புவத்துக்கேள்வெம்மா—, அது மாத்து
த்திலேகள்' அவைக்கும்மைப்பூகை எடுக்கின்னுமா' திரிக்கெளை
கெண் நினைக் குதுவோக்குப்பு பாஜ்சிக்."— அது கேட்டு மாறி
காரிக் கெப்புக்காக்கு மூவாய் கொம் பாத்து:—"அப்பு:யா
மஹாராஜாவ! ஸுரமிலூநத்தை ஹு சித்தபூநவேபுராத
கிச்செவாக் கொராராத்திரை ஸுயிச்சு. குமாரங்கு பூவு
பூதுக்குத ஸ்ரீகிருத்திக்கும் கங்கைபாம்மாயும்கு, கொக்கு
கெப்புக்குத் திற்குக். ஸப்த்தாதை குடி விழுவிழுக்கென கேடு
கைதேங்கும் உயு கொஞ்சக்காதைய் அயர்க்கைதேங்கும் கூவித் து
க்குக் கீதுகிறுகி புயக்கைக்கீக்கூது கோஞ்சுக்கைதேங்கும் அங்கே
தில் புண்டிக்கைதேங்கும் அங்கப்பூதித்துக்கொக்கெல்கலாக்குக்கையும்
ஒவ்வொக்குது. ஹுக்குப்புக்கைத் தெக்கு குதுக்கெவாக் குதியா
தை விசுஷார்க்கைது குது விசுஷாக்குதெக்கலாக்குக்கையும்
ஒவ்வொக்குது?"

அது கேட்டு மாற்று மாற்றுமெற்பூப் புது நப்பு உபாயமா

ഞം നോക്കുന്നു. എന്നാൽ, രാജാവു പിരാന്തം ചോദിച്ചു:— “സിഖരെത്ത് നോക്കുന്നു അങ്ങനെയുള്ള നിരം തിരഞ്ഞെടുത്താണെങ്കിൽ അവനു ഇപ്പോൾ ബുദ്ധിമുദ്ദക്കിട്ടാണെന്നു മനസ്സിലുണ്ടോ? സുഖരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണ കൊണ്ടുവന്നിരിന്തി ഇപ്പോൾ ബുദ്ധിമുദ്ദ വരെ ഭാര്യായി തിരം തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ് അവനോടു പാശ്ചാത്യാം, അവനു ശ്രീസൂത്രത്തിന്റെ ഒന്നാം ജീവനാലോഗിപ്പുത്തുത്തിനാൽ എന്നിൽ കുറഞ്ഞു. അവനു പരിഹാസമാക്കിക്കണ്ണിവാനം ഉത്തി. അതിനുള്ളൂടു പുഡിമാനം? അംഗപ്പുരാ മന്ത്രിമാരിൽ യുക്തിമാനായ ഒരാൾ പറഞ്ഞു:— “സാ ലൂത്യൻ ഇപ്പോൾ സേപ്പൂഡു യാഥു നട ഒന്നാത്തപ്പും വിഭാഗം കഴിഞ്ഞാൽ നിശ്ചയം. ലോകത്തിൽ മറക്കു വരാക്കുന്ന പരിപാല, എന്നാൽക്കിലും മാത്രം യുവതി സിഖരത്തിനു മനസ്സിലെ ആകം്പിക്ക തത്ത്വം ഒരുപിഡിയുള്ളവളായിരിക്കും. അംഗപ്പുരാ സിഖാത്തംനും ആ ശ്രീജാട മുഖം, സപ്രധാനിയിൽനാണും. അതിനു തൊന്തു ഒരു ഉപാധിയായം പറഞ്ഞും: വള്ളതും ഒരു ഉണ്ടാവം കൊണ്ടുവാൻ കല്പിക്കുക. രാജുത്തിലും സകലയുവതികളും ഏഡു, വനലുവണ്ണത്തിൽ മത്സരിക്കുന്നതിലേക്കായി വരുവാനും, ഇല്ലാതുവക്സ് സിഖരത്തംനും സമ്മാനം കൊടുക്കാവുന്നും എന്നും കാണുന്നും വാങ്ങുവാനായി യുവതികൾ രാജുക്കമാരന്നും അടക്കാർ ചെപ്പേജുവാർ, എന്നു യുവതികൾ കാണുന്നവാഴിനും രാജുക്കമാരൻ നീന്തു മുഖരത്തുകളും വ്യസനക്കാവും മാരനും തന്നെ ക്ഷണിക്കിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ചെപ്പും, സിഖരത്തംനും ഇപ്പോൾ മജ്ജ ശ്രീരാമ നമ്മരിക്കുന്നും എന്നില്ലെന്നും അംഗവന്നും, അംഗവന്നും കുറഞ്ഞും ചെയ്യാം.”

അതു അലിപ്പായം നെന്നാം എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. അങ്ങിനെ തന്നെ രാജാവിനീന്തു കല്പന്നപ്രകാരം രാജ്ഞിക്കുന്നും വി

ഇംബുരം ചെയ്തു. രാജധാനിയിൽ വലുതായ ഒരു ഉത്സവം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടാണ്, രാജുന്തിലും എല്ലാ യുവതികളിൽ സൗന്ദര്യമുണ്ടായി ചെങ്കളുണ്ടെന്നാം, ഇക്കണ്ണവാക്കൾല്ലോ രാജക്കമാരൻ വിലപിടിച്ചു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ, പ്രാഥ്രകിച്ചും അതിസൗന്ദര്യക്കാരും വിശ്വേഷ സമ്മാനങ്ങൾും കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ അവർ പ്രസിദ്ധുപ്പുട്ടതി. അതുപുകാരം കവിലുണ്ടുവിലും സകല യുവതികളിൽ അലക്കരിച്ചു വുംപുട്ടും. അവർ വെട്ടപ്പും കുറിപ്പും ചെയ്തു, കരതിരണ്ടു തലച്ചടി മിനക്കി കെട്ടി, നേരു ണ്ണളിൽ അഞ്ചണനാമഴതി, കംഡുകൾ അലക്കതകരസത്രാൽ ചുക്കുച്ചു, കരവല്ലികളിൽ റൈക്കക്കണങ്ങൾ ധരിച്ചു, മനോഹരങ്ങൾ ഓയ പട്ടവല്ലുണ്ടും ഉട്ടതോ, നേരിയിൽ ഞോദ്യും തിലകങ്ങൾടു, ചെന്നാങ്ങൾനും ചുന്നാം. അവർ നാമവികളായി, രാജക്കമാരനിൽ കൂന സിംഹാസനത്തിനാരിക്കേള്ളടക്കി, വരിവാനിശ്ചയി, വള്ളരു അംഗിയിൽ കടന്നേംഡായി. രാജക്കമാരൻ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ണിപ്പാർ, ദിശയാൽ അവകാട എദ്ദും അടിക്കവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അതു കേവലം രാജക്കമാരനാളും ശാംഭിയ്യും കാണുപ്പും, മുരതക്കാണുള്ളു; അതിസൗന്ദര്യകളായ അന്തു വള്ളരു സ്ക്രീം കണക്കിലും അദ്ദേഹം നിപ്പിക്കാറനായം അവക്ക് അശ്വന്മായം ഇരുന്നതു കൊണ്ടാണ്. ആ യുവതികൾ സിലുംത്വാന്തം ദിവസത്തുനോക്കുവാനുള്ള ഭംഗതാൽ, അദ്ദേഹം കൊടുക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളെ തലയാളി കണംക്കാഡുതനെന്ന വാദിംഗാക്കാണ്ടുപോയി. അതിസൗന്ദര്യം എന്നാതാരവാളുക്കിലും അടുക്കുവാലത്തുംവാർ അവർ രാജക്കമാരനാണെന്നു മനസ്സിലെ സദനതാഫിപ്പിപ്പാൻ തന്ത്രവാളനു മറക്കുവാൻ വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ അവളുംവാട്ടു, മാൻകട്ടിവയ്ക്കും ലൈഭവിച്ചപലയായി, തലനിവിത്താതെ, സമ്മാനം വാങ്ങിയ ഇടൻ തന്നെ താൻം സവികളുടുക്കുന്നതിലേക്ക് ഓടിപ്പുണ്ടുണ്ടും. ഇപ്രകാരംതന്നെ എല്ലാ സ്ക്രീന്റന്മാരും സമ്മാനം വാങ്ങാം

മൈണ്ടുകളും പൊകയും ചെയ്തു. അവരുടെ ദേഹം മനസ്സാതു കും അവ സാനിച്ചു. സമ്മാനവും അവസാനിച്ചു. അതിനുശേഷം യഥാ ധരജന്ന പ്രോത്സാഹം ഒരു ദിവസി വന്നു. ആ സുന്ദരി ഭേദഗ്രൂപ്പികൾ ക്ഷേപ്യാല ദേഹകാൽിയുള്ള ബഴി, വാദ്യത്തിഃപബിനായപ്പോരവ നടജ്ഞമുഖ്യമാണ്, മാർക്കപടാഡാഡ്യുറല പ്രത്യാലാനത്തു കൂട്ടു ബഴി, ദിവസിനും അനിപ്പിച്ചപ്രശ്നയും അക്കഷംഗാശശ്വിയുള്ളവളുടെ മാനസിക നാശം എന്നാണ്. ഏറ്റാവും കാലാധികിശാശ അഭി സാലികയുടെ സാനിയു വില്പാസനത്തിൽ സിഡാത്മൻ എംട്ടിനാഹാവ ഒന്നു തെട്ടുന്നതു യി കാണുന്നുണ്ട്. യഥാദായരഥാവക്രേ, ഏകക്കെള്ള മാറിതന്തിൽ കെട്ടി, തല ഉണ്ടാക്കി, രാജാക്കന്നാരനും മുഖം ഒന്നു നഘ്പുണ്ടും ദോഹി, “എന്നുകുടം സമ്മാനമുണ്ടോ” — എന്നു ചോദിച്ചു് മന ഹാസം ചെയ്തു. അതു കണ്ണ് രാജക്കമാരൻ പറഞ്ഞു:— “അപ്പു ഒരു, പ്രിയസംഗരാദരി! സമ്മാനം എല്ലാം തീന്ത്സപായി; എ കിലും നമ്മുടാ രാജുത്തിനുലകാരമായിരിക്കുന്ന നിന്മശ്ശേഖരു തരം” — ഇങ്ങിനെ പാതയുംകാണു്, തെന്നും കഴുത്തിലുണ്ടായി തന്നു മരതകരത്താശല എടുത്തു് അവർക്കു കൊടുത്തു. അതു ക്കു സാനിയിൽ തെന്നും തെന്നും തെന്നും പേശിക്കു അടഞ്ഞാനും പതിച്ചു. അതു കടാക്കുത്തിൽനിന്നു് അവർക്കു് അംഗീരാനും അനുഠാനാശവും കൂടിച്ചു.

വള്ളാരംബാലു, കഴുതെന്തു്, ബുദ്ധൻ ജ്ഞാനിയായി വന്നതി നേരും ശേഷം, ചപിച സ്നേഹിതനും അഭദ്രമാഡിത്തും ഇങ്ങിനെ ചൊദിക്കുകയുണ്ടായി:— “പണ്ടി ഗ്രീക്കർക്കുണ്ടും സമ്മാനം കൊടുത്തുംകാണു് റിക്കേന്നും അഭീകളും ഇടയിൽ നിന്തി കാരനായിരുന്ന അവന്മാരു് യഥാദായരായ കണ്ണ പ്രമദ്ധും യിൽ തന്നു അന്നും ജനിച്ചുതോ് എത്രുംകാണാമുതെന്തോ?” — അതിനുത്തെറ്റമായി ബുദ്ധൻ പാതയെത്തുവിരു:— “അഥവാ” അ നിന്നും തുട്ടിയിരുന്ന നിന്നും മണ്ണുവെണ്ണും ഉന്നതു സംശയംപോ

லை தனைமிக்கும் உள்ளாயி. ஏனால் பறமாத்திதில் என்னமிரு அப்பதிசிதறல்லையிக்கன். ஏதுகாலெண்ணால்: பொக்கு யழுவாரிருத்தில் காட்டுமூன்றாக்கட்டுள்ளதில் கார வேஷ்டுக்கிழமீ தூடி, வெக்கேநாரதை, மாங் கூடுக்கரை வட்டத்தின்கூடாக வெளிக்கங்கோலால், மறணத்தூடி கிசித் விடேநாட்டினாயி குழி சுக்காயாயிக்கன். அவுக்கு மஹூஸமாரசு ஒரு வேடங்குவாவும் உள்ளாயிக்கன். அது கூடுக்குத்தூடி குழியுடை அவஸாத்தில் அது ஆவாவு காலோ பெண்டுக்கூடும் காக்காதறால் ஸமாங் கொட்டுறு. பிலக்கு வூாத்துஞ்சுக்குத்து, பிலக்கு டெரியூஜ் மதித்தூப்பீலிக்குத்து மாதாவிக்கன். அவஸாங் வாங்குவதைய ஒரு வேடங்குவதிக்கூடு ஹளாண்திய ஒரு மாங்குதீயையும் தெள்ள அங்காஶத்தியுமா ஸ் அவுக்கொட்டுறு. அங்காஶம் அவுக்கு ரஷ்ட பேரும் அது கூடுதல் வஜிரக்காலால் அங்காஶத்தோக்கென்றாயி வஸித்து, அவு ஸாத்தித், வேற்பிரியாத மறிசுக்குத்து செய்து. அது வேட ஆவாவு தொங், வேடங்குவதி யங்கையாறுமாயிக்கன். ஏனால், குறியுடை அந்தங்காஶத்தில் கிடக்குவதைய வித்துக்கரை, ஏதுகாலம் டீயிலூதிக்கனாலும், பிளை டீயுள்ளக்கென்றாலும் வூாத்துஞ்சு வெட்கிக்குத்தையொவித்து, அதாகின்ற வூாத்துஞ்சு வூாத்துஞ்சு வூாத்துஞ்சு தொ முடித்துக்கூடுதலா அது வைப்பைக்கூடுதலை காளிக்குவதையொலை, ஹளங், தேங்கு, ஸுவங், டுப் பங், ஸ்ரூபங், விரோயம் இதலுய வூாத்துஞ்சு வைக்குக்கரை, ஏதுகாலம் காளாதிதைக்கனாலும், பிளை களஷ்டுக்கொபும் அது வாஸக கருக்கென்றுத்துக்கூடுதலை அவனைக்கூடுதலை காளிக்குவதன். அதற்காலோ ஸ் தனைமிக்க களை உடனா அங்கூரங்கு அவுராஶுள்ளைய ர். ஹளி ஸங்ஸாரப்பது, ஏதுகால, வார பூரவங்குவா அது காலம் வார சுங், தனைமிக்க ரஷ்டபேரும், தேகாலத்திலெங்குபொ லை அவிகாலத்திலும், ஒருவித்துதொன சுாரிக்கொள்கிறக்கூடுமா?

സമാനം കൊടുക്കുന്ന സമയത്ത് രാജക്കമാരനെ നോക്കി ക്ഷാംഗത്തിനുവർ, മറ്റൊരു യുവതികൾവന്ന് സമാനം വാങ്ങി പ്രോത്സ്ഥാർ സില്ലാത്മൻ അവരെ ഒരു ഗസ്ത്രമാക്കാതിനുന്ന തും, ഒരു ചിൽ വന്നവള്ളായ സുപ്രഭുഭൻറു ചുത്രിയെ കണ്ണ പ്രോത്സ്ഥാർ സില്ലാത്മൻറു മുഖം പൊട്ടുന്ന വികാരജണകായതും, ത നെറ്റി കഴുതിഡ്യുണ്ടായിരുന്ന മരതകമാല സമാനമാണു കൊടുത്തതും, അവർ അന്നേന്നും കടക്കിയുതും, അതു കടക്കുവിക്കണമാതിരുന്നും സുചനയും, തുംലുബന്നരാജാവിനോടു വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട ചുത്രവസ്തുലനായ രാജാവ് മന്ദമാസങ്ങതാട്ടുട്ടുടി, “അപ്പേയു മന്ത്രിമാരെ! നോക്കുവിൻ. നമ്മൾ ഇപ്പോൾ ഒരു കണ്ണപിടിച്ചു; ഇന്ന് ആകാരത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രാവിനെ താഴെത്തിനു കാണണ്ടുവരുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം നോക്കുക. എന്നെന്നു ചുത്രുന്ന അ ചുഹായി ആ യുവതിയെ തങ്കവാൻ സുപ്രഭുഭൻറു അടക്കാർക്കു തന്മാരു അയയ്ക്കു, അവൻ മറ്റൊരു ചുക്കുമാരു അയയ്യവില്ലെങ്കു ഇതു തോല്പിച്ചു വിവാഹംചെയ്യുന്നെന്നായിരുന്ന ഒരു കുന്നാടു എ ഇടക്കിലുള്ള വ്യവസ്ഥ. ആ ചട്ടം രാജാക്കന്നുക്കു, കരിക്കലും ലംബല്ലും പാടില്ലാത്തതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, തുംലുബന്ന രാജാവാൻറു മുത്തമാരാട്ടു സുപ്രഭുഭൻ ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞു:—“എന്നു ചുത്രിയെ പലേ രാജക്കമാരമായം ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന കണ്ടു. അതിശാന്തസ്ഥാനവനായ സില്ലാത്മൻ നമ്മുടെ സന്റു ഭായപ്പുകാരം ധനവിദ്യയിലും ഖരിവിലുയിലും കുതിരസ്സുവാരിയിലും മറ്റൊരു തോല്പിക്കുന്നതായാൽ, അവന്ന് യഞ്ചോധരവെ കൊടുക്കാം. അതു എന്നിക്കു എന്നാവും സൈനതാമ്മാൻ. എന്നാൽ രാജഗ്രഹത്തിനുള്ളിൽ അടച്ചിരിക്കുന്ന പന്നായ സില്ലാത്മന്ന് ഇത്തന്നിനെ സാധിക്കും?”—ഈത്തന്നിലും മുത്തമാരു വന്ന തു

ഒപ്പാദനരാജാവിനോടുപാണ്ടുപൂർബം അദ്ദേഹത്തിനു വളരെയറി സന്നഥിക്കാം. “മനവില്ലരിൽ സമർപ്പനായ ദേവദത്തനം, വാൻ വില്ലരിൽ വിദ്യാഭ്യനായ നന്ദനം, കതിരസ്സവാരിയർത്ത് ചതുരന്ന യ അജ്ഞനനം ഉള്ളകലരൽ എന്നും ചുത്രൻ അഭ്യാധരയ ആ ഗ്രാമിക്കന്നു പുതമ്മാപ്പു? ?” —എന്ന ചിന്തിച്ചുനാണിങ്ങനു. സിലിംഗത്തിൽ ഇത്തില്ലാം കേട്ട് പത്രക്ക ചിരിച്ചുകാണ്ട പറ ഞ്ഞു:—“അപ്പോ! ഈ വില്ലക്കളില്ലാം എന്നിക്കും അറിയാം. എ തുവില്ലയില്ലാം പൊക്കതുവാൻ വന്നവരോട് എതിരെന്നതിനു അ വിട്ടതെ യുത്രൻ ഒക്കമൊന്നുണ്ടുണ്ടുണ്ടു. ഈ വിധംകാരണങ്ങളാൽ എന്നും പ്രേമഭാജനത്തിനെ വിട്ടുകളിവാൻ തോന്ന വിചുരിക്കുന്നില്ല.” —തുഃഖാദനരാജാവ് ഈ വിവരമില്ലാം സുപ്രശ്നവും അറിയിച്ചു. സുപ്രശ്നവൻ അന്നത്തെ എ ശാംദിവസം ഘുഷഡാക്ഷിജ എത്തു വില്ലകളില്ലാം ആദോഢം പൊക്കതുവാൻ സിലിംഗത്തിൽ ഒക്കമൊന്നുണ്ടുണ്ടുണ്ടു, തുതിൽ ജയിച്ചുവന്ന അഭ്യാധരയ കിട്ടുമെന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്തു.

അപ്പു കാരം എഴാംദിവസം പ്രദിവന്നാർ ദത്തായ ആ രാജു വാസിക്കളില്ലാം ആയുധപരിശീ കാണവാനായി മെമ്പാനത്തിലേ കൈ പോയി. കൊന്ധുകളിൽ സപ്രാംകക്കുയതും പുഞ്ചാംകകാണ്ട് അലക്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ കാളിക്കളെ കെട്ടിയ ഒരു ദിവ്യാക്ക തുതിൽ കയറി, ബന്ധുക്കളേണ്ടുകൂട്ടി, അഭ്യാധരയും ആ സ്ഥലത്തെ കൈ പോയി. ആ രാജുഭാംഗില്ലജു യുവാക്കളെടുത്തു കുറോമ സീകളായും രാജബംഗ്രൂരും രായും ഉദ്ദേശിച്ചു, “ഉതഃഞ്ചു യം, മമഹിമഹിച്ചീയം, മഹമവപ്രിയേയം, യുദ്ധംശും” —എന്നിങ്ങിനെ പഠാന്തു കാണ്ട് അവിടെ എത്തി. അപ്പൂർബം നാലുഭാഗത്തു നിന്നും നിന്നെന്തിട്ടുള്ള ജനസമൂഹത്തെക്കണ്ട് അത്രത്താൽ ഒ സ്ഥിച്ചുകാണിക്കുന്ന കണക്കുമന്ന അശ്വരത്താരിൽ കയറി സി

ശ്വാത്മനം വന്നചേപൻ. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന നാനാജാതിജന ഞങ്ങളിലും കണ്ണ് അത്രുതാപുട്ടുകാണ്ട് പോകുന്നോമി, സിലബാ തമൻ, യശോധര ഇരക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തരിയ ഉടുന്ന, അവാള ദിനങ്ങൾ മനസ്സാം ചെറുതും, പട്ടംകുംണ്ടാണു കടിത്താണിനെ പിടിച്ചുനിൽക്കു കുതിരുട്ടുംതുനിന്നു ചാടി ശുന്നുണ്ടി, ജനങ്ങളെ നോക്കാം ഇങ്ങിനെ പറക്കും ചൊല്ലു:—“എപ്പുജനങ്ങളിലുംവെച്ചു് എ റംവും ദോഗ്രനായിരിക്കുന്നവന്നുാതെ ഈ മുറിരത്നാത്മ ലഭിപ്പാൻ അവകാശിയായി ഭവിക്കുന്നില്ലാല്ലോ. എന്നാൽ തോൻ ഈ വകുള കാംക്ഷിക്കുന്നു. എനിക്ക് അതിനു ദോഗ്രതയുണ്ടോ ഈ ദോ എന്ന് എന്നും എന്നും എതിരാളിക്കും എന്നു പരിഷ്കാരം.” അതുകേട്ട് നന്നൻ എഴുന്നിരുന്നില്ലാതെ യന്നുംദ്രാവിൽ ചോ അവാൻ വിളിച്ചു. നന്നൻ ഒരു പിച്ചുള്ളമുള്ളതെതു കാരം മുരത്തിൽ ലക്ഷ്യമായി വെച്ചു. അതേവിധത്തിൽ അജ്ഞന്നും ലക്ഷ്യംവെച്ചു. അതേവിധത്തിൽ അജ്ഞന്നും അധികംമുരത്തിൽ ലക്ഷ്യംവെച്ചു സിലബാത്മൻ ഇന്ത്യാറിനേക്കാണ്ടും അധികംമുരത്തിൽ കൊണ്ട് പോയി വെച്ചു. സിലബാത്മൻവെച്ചു മദ്ധ്യം അധികംമുരത്തിലായി കൗതീനാൽ ഒരു കവിടിപോലെ മാത്രമേ കണ്ടിരുന്നുണ്ട്. പാനു കാണേത്തെരായി അനൈയുവാൻ തുടങ്കി. നന്നൻ വെച്ചു ലക്ഷ്യത്തെ അവൻ അനൈയു പോളിച്ചു. അജ്ഞന്നും അവാൻറു തിനേയും പോളിച്ചു. അതേവിധത്താവാടു, അവാൻറു മദ്ധ്യത്തെ ഇരുണ്ടാവും പോളിച്ചുകളിന്തു. അതുകുണ്ട് ജനങ്ങളെല്ലാം കോലാഹലംസ്തു, മുഴക്കി. സിലബാത്മൻ തോറുപോകുന്നതിനെ കാണാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി യശോധര തന്നെ ഉത്തരീയത്തിന്നും തലപകാണ്ട ദിവാമംചുകളിന്തു. സിലബാത്മനാവാടു, തനിക്കു ചെച്ചുകുന്ന വിശ്വേഷിത്തു നോക്കി. അതു ചുരുക്കുകാണ്ടണ്ടാക്കിയ തും വെള്ളിക്കാണ്ട തോൻറുക്കുടിയതുമായിരുന്നു. സിലബാത്മൻ ഒരു പുഞ്ചിരിയേംടക്കുടി തോൻ വലിച്ചു; വില്ലിന്നും തലവരണ്ണം ത

ക്കിൽ മട്ടി, മല്ലാഗം പൊട്ടപാട പൊട്ടിത്തറിച്ചു. അതുകൂട് സിഖാത്മൻ, “അല്ലേയാ മഹാജനങ്ങളെ! ഈത്തന്തു വില്ലോ സാ? ശാക്രപ്രഭകൾക്കുപയാഗിപ്പും ഇതിനേക്കാൾ നല്ല വില്ലോനമില്ലോ?” —എന്നുചൊറിച്ചു. അതിനുത്തരമായി ഒരാൾ പറഞ്ഞു: —“ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ സിംഹാസനവിശ്വാസം ഒരു വില്ലോരി ദൃഢം. അത് എത്രകാലത്തു വെച്ചതാണെന്നു്” തന്ത്രം അംഗീകാരം വില്ലു. അതിനെ ആരാരക്കാണ്ഡം എടുപ്പുണ്ടും തൊട്ടപ്പുണ്ടും കഴികയുമില്ലോ?” —അതുകേട്ട സിഖാത്മൻ പറഞ്ഞു: —“അതാണേങ്കണ ചെന്നതായ ആ വില്ലു് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുവിൻു്”. അപ്രകാരം അവർ ആ ഘുരാത്തന വില്ലിനെ കൊണ്ടുവന്നു. അതു കുറത്ത ഇരു റൂപകാണ്ഡങ്ങളുമെല്ലാം സ്വന്നിത്വാശം കെട്ടിയതുമായിരുന്നു. സിഖാത്മൻ അതിനെ പൊന്തിച്ചു മട്ടിമേൽവെച്ചു് എത്ര മാന മിഥ്യതാണെന്നു നോക്കി. അതിനുശേഷം മരംജീവര നോക്കി, “അല്ലേയാ ചന്ദ്രതികളു! ഈ വില്ലേട്ടത്തു തൊട്ടക്കവിൻു്”—എന്നുപറഞ്ഞു. അവരാക്കെ അതിനെ പൊന്തിപ്പും ശുമിച്ചു; കെങ്ങുംപോലും പൊന്തിപ്പും കഴിഞ്ഞില്ലു. അനന്തരം സിഖാത്മൻ ഒട്ടം പ്രധാനംകൂടാതെ വില്ലേട്ടത്തു പിടിച്ചു് തൊണ്ട് വലിച്ചു് ഒരുമുഖം. ആ ശരം കാറിൽകൂടി പാണ്ടപ്പൂർണ്ണ ഉണ്ടായണ ബുദ്ധകട്ടു്, വട്ടിൽ അടച്ചിരുന്നിരുന്ന വലചക്രിനന്മാരായ രാജ്യവാസികൾ അതെത്തൊൽ ശബ്ദമാണെന്നുപറിഞ്ചിച്ചുണ്ടെങ്കിച്ചു. അതിനുത്തരമായി, അമ്പയ്ക്കുന്നതു കണ്വർ, സിഖാത്മൻ സിംഹാസനവാൻഡ വില്ലേട്ടത്തു തൊട്ടതു് അമ്പയ്ക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു. സിഖാത്മൻ അയച്ചു അമ്പവെട്ടു, അതിക്രമത്തിലിൽ നു ലക്ഷ്യം തു ദേശിച്ചു് മനസ്സും ദൃശ്യം എത്താത്ത ദിക്കലേക്കു എറ്റു ദോക്കിയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ദേവദത്തന്നു വാഴവിഭ്രമിൽ പൊരുവാനും സിഖാത്മനു വില്ലുച്ചു; ദേവദത്തന്നു ആരുവിരൽ വണ്ണിക്കും ഒരു ദോക്കിയും ചെയ്തു.

അ സാലവുക്കുത്ത ഭരവവ്രീഞ്ഞ പിള്ളി. അജ്ഞനൻ എഴുവി രക്ക വന്നുമുജ്ജേ പുക്കുത്ത വെട്ടിപിള്ളി. നന്ദൻ ഒമ്പതു വിരൽ വന്നുമുജ്ജേ പുക്കുത്തയും വെട്ടിപിള്ളി. സിലുാത്മനാവാട്ട്, ഒന്നു തൊമ്പതുവിംഞ്ഞ വന്നു ഞിൽ കണ്ണാടി ചേന്നാനിനിക്കന രണ്ടു ക്കുങ്ങുവള്ള ഭരവവ്രീഞ്ഞ മിച്ചു. എറാൾ ആ ഒമ്പതുകാണ്ട് മര അപരി മുറിഞ്ഞുവകില്ലും, താഴുതു വീഴാതെ, വാളിനെ എടുക്കുകയും ചെയ്യു; അതു സാമ്പത്യസ്ഥിലാണ് സിലുാത്മൻ വെട്ടിയത്. നന്ദൻ സിലുാത്മന്നു വാടി മടങ്ങി ഏറ്റവും പരാത്യ സദ്ഗാഹി ആണു. മരങ്ങൾ വീഴാതെ നില്പുന്നതുകണ്ട് അനോധര വളരു കുറഞ്ഞുപാശി. തങ്കുണ്ണം ഒരു ചൊറിയ കാര വീണിഡപ്പോൾ മരങ്ങൾ താഴുതു വീഴുകയും ചെയ്യു.

ഉടനെതന്നെ നാലുപേരും കുതിരസ്സുവാരിക്കൊഞ്ചെണി. എ റഡ്യൂം കുതിയുള്ളവയും വളരെ ശൈഖ്യമുള്ളവയുമായ കുതിരകളി മെല്ലായിരുന്നു മംറ മുവക്കും കയറിയിരുന്നത്. സിലുാത്മൻ ത നീറ കണ്ണകമെന്ന അന്വച്ചനാതിമേൽ കയറിയിരുന്നു. ആ വെമതാനുത്ത മുന്നപ്രാവർണ്ണം എപ്പോവാവക്കും ചുടോറണ്ണമെന്നായിരുന്ന നിന്മയം. കുറം കുറം പേരുകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സിലുാത്മന്നു കുറം കുതിര മംറള്ളു കുതിരകളും എത്രുംഗാ പിന്നല്ലാക്കി മുഖിൽ കാടിക്കുള്ളണ്ടു. അപ്പോൾ നന്ദൻ പറഞ്ഞു: “കണ്ണകെത്തു പോലെയുള്ള കുതിരമേൽ കയറിയാൽ ആർത്തന്നെ ജയിക്കാതിരിക്കണം സവാരിക്കു പഴക്കിപ്പില്ലാത്തതായ ഒരു കുതിരയെ കൊണ്ടുവന്നു അതിൽ കയറി സവാരി ചെയ്യും മടക്കി കൊണ്ടുവരുന്ന വൻ ആരംഭണ്ണന നോക്കുക”. — അതു കേടു, രാത്രിപോലേ ഇ അണ്ണ ഒരു കുതിരയെ അന്വച്ചപാലമാർ കൊണ്ടുവന്നു. അതു മുന്നു ചണ്ണല്ലോകളിട്ടു പിടിക്കുപെട്ടതായിരുന്നു. പ്രധാനികൾ ദേക്കര മും, നാസാദ്ധാരങ്ങൾ വിനൃഷ്ടിയും അരുളുക്കനും; ലാം താങ്കു തത്തും, ആദേശരൂപം ജീനിയർട്ട് ആരു കുശാത്തത്തുമായ ആ കു

കിരി കമ്പിലോമന്മാരെ ഇളക്കി വിറ്റുചുവകാണ്ടിരുന്നു. ദേഹം തെരുന്നും നാടുന്നും കാഞ്ഞാങ്ങതുനായി കതിരപ്പുംതു ചാടികയറി; കതിരി ഒരു പദ്ധതിനാട കുടഞ്ഞ്' പിൻമാരകയും, ആ കുഡാ തന്ത്രത്വനും, ഏല്ലാവരും കാഞ്ഞു, അവർ താഴുതു വീഴുകയും ചെയ്യു. പിന്നു രാജ്ഞിന്റെ കയറി, അപ്പുനേരം കതിരപ്പുറത്തിൽ തന്നെ അതിനെന്നും ചാലുക്കുള്ള രാധചുവിട്ടിച്ചു്, രണ്ടുഭാഗത്തും അടിച്ചു് കടിഞ്ഞാണ് വലിച്ചു. കതിരി വളരെ ദേപസ്ത്രതകാട്ടം ഉണ്ടതൊട്ടുടി, പക്കതി ഇണ്ണാമൈയ മുശാത്തെ പോലെ, ആ മെതാനത്വവിൽ ഒരുവട്ടം ചുറവിനു; ഉടനെതന്നു തിരിതെള്ളിനു രാജ്ഞിനുനെ കുടഞ്ഞു താഴുതു വീഴ്ത്തി, കാൽക്കാണ്ടു ചവിട്ടി. കതിരകാർ കാടിച്ചുന്ന ചാലു പിടിച്ചുതിന്തിട്ടിപ്പുകിൽ അജ്ഞനാനു അതു കൊല്ലുമായിരുന്നു. അതു കണ്ണ ജനങ്ങളെല്ലാം, കൊടുക്കാറിവന്നപ്പോലെ ആവേശമുള്ളതും ചോരത്തില്ലെങ്കിലും യ തുട്ടത്തിനാൽ അടക്കാർ സിഖാത്മകന് പോകുന്നതനു നിലവിളിച്ചു പാതയും. എന്നാൽ സിഖാത്മകാവട്ടം, കതിരകാർക്കും, “ചാലുക്കുള്ള വിട്ടു് കതിരയു ഇംഗ്ലീഷു തരുവിൻ”? — എന്ന പാതയും. കതിരയു സാവധാനമായി പിടിച്ചു്, സപകാം ചും പറയുന്നതുപോലെ അതിനോടു ചിലവത്പ്പാം പതുക്കു സംസാരിച്ചു്, കൈകൊണ്ട് അതിനു തടവിക്കാട്ടതും. ആ ഇങ്ങനെ കതിരി തല താഴ്ത്തി കീഴിട്ടണി ശാന്തരഘ്യാട നില്ക്കുന്നതു കണ്ണു് ജനങ്ങളെല്ലാം ആയുംപെട്ടു. ആ ജൂതു മുഖം ആരാണുനും അരിഞ്ഞും അദ്ദേഹത്വം വനിച്ചുതായിരിക്കുമോ, എന്നകൂടി തോന്നം. സിഖാത്മകൻ അതിനെന്നും യംതുകയറി. അതോടു കൂടം ഇളക്കാതെ നിന്നു. കടിഞ്ഞാണ് പിടിച്ചു ഇടനെ അതു സാവധാനമായി നടന്നതുണ്ടി. അതുകണ്ട് എല്ലാ ജനങ്ങളും, “ഇനി പരിക്കുംബന്നതില്ല; സിഖാത്മകന്തെനു ഷോഭനു്”? — എന്ന പാതയും; സിഖാത്മകനു് എതിന്തിരുന്നവരും കൂടി സിഖാത്മകനു ഷോഭനും സമ്മതിച്ചു.

അപ്പോൾ യശോധരാട അച്ചുനായ സുപ്രഖ്യാദൻ, “അപ്പേക്ഷാ സിലബാത്മ! നി എനിക്കേ വളരെ പ്രിയനായതുകാണോ നിതനന ജീവിക്കണമെന്നായിരുന്ന എന്റെ അനുഗ്രഹം. എന്നാൽ, മുഖം, നാഡാട്ട്, ലോകപരിചയം, എന്നീതുകളാൽ ഈ വസ്തു സിലിഡിക്കാത്തതായ പെണ്ണുകയം, ഉദ്ധോനമയ്യുന്നിൽ വസിച്ചു് മനോരാജും ചെറുപ്പനാ നിന്നും ലഭിച്ചത് എന്തു മായാവി ദ്രിക്കാണോനു്? എന്തിനെന്നെങ്കിലുമാവണ്ട; നിന്നും കിട്ടിയ നിധി നി തന്നെ അനാദിക്കുക്” — എന്ന പരാത്മ. ആ സമയം, യശോധര, അച്ചുവിന്റെ അനാദിപ്രകാരം എഴുന്നിറ്റു ഒരു പുമാല കൈകയിലെചുട്ടത്, സ്വർണ്ണക്കണ്ണവിട്ടു കരത്തെ പട്ടുകാണ്ടു മിവംമാച്ചു്, എന്നു മുഖാക്ഷിഭ്യേം മല്ലുത്തിൽത്തുടി കടന്ന, തുക്കം കീഴിട്ടുന്നാത്തത്തും തനിക്കുമാത്രം കീഴിട്ടുന്നിയതുമായ കതിരപ്പു രഹ്നനിന്ന് അപ്പോൾ തന്നെ ഇംഗ്ലിഷ്മെന്റുന്ന ദിവ്യത്രേജസ്ഥിയായ സിലബാത്മ അടക്കണ്ഠെ ചെന്നനിന്നു; ആ രാജകുമാരനെ വളരെ താഴേയോടെ തൊഴുത്, സ്നേഹാജ്ഞപ്രമായ മിവാത്തുനിന്ന് മുട്ടപട നികി. ഉടനെതന്നെ ആ പുമാല സിലബാത്മ നീന്റെ കഴുതിലിട്ടു്, തന്റെ കിരുസ്തിനെ അവെന്റെ മാറിടത്തിൽ വെച്ചു്, “അണ്ണയുടെ പതിയായ എന്ന കടാക്കിക്കുക്” — എന്നാഹാത്മതു് ക്രമിക്കു് പാദങ്ങളെല്ലാം മുറ്റിച്ചു്; അനന്തരം മുട്ടപട തന്ത്രം മിവം മരജ്ഞകയും ചെയ്തു്. അപ്പോരും സ്നേഹപരവരവരായ അവൻ കൈപിടിച്ചു് നടന്നാഹേക്കുന്നതു് കണ്ടു്, അവിടെ കൂടിയും സകലാജനങ്ങളും സദനാഹാജരിതരായി.

വളരുക്കാലം കഴിത്തു്, മുഖം ജനാനിയായതിനുശേഷം, ചിലവർ അദ്ദേഹത്താട് ഇഷ്ടിന ചോദിച്ചു്: — “യശോധര സ്വർണ്ണക്കണ്ണവിട്ടു കരത്തെ പട്ടുകാണ്ടു മിവം മരജ്ഞു് അതിശാംഖി ചുന്നതോടെ ജനമല്ലുത്തിൽ തുടി അണ്ണയുടെ അടുക്കലേക്കു നട-

നാവന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണോ?" — അതുകൂടു് ചെറുഃലാകുവ
ന്റുനായ ബുദ്ധൻ പാഞ്ചതാവിതോ:— "അ സംഗതിചയ കിരി
ചു് എനിക്കേ ഒവം വ്യക്തമായി ഉന്നം അവിഖ്യാതിക്കനി
പ്പി. ഏകിലും അപ്പുമാതും ഒരു കാമ്മ ഉണ്ടായിരുന്നു. സംസാ
രഹക്രം ചൂറിത്തിരിഞ്ഞുകാണിരിക്കുന്നുമോ, പുൽജമങ്ങളിൽ
ചെയ്തിരുന്ന കമ്മങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന വിചാരങ്ങളും കാംത്തിൽ
വരുന്നു. വളരെ കാലം മുമ്പ്, ഞാൻ എന്നാലും പറ്റത്തി
നീറ താഴത്തുള്ള കാട്ടിൽ ഒരു വരിയൻ നാശായി വളരെ വി
ശ്വാശ എന്നീരുടേരോടുള്ള സഖ്യരിച്ചുകാണിരുന്നു. ബു
ദ്ധനായ ഇം ഞാൻ, എന്നീരു മുഹമ്മദ് ചൂടും വന്നിൽ,
പുല്ലതിനുവാനാണകിലും, വാസ്തവാനിൽ, മരണത്തിനായി
അടക്കത്തുവരുന്ന സാധ്യമുണ്ടാക്കുന്ന കണ്ണചീപി നോക്കിക്കാണ്ടു
ഡംപ്പുപ്പിനിടയിൽ കിടക്കുന്നു; മുരത്തോടും തീരാ
തൈ വിരുദ്ധാട്ടം തുടി മനസ്സാം മുഖങ്ങളും നടക്കുന്ന വഴിയെ
അഭ്യന്തരിച്ചുകാണു് അലഘത്തുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന ചെയ്തു
കൊണ്ടിരുന്നു. ദുർമ്മായ തന്ത്ര കാട്ടിലെ പൊന്തകളിൽ പാഠി
നുന്ന എന്നാണു കൂടുക്കാനുള്ള ഇടയിൽ വളരെ സൗംഘ്യമുള്ള ഒ
രു ചുലി, നീരുകാളും തണ്ണിൽ പോരാടപ്പെട്ടുചുക്കാണു പുതിയ
നു. അവളുടെ തോൽ, യങ്ങായരുചുടു മുട്ടപ്പട്ടണപ്പോലെ,
സപ്പണ്ണവള്ളുവും കുരത്തു വരകളുള്ളതുമായിരുന്നു. ഒരുദിവസം
അതു വന്നതിൽ ഞാനം മറച്ചു മുഖങ്ങളും ഉണ്ടായ കിരി
നയുല്ലാത്ത അവർ മുക്കാണ്ടുവന്നു, കിതചുക്കാണിരുന്നു എന്നീരു
ജീവാഗ്രാമങ്ങളും നക്കിത്തുചു', പ്രേമവിവരങ്ങായി എന്നീരു
പിന്നാലുതന്നെ നടക്കവാൻ തുടങ്ങി. തന്ത്ര ജൂം അവസാനി
ക്കുന്നതുവരെ ഞാഞ്ചും ഭാംഗാം തന്ത്രക്കുന്നതായിരുന്നുണ്ടായിരുന്നു,

കൈനീച്ച മരിക്കുകയും ചെയ്യു. തനു ജനങ്ങിലെ വാസനയാണ് യങ്ങാംപറയ്ക്കു ഈ ജനങ്ങളിലും ഉണ്ടായത്. സംസാരപത്രം ചു റദ്ദിത്തിരിച്ചുനോർ ഉച്ചും നി ചമംജും, മാച്ചും വരുന്നില്ലോ?"

അനന്തരം മുൻ നിന്തുച്ചപ്രകാരം യങ്ങോധരജീവ കല്പരണ തനിന്നുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങാം. മേടമാസ തിരിൽ ഒരു തുടമുള്ള തന്റെ നിന്തുച്ചു. സുപ്രഭാഖൻ സ്വപ്നത്വാൽ ഒരു കല്പരണ മണ്ഡപം തീപ്പിച്ചു. കല്പരണപ്പേരിൽ മൃചനം തന്നുകുംബുള്ളങ്ങൾക്കു വിരിച്ചും അതിനുനോധരം അലക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കല്പരണത്വാവശ്യങ്ങളിൽ ശാക്രമാത്രം ആചാരപ്രകാരം സദ്ഗു മിതലം യവ അതി ഒലോപ്പും കഴിച്ചു. ഏവദിക്കമാരായ മ്രാഹമണ ക്ക് പല പല ദാനങ്ങൾ ചെയ്യു. ദരിദ്രമാരായ ജനങ്ങൾക്കു മു ഷ്ടാനം കൊടുത്തു. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദേവാരാധന നടത്തി. ഘൂഷ മ്രാഹമണർ ദേവതികർക്ക് അഞ്ചിപ്പാദമായി അനവധി മന്ത്ര നാൾ ഉച്ചരിച്ചു. സില്ലാത്മക്കന്നയും യങ്ങോധരയേഴും മംഗളില്ലു നം ചെയ്തിച്ചു, ദിവ്യവസ്ത്രാദാനങ്ങൾക്കാണടിം സുഗന്ധപുഞ്ചമാ ലക്കിക്കാണടിം വിശ്വേഷവാസനദിവ്യങ്ങളാലും മറ്റും അലക്കരി പീച്ചു; വിവാഹസകല്പമായ കാപ്പു കെട്ടി, ശാസ്ത്രാക്കത്മായ വിധിപ്രകാരം സില്ലാത്മന് അണി സാക്ഷിയായി യങ്ങോധരയെ കൊടുത്തു. അങ്ങും ഘൂഷനായ സുപ്രഭാഖൻ സില്ലാത്മനോ ട പറഞ്ഞു:—“ഇതേവാര ഏകിന്നറതായിരുന്ന ഈ യങ്ങോധര ഇന്നുതുൽ നിഃന്നറതാക്കനു. പ്രാണൻ മൃചനം നിന്നിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഇവളിൽ നിന്നും അനുകൂലയുണ്ടായിരിക്കുന്നു.”— എന്ന പറഞ്ഞു സന്ദേശങ്ങളുടെ കൂട്ടി യങ്ങോധരയെ സില്ലാത്മ നീൻ ഒക്കയിൽ അപ്പിക്കുകയും ചെയ്യു. അനന്തരം, തുഡിയാദ നീൻ പലവിധ വാദ്യശാഖയ്ക്കുള്ളാട്ടകൂട്ടി സില്ലാത്മക്കന്നയും യങ്ങോധരയേഴും താൻഡരാജ്യാനിക്കിലേക്കു കൂട്ടിക്കാണടി പോയി. നേത്രാനന്ദകരങ്ങളായ ആ രാജമന്ത്രിരങ്ങളിൽ അവർ രണ്ടുപേരും വള്ളാര ദ്വീപു മരം തന്നുടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ, അവർ അങ്ഗോളം ഫലപ്രഭാവത്തോടിക്കന്ന വെക്കിലും, സിലൈസ്റ്റ്‌മാൻ മനസ്സു് ആ ഭാവത്തുസ്ഥിതിൽ ലാഘവിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം തുഃഖാദനനു ഉണ്ടായിരുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ഭിഷ്ണവന്റെ കണ്ഠ് പുത്രനു വിഷയാവാവാഗ്യം വരുത്തേതനു വിചാരിച്ചു്, തുഃഖാദനൻ സിലൈസ്റ്റ്‌മാൻ കി വിനുതുമാനനു പേരായ ഒരു ഉദ്ധാരണ, ഉണ്ടാക്കിച്ചു്. അതിനുംപും, മോട്ടിഫ് ശായതും അത്രുടെകരിച്ചും ആരു ഉദ്ധാരണം ഒരു ലോകത്തിൽ മാറ്റാടരുതുഃഖായിരുന്നില്ലെന്നു. പട്ടണത്താൽ നടക്കുന്ന വുഡാരാജംപ്രാവാട്ട്, ദാന്തുംപ്രാവാട്ട് ആ ഉദ്ധാരണത്തിൽ ഒക്കെക്കുകയില്ലെന്നു. അതിന്റെ മല്ലുത്തിൽ അതിന്റെ ഉത്തമം ഗ്രാമനുംപും, പച്ചപ്പും പുട്ടപ്പും ചൊതിനെത്തോ എന്ന തോന്തി കുഞ്ഞു ഒരു കുന്നം ഉന്നമിച്ച നിന്തിരുന്നു. ഉദ്ധാരണത്തിന്റെ ഏക തെക്കുഭാഗത്തു്, രണ്ടു പതിച്ചു മാതിരിയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മുന്നിലെവുംഖായ സൗംഗ്രാമികവുംപ്രാഥിലും പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. സാലണ്ടും, ദ്യൂമിരണ്ടും, അതിനുംപുംഗാനം പടിഞ്ഞാറു വുറത്താക്കിയപോലെ, നിരന്തരയായി നിന്നുന്നുണ്ടു്; അങ്ങനേരു ഗത്തുള്ള നാരത്തിൽ മുഴങ്ങിയിരുന്ന ദാന്തുംപ്രാഥിലും ഇതിനുകൂടുതു പ്രകാശിച്ചാൽക്കി അവ, കുവച്ച, ചെടിക്കുംനയിട്ടും വണ്ണകൾ മുംബാടത്തിനു തുല്യാധികനുതേരുള്ളുണ്ടെന്നു. വടക്കോഗത്താവാട്ട്, സിങ്കോന തമായ മിശാലയഗിരി ഉദ്ധാരണത്താം ഉത്താഭിത്തായായി വിള്ളണ്ടിരുന്നു. അ പച്ചനാൽത്താം അങ്ങനുംവും അന്തരും അത്രുത്രുതവുമായ അപദ്രോഗത്തിലെവരുണ്ടാണ് അട്ടംബന്ധം ചെത്തുന്നതും, അവി വിസ്തൃതമായ അധിനൃക്കുളം അത്രുചുണ്ടായ വിശ്വരൂപംബന്ധം, ഏകാട്ടക്കിക്കുളം, ഭജാദിശ്വാസം അംഗാക്ഷാപും ഇംചുന്നിനു ലിലാപ്പലക്കുങ്കുളം, മരിചന്തിരംബാ

ಣಿಂ, ಪ್ರತಿಂಪ್ರಪಾತಣಿಂ, ವಿಭಿಂಡರಿಕಿಂ, ಮಂಖೃತಾದ ಇ
ಂಸ್ಯಿಗನ ಉಪಞ್ಜಪರಿ ಉಣಿಂ ಸ್ವರಷ್ಟಾಕತಿಂ ಡೆವಹಾತ
ಮಾತ್ರಾ ಅಂತಿಂಶ ಸಂಭಾಷಣ್ಣ, ನಡತ್ತ ಗಾಂಧಾ ಎಂ ತೊಣಿಂ
ಕೊಳಣ್ಣ, ಇತಿಂ. ಮಾತ್ರ ಕ್ರಿಕಿಂ ಕೀಂ, ನಿಂಣಿತ್ತಾತ್ ಈ
ಅವಿತಾಂಶವಣಿಂ ಬಿ, ಇಂಂ ಬಿ ನಿಕಾಂ ನಾಂತ್ರಾಂ, ಶಾಂಯಹಾ
ಹಂತ್ರಾತಿತಣಿಂ ಅಂ ವಾ ಸ್ವಾಂತ್ರಾಂ; ಶಾಂತಿಂ ತಾಂತಿಂ ಗ
ಂಯಚಿಂ ತಾರಣಾಂತ್ರಾಂ, ವಿಜಾಂತ್ರಾಂತಣಾಂತ್ರಾಂ, ನಂತಿಂ ಬಣ್ಣ
ಇಂತ್ರಾಂ ತಿಂತಿಂ ಮಿಂತಿಂ ಡೆವಾಂತಾಂ ಬಾಟಿಂ ಕಿಂ ಇಂತಾಂತಿಂ. ಡಿ
ವ್ಯಾಂತ್ರಾಂ ಇಂ ಪೆಡಿಕಿಂ ಚಿ ಬಂತಿಂ, ಇಂತಾರಾರಾಯಣಿಂ ತಿಂ
ಪಂತ್ರಾಂಯಾಂ ವಿರಿ ಚಿತ್ರಾಂತಿಂ, ವಲುತಾಂ ನಾಮತಾಂವಿಂ
ಣಾರ್ತಿಂ. ಅತ ನಾಮತಾಂಪ್ರಾಂತಿಂತಿಂತ್ರಾಂ ಕಿಂತಾಂ ರಿಕ
ಇಂತಿಂ, ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ಯತತಿಂಲಿಂಬಾಂ, ಇತ ರಾಜಮಂಡಿರಂ ನಿಂತಿಂ
ಸಣಿಪ್ಪಿಂ. ರಣ್ಣ ಡಾಗತ್ತುಂ ಗೋಪ್ಯರಣಾಂತ್ರಾಂತಿಂತ್ರಾಂ, ನಾಲ್ಯ ಡಾ
ಗಾಂ ಅತ್ಯಿರಹಾರಂ ಉಣಿಯ ಪಣಾಂತ್ರಾಂತಿಂತ್ರಾಂ ಅತಿಂತಾಂತ್ರಾಂ
ಅತ ರಥಾಸುಯತಿಂತಾಂ ಡಿತಿಂಕಿಲಿಂ, ಉತರಣಾಂತ್ರಾಂ ಮರಂ
ರಾಯಾ, ಕ್ರಿಂತಿಂ, ಸೀತ, ರಂಗಮಾಂ ದಿತಲಾಯವಣಾದ ಪ್ರತಿಮಿಕಿ
ಕೊತ್ತಾಂಪಣಿಂಪಾಂತ್ರಾಂಕಿಲಿಂ. ಅತಿಂತಾಂ ಪಡಿಪ್ಪಿರಂತಿಂ
ಣಾರ್ತಾಂ, ಏಪಿತಪ್ಪಂ ಏಗಾಂಬಿ ಇ ಕೊಂಡಣಿಂ ತ್ರಾಂತಾಂ
ನಿತಿಂ ಅತ್ಯಿಪ್ಪಿಂತಿಂ ಕಾಣ್ಣ' ಗಣಪತಿಂಗಾಂ ಇತಾಂತಿಂ.
ಪಡಿಪ್ಪಿರಂತಿಂಗಾಂ ವತ್ತಣತ್ತಾರಿತಿಂ ವಣಿತಿಂತ್ರಾಂ ವ್ಯಾಂತಾಂ
ಕಂಗಾಂ ಪಾಲವಾಯಾಂಕಣ್ಣಾಂತಿಂತ್ರಾಂ ವೆಗಣಿಂತ್ರಾಂಕಣ್ಣಾಂ ಕಣ್ಣಿ
ಯ ವಾತಿಂತ್ರಾಂ ಏ ಗಾಂ. ವಾತಿಂಪಿಗಾಂ ಫೆರ್ಡಾಂ ನಿಂತಾಂ
ಹಂತ್ರಾಂ, ಉಮಾಪ್ರಾಂಕಿ ವೆತ್ತಾರಿ ಕಿಂತ್ರಾಂತ್ರಾಂ ಕಣ್ಣಾಂ, ವಾತಿಂ
ವತ್ತಾರಿ ವಿಪ್ಪಾಂ ಬಲ ಏಂಬಾಂ ಪಾಲವಾರಂತಾಲ್ಯಾ ಉಗಾಂಕಿಂ ತಾಯಿ
ಣಾಂ. ವಾತಿಂಪಿತ್ತಾಂ ಕಂಗಾಂಪಾಲಾಂ ವತ್ತಾರಿ ತಕ್ಕಾಂತ್ರಾಂ ತ
ಹಣಾಂತಿಂ ಏಂಬಾಂಪಾರಾಂ. ತಾಂತ್ರಾಂತಿಂಗಾಂ' ಪಿತ್ರಾಂತ್ರಾಂಕಿಂ
ಹಿ ಕಾಣಿಪ್ಪಿಂಕಿ ಕಿ ಕಾಣಿಂ ಉಣಿ ಗಾಂ ಅ ನಬಹಾ ಗ್ರಂತಾಂ ಕರಿ ನಿತಿಂ

വുംവാതിൽ എന്നൊം. വുംവാതിനാരിക താമരയും അനുഭവം നിഃബന്ധമായ കീതളപ്രസ്താവനാങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ഏഴു നാലും, മൂന്നു നാലും, മൂന്നു മണിക്കൂർ അംഗൾ കളിച്ചുകാണ്ടിരുന്നു. വിനാലുംനുറുന്നും മാൻകിടാ അംഗൾ വിരിഞ്ഞുനാശ്വരം പന്നിർപ്പുണ്ടായാൽ തിനാകാണ്ട് മരം തുണാലിൽ സാവധാനമായി സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യചുവപ്പും തതിലും ചിംഗക്കേളംകൂടിയ പദ്ധതികൾ താജവുംഖാജ്ഞാടാട ഈ കച്ചിൽ സംസ്ഥാഖ്യംതുടർപ്പായി പരന്നകൊണ്ടിരുന്നു. പച്ചനിറം തിലും ചുരനിറം തിലും പ്രാവുകൾ, പൊൻ വുച്ചിട്ട് മുലകളിൽ കൂടുകട്ടാ പേടിവിട്ട് പാതിരുന്നു. ദോഡുംഗരിയ വെന്നുടനേ തുണി നിന്നാകാണ്ട് മയിലുകൾ ചിറകകൾ വിടത്തി തുടിക്കണം ണിക്കിരുന്നു. വെള്ളംകലാവികളാണുടെ, മയിലുകളാട റൂതുവന്തെ ഗൗരവപ്പത്താട നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നു. ചുകന കഴുതേംകൂടിയ തത്തകൾ ഒരു പഴത്തിൽനിന്നു മരംാക പഴത്തിലേക്ക് ചുംബാടി കളിച്ചുകാണ്ടിരുന്നു. സപ്ലാനുകൾ വുണ്ടായിരുന്നു തൊടു ചുടിക്കണ്ടിരുന്നു. ഭീക്കകളായ പല്ലികൾ വരാന്തയും ദു രംഭികളിൽ നിന്നും വെയിംലാരാകാണ്ടിരുന്നു. അണ്ണുകൾ മാഡ്രാസുടെ വാകകളിൽനിന്നു തുടിപ്പുംചു തിനാകാണ്ടിരുന്നു. കാസ്ത്രീന്ത്യാദി ഉസാഹംജാംബാടി കളിച്ചുകാണ്ടിരുന്നു. ഏ എന്നു വളരെ പറയുന്നു? മേഘാജിനിരിപ്പിടമായ അതു രാജമന്ത്രി രഥതിൽ ഏവിടെ നോക്കിയാലും ഭരിജനങ്ങളിൽ രാന്തമുഖ്യം മുടി ചാക്കം അനുസരണാഭാവവും മാറ്റുമെ കാണമാറ്റില്ല. അവരെ ഫ്ലാവരം ശബ്ദംമാരം സകലാഖിപ്പിക്കുന്നതിൽ സകലാഖാലീല മാത്രാഖാലിരുന്നു. തുണിനാനുഭൂതി ജനങ്ങളാട രാണിയായി യോധര ഏറാവും സുവാതിൽ ലിവസു, കഴിച്ചു.

അതു രാജമന്ത്രിരാജിനാണ്ടു അന്തംഗത്തിൽ രീപ്പോസ്റ്റേഷൻ

ഡ്രാജെട സകല സാമർപ്പണങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതായും, ഒൻപത് വരഷത്തിന്റെയാവശ മരതിനും കൈയും ഉണ്ടായിരുന്നു. മരതിനും കൈയും മാജീസ്റ്റ്രേറ്റും മേരല പുരയില്ലാത്തതുമായിരുന്നു; മരതിനും മല്ലാത്തിൽ കൈയും കുഞ്ചിലും നിരഞ്ഞതുമായ ഒരു ചൊംബ തകാകമുണ്ടായിരുന്നു. മരതിനും നാലുഭാഗത്തുമുള്ള പാടവകൾ സുടിക്കണ്ണല്ലോടു കൂട്ടപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അതു കൂപ്പുടവുകളിൽ നടന്നാൽ ഉള്ളൂടാണെന്നു മനസ്സു കുട്ടിക്കുമ്പോൾ നടക്കേണ്ടതു പാരലും തണ്ട്രംഗാക്കാക്കി. മഥ്യാഹാ സമയത്തുമുള്ള സുജൂദരല്ലികൾ നാലുഭാഗത്തുമുള്ള ലഭ്യമാവണ്ണും കൂടി അതിനുകൂടുതലും ചെയ്യുന്നും, ഏവക്കുന്നറബന്തെ സുജൂദരല്ലികൾക്കും പാരലും, രാത്രേഖയിലെ ഭവിക്ഷണം. ഇങ്ങിനെ ഉള്ളൂട്ടു ഉണ്ടാം കടന്നാൽ ഒരുപ്പുമുണ്ടായി. അതു മനിയാവനട്ടു, ഭേദാക്കത്തിൽ എവാലും ഒരു തകാഴുതനെന്നായിരുന്നു. അതു മനിയാവനട്ടു പുംഗത്തും ഒരു ഗാന്ധപ്രദായാട്ടത്തുട്ടിയ വിശ്രാംവിള്ളുകൾ എക്കിൽക്കൂടി എന്നു. വിളക്കുകളുടെ നാലുഭാഗത്തു, അതിനാശംരംഭിക്കുകയും മാലക്കുടിയും തുണിക്കിരുന്നു. ദിപ്പപ്രഭവുംഘുംഘുംവക്കുടാട എശാര ഭ്രംതാടക്കുടി, ജാലരസ്യാട്ടിൽ ഇടിക്കുകയും അതിനേമ്മാഡ സപ്പണ്ണം വന്നുത്തില്ലെന്ന അതു മനിയിൽ വ്യാപിച്ചാകാണിരുന്നു. അതിനിശ്ചയം അത്തുപ്പെട്ടിക്കും ഒരു കുട്ടിച്ചും, അതിൽ അതിരും ലഭ്യമായ പട്ടകിടക്കകളും, സ്പൺഡിനിലും കൊതുവലകളും അതു മനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൂടിക്കും മരനാഹരമായ അതു ദിപ്പപ്രഭ ഒരു നമകാവണ്ണം, പ്രതിഫലിച്ചായിരുന്നു. അതു മനിയിൽ രാത്രിയും പാലു, വരത്രാസശശാഖയിരുന്നു. ഉംഖിപ്പും ചേരുകയിൽക്കൂടി കാഞ്ഞായാട്ടുടിയും താഴു, ചുറ്റുവള്ളിക്കാടു ഫ്ലോലു കൈതളമായുമിരിക്കുന്ന ഏവത്രിപ്പും ഏപ്പുപ്പും അതു മനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രദാനമായ ഗാന്ധപ്പും സന്തനാശ പ്രദാനും, അംബംരാത്രാസമീറനാനഃപ്പും ലഭിക്കുവാനും അംബംരാത്രാസമീറനാനഃപ്പും ലഭിക്കുവാനും

കൈ ഇളക്കാറു് ആ മനിയിൽ എപ്പോഴും വിശിശ്ചാണ്ടിക്കനും രാവും പകലും ഒക്കെപാലവും സംഗ്രഹിതങ്ങളും മണിക്കായിക്കനും. അതുസ്ഥാപിക്കാൻ അനുമതിയും പച്ചവിധി മധ്യരപ്പലച്ചാരങ്ങളും, അതിലും ഉച്ചലഭങ്ങളും, ഹിമശിതലമായ സ്വർത്തനകളും, വിശേഷങ്ങളപ്പോതും അനുമതിയും മധ്യരഹായ കുറിവും അതു മാറിയിൽ എപ്പോഴും തജ്ജാരണം യാജനും. ഇവ തുടാനെ, മുട്ടാത്രികളും സുഖരികളും ദിക്കുട്ടിം ഭാസികളും ഉണ്ടായിക്കനും. അവർ സംഗ്രഹിതം കൊണ്ടും നാൽ നംകാണ്ടും പലവിധിയും ഉപചാരങ്ങൾക്കും രാജക്കമാരനും ഒരിക്കലെല്ലും മനസ്സിനും ദേഹത്തിനും അപ്പൊക്കിപ്പും ശ്രദ്ധാ തട്ടാ തിരിക്കെത്തക്കവണ്ണം കാത്തുകാണ്ടിക്കനും. കാസ്ത്രി മുതലായ ഗുണസ്ഥിതികളും, അതിരസം രബ്രമുള്ള ചാന്ദനാവത്തലം മുതലായവയാണും, സാമ്രാജ്ഞി മുതലായ ദിവ്യപ്രഭങ്ങളും, രാജക്കമാരനും ഇരുപ്പാക്കവിഷയങ്ങളിൽ അത്യാസക്തിയും ജനിപ്പിച്ചിക്കുന്നു. ഈ വിധാനത്തിൽ സിദ്ധാത്മൻ തന്റെ താൻ മാനും മേൽപ്പുറത്തെ ഗുണവങ്ങളിൽ ലഭിച്ചുകാണ്ടിക്കനും.

ഇന്ത്രമാന്ത്രമുഖഃ: അതു വിശ്രമവന്തിനുള്ളിൽ വേദന, രോഗ, ദ്രോഗ, വാഞ്ചക്രം, മരണം എന്നിവയുടെ പേരുകളിൽ അണ്ണി ആവോക്കുന്നതനും തുടർശാന്തരാജാവു നിഷ്ഠാപ്രഭാവാട കല്പിച്ചിട്ടും ഭാസിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനുരക്കിട്ടും നാൽക്കം മുതലായ തുകാണഭൂക്തം ക്ഷിണിത്തംഖലാ മരാം മോഹാലസ്യാപ്രക്ര വീണാ പോയാൽ, നിരപരാധിയായ അവക്ഷേട കശ്ചൈനാക്കണം രാജക്കമാരനും ദ്രോഗാ, ദ്രോഗാ, ദ്രോഗാ, മരണാ, രബ്രമഹാ, കരച്ചിൽ എന്നിവയുടെ ഘുത്താനത്തെ രാജക്കമാരങ്ങാടും പ്രസ്താവിക്കുന്നവരും കരിനമായി ശിക്ഷപ്പുണ്ണം രാജാവു കല്പിച്ചിക്കനും. ദിനങ്ങളായം പ്രഭാതത്തിൽ,

வாடிய வழுப்பை பரிசூலித்துவான், உள்ளதிய ஹலக்கை பெருக்கின்றவான், அதுவோல், ஜிழ்ர்ஜ் பூத்து வழுப்பையை டூா ஸ்லூம்மாக்கின் பெடாதிரிப்பான் ஜாருத செய்திடுகின். ஹரத்டூா செய்திக்கொண்டு, ஞானமானாஜாவ், தாங்கா வடதாங் கிழுப்பு: மாண்பால குதாலாபாகா கிள்ளாண்டு மொது முபவுறுத்து பார்து அாயாத தாங்கா வழுக்கான் வாணி, மாஷுக்கா குவாகா மதா சு ஸ்ரூபாஸ்தாந்திக்கான் வாக்கை தீடி அவாக வூயிசுக்கிணஷ்டு என், பின்ன அவாக் குவாம் கிற ராஜாயிராஜால டீக்கூத்துராயிப்பதிக்காடு அவங்கா காலத்தின் அரசுத்துக்கால் ஒரு திரும்பாமலும் கெரிக்கைத் தொகை மூலம் கரிக்கை சூதாயிசு.

ఎడ్కిల్చం రాజు ప' రాత్రుఎకాణ్ణ, తుష్టిష్టుక్కిష్ట. ప్రేమమన
నా కారాయ్యశ్శింగాళ్ళం స్వచ్ఛాగ తాతెలైనా ల్లికష్టికష్టాళ్ళంక్క
కియ అను రాజుమాత్రిమాకాను తచ్చుశినియిత వుత్తును అంచ్చులి
నుం ఘోమ, అంబానీల ప్రశ్నియిత చెక్కాత వియతియి ద్వార
తిలుఖీ వ్యూర వ్యూర్తిల్చుం ఉసుతెల్చుం ఒక మతియి కెక్కిసి
యుం, గ్రూఫ్కిష్టాం మాగ్రుం తురుశాచ్చునుంతాయ వస్తుర ఐంచ్చుత్తు ఒ
కు పటిపుతియి జ్ఞానాష్టుక్కెఱుం చెప్పు. అంతిగుం అంకమే బో
గిరణ్ణ బూతిల్చుక్కునుణొకచియ్య. బూతిల్చుత చిచ కావణ్ణాగార
యుం నియుతిచ్చు. అనువాడుతనును వంగాల్చుం, తినీరం ఘతును
యాపు త్తుక్కియ్య. అనువారయుం అను వశిశ్శ హోమానుయ్యులైతానుం,
అంతిగున చెప్పుచోమాత ప్రాణాగిష్ట వియికషామనుం త్తుక్కి
రాజువు కష్టిచ్చ. లుటిల్చుం చెప్పుతిగుంగాయుం, త్తు శ్లూఅనుం
జువే సమాయానుష్టుక్కిరిషిక్కుయుం చెప్పు.

മുന്നാറു അസ്ത്രം

മേൽ വിവരിച്ചപ്പുകാരം, സില്ലാത്മൻ, വിത്രുമവനത്തിൽ സങ്കടം, ദാരിദ്ര്യം, വേദന, ശരാഗം, വാസ്ത്വക്കൂം, മരണം എന്നീ റവുചട നാമം തുടി കേരിക്കാതെ സൗഖ്യമായി വസിച്ചു. ഏ നാൽ ചാലു സമയങ്ങളിൽ, യങ്ങാധരയുടെ ഭടിയിൽ തലവബ ആകാണ്ടു സില്ലാത്മൻ, അവർ വിത്രിയാൽ വിത്രിക്കാണ്ടിരി കൈ, ഉണ്ണിപ്പോരുകയും, ഉടനെ ഞട്ടിയിണന്ത് എന്നാംവും ഒരു നാഹാപത്രതാട ഇല്ലപ്പുകാരം പാശകയും പതിവായിരുന്നു: “ഹാ! ലോകഫേ! എന്നു ലോകഫേ! ഞാൻ കേരിക്കുന്നു. ഞാൻ അറിയുന്നു. ഞാൻ ഇതു വരുന്നു” — എവൊച്ചെതന്നുത്താൽ ഇല്ലപ്പുകാരം പാശുനു വാക്കുകളും യങ്ങാധര കേട്ട ഭയപ്പെട്ട്, “അപ്പേ യോ നാമാ! അഭന്നേക്കു് എന്നൊന്ന് സുവകേടും?” — എന്ന ഫോ തിക്കം. തൽക്കണ്ണം സില്ലാത്മൻ, യങ്ങാധരയുടെ പരിശുദ്ധതയെ വികാനായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, യീണു മുലായ സംഗ്രഹിതവാദ്യ അഭി രൂഢാഗിപ്പുന്ന കല്പിക്കാം. ധതിവുപ്പുകാരം, ഒരു ഭിവസം ഒരു വിശ്വാസയ ശ്രൂതിക്കുടി ഇന്ത്യപാടിയിൽ വെച്ചിരുന്നു. അതിനും കുറിക്കളിൽ കാരിക്കട്ടി അതു താനേ റബ്ബുപ്പുന്ന തുടങ്ങി. ആതു റബ്ബുപ്പുന്ന സില്ലാത്മനാനാഴിക്ക മറരജ്ജവാങ്ങല്ലോ സാധാരണ പാട്ടേപാലെ തോന്നി. സില്ലാത്മനാവാട്ടു, താഴു പറയുന്ന സംഗതികൾ ഭവേന്നാൽ വായിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അതാത തെന്നാൽ:—

“ഞന്നു അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന കാറിന്റെ റബ്ബു അഭാക്കനു. തെങ്ങൾ വിത്രുമതിന്നായി പലേടവും അഞ്ചേപ്പണി ആ നടക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വിത്രുമതിനെ ഒരു ഭിക്കിലും കാണുന്നും കുറിക്കാം. കുറിക്കാം. ——————

നീനായാകന്ന. ആരംഭത്തിൽ ചെറിയതായ കാരം അവസാന ത്തിൽ കലശലായ കൊടുക്കാറായി തീരുന്നു. അതുപോലെ തന്ന മനഷ്യജീവിതത്തിൽ ആല്പ്പത്തിൽ അല്പമായി ആരംഭിക്കുന്ന ദിവം പ്രാഞ്ചാധിക്രമത്തിൽ കരിനമായ കൊടുക്കാറിനെപ്പുാലെ കലശഭാഗി വർദ്ധിച്ചു. തെങ്ങമിം എറിവിടു നിന്നു വന്നതാ ദൗണം എറിതിനായി വന്നതാജൈനം നീ അംഗികില്ല. ജീവൻ ഫ്ലോവിടു നിന്നു വന്നതാജൈനം എറിവിടുക്കു പോകുന്നതാജൈനം നീ അംഗികില്ല. നിരുന്നുപ്പുാലെ തന്നു സാന്നിദ്ധിം ആകാശ ത്തിൽനിന്നു വന്ന സുക്ഷ്മരീരണദൂഹനു. മാറി മാറി വരുന്ന വേദനകളിൽ തെങ്ങമിം എറിയു സുവാത്ത കാണുന്നേ നീയാവട്ട മാറബില്ലാത്ത രാധ ഈ സുവാത്തിൽ എറിയു സുവാത്ത കാണുന്നേ അരാധാരം എറുന്ന ഒരു നിലവി പ്ലാനന്റായാൽ ഇതിൽ സുവശ സീ. ജീവൻ പോകുന്ന വഴിയാവട്ട കാരം പോകുന്ന വഴിപോലെ തന്നനായാകന്ന. അരാധാരം മുതലായാതല്ലോ, ഇളക്കിക്കും സേം നില്ലുന്നു, ഈ വിശ്വക്കമ്പികളിൽ സാന്നിദ്ധിട പ്ലാൻതുൽ അല്ലെന്നു മാത്ര, നില്ലുന്നതായ രബ്ബുങ്ങൾ പോലെയും കുന്നും അഥവാ മായാപുത്രാ! തെങ്ങമിം ഇപ്പേഡുമിം ഭൂമിയിൽ സംഭവിക്കുക നിമിത്തം ഈ കമ്പിയിൽ തട്ടിയതുണ്ട്. തെങ്ങമിംകും സംഭവാശഃമ ഇല്ല. എറിയു കൊണ്ടുന്നുണ്ട്: ഭൂമിയിൽ പലേഡ വും സംഭവിക്കുന്നതു കൊണ്ട് പലവിധ കഷ്ടങ്ങളും ദിവിക്കരായ പലേഡ ജീവന്മാനങ്ങളും കാണുന്നിടവും. എന്നാൽ തെങ്ങമിം കണ്ണ് തന്നവാര കണ്ണ് വും ദിവിക്കരാണകില്ലും ഇജ്ജിൽ ചിരിയാ സീ. അവാതന്നുന്നുണ്ട്: അവർ ഏറ്റാവും വലുതായി വിച്ചാർജ്ജി ചു ചുത്താനും ജീവിതം എറിയും നില്ലുരമായ കാഴ്ചയാജൈനം സീ' അവർ അംഗിക്കില്ല. ഓടുന്ന മേഖലാത്ത നില്ലുവംൻ കൂടിക്കുന്നതു പോലെയും, ഒഴുകുന്ന നദിയെ തുടക്കു നിത്തുവംൻ വിച്ചാർജ്ജാനതു പോലെയും, ആകുന്ന ഈ ജീവിതത്തു സ്ഥിര

മാണി നിന്ത്വാൻ ആലോചിക്കുന്നു. ലോകത്രാദ ഭദ്രവദ്യം ചുന്നതിനായി ജനിച്ചിരിക്കുന്ന രാജക്കമാരാ! നിന്മാണം അതിനു ഒരു സമയം അടച്ചതു. ഭദ്രവിതയായ ഭദ്രി അതിന്റെ കഞ്ചാവസ്ഥ യിൽ നിജന കാര്യതു നില്പേണ; അന്യഥായ ഈ ചോകം ഭദ്രവ ചക്രവർത്തിക്ക് കാര്യത്വം തടങ്കാനുകൂടിക്കുന്നു. അപ്പേണ്ണു മായാവുത്രു! വേഗം എഴുന്നീക്കു. ഇന്നു ഉറങ്ങുന്നു— തെങ്ങൾ അലബന്തു തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്നതുപോലെ നീജും നിജൻറെ വിശ്രമാനന്തര ധാരനപ്പിച്ചു' അലബന്തു തിരിഞ്ഞു നടക്കു. ഈ കാണന്ന അന്നരാഘവന്തെ കാമവിഭാഗങ്ങൾക്കായി വിട്ടുക്കൊടുക്കും; ഭദ്രവനിപുഠനിക്കായി രാജ്യാഭ്യവരത്തെ വിട്ട് സകടമാറ്റാനെ അവലും ചുവി ചുക്കു; ലോകത്രാദ ഉല്ലരിക്കു. ഇപ്പോക്കവുത്താനെ ഞങ്ങളുണ്ടാണ് ഈനീരും നി അറിഞ്ഞതിട്ടില്ല; അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന നിന്മാണം ഇവായുട്ടാറി അറിവു തുടരാൻ ഞങ്ങൾ ഈ വെള്ളി കണ്ണികളിൽ അടിച്ചു രബ്ബുണ്ണാക്കിയതാക്കുന്നു. അപ്പേണ്ണു രാജക്കമാരാ! തെങ്ങൾ പാടയാണെത്തല്ലോ പാതയുള്ളിനെന്തു. നീം ലിന്ന തുല്യമായ ഈ അനിത്രസുവാദങ്ങളിൽ നി രസിച്ചു രമിക്കുന്നതിനെ കണ്ട് ചിരിച്ചുകാണു് തെങ്ങളിൽതു ചോകുന്നു.”—എന്നിണിനിനെ പാതയും രബ്ബുവും നിന്നു.

പിരന്നും, സിഡാത്മൻ വിശ്രമവന്നതിൽ പരിവാരസ മേതം സുവച്ചം വസിഞ്ഞേബാർ ഒരു ദിവസം യഞ്ചാധരങ്ങളുടുടക്കി സ്വന്നിബിംബിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടുന്നു. അപ്പും ആസിമാരിൽ ചിറ്റ ഏറ്റവും പേരായ കൈവൽ സിഡാത്മാന സാന്താഷ്ടിപ്പിപ്പുന്നായി ഒരു പഴയ കൂട്ടു പാക്കുണ്ടായി. ആ കൂട്ടിൽ ഇന്ത്രജാലകളിൽ, കുഞ്ഞുജീ അത്രുടെരാജുംഡി, സുഞ്ജൻ രാത്രികാലത്തു സംഗൃതത്തിൽ അസുഖിക്കുന്നതു, എന്നിങ്ങേന്നു തുലി സംഗതിക്കുന്ന പ്രസ്താവിച്ചു. അതെപ്പോം കേളു് സിഡാത്മൻ നീറ്റിപ്പിട്ടിട്ടാകാണു്, “ചിറ്റ പാഞ്ച കൂട്ടു കാരാക്കരി വന്നു എ

രണ്ടുതവിന കാമ്പാപ്പട്ടത്തോ” — എന്ന വിചാരിച്ചു് നിലപാടി സിച്ചുകാണേോ, യങ്ങളെയരായ നോക്കി, “നിന്റെ കഴുതിലുള്ള മുള്ളമാല ഇവർക്കു സമ്മാനംശി കൊടുക്കുക” — എന്ന പറ സംഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം ഇങ്ങിന ചോദിച്ചു:—“ഒന്നിക്കുമ, ചിത്ര പാതയുകാരം അതു വലുതായ ലോകമുഖങ്ങളാണോ? സുഷ്ഠുൻ സജീവ അവിൽ ചെന്ന’ രാഘവനിക്ഷാനതിനെ കാണുന്ന രാജുമുഖങ്ങളാണോ? നീ ഭാഗ്യരഹിതം നമ്മൾ അടിച്ചാണുവായ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മാറ്റ രാജുമുള്ളിലുംങ്ങളാണോ? നമ്മൾ വിചാരിച്ചും അവരുടെ ദിവസ നിവൃതി വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു? ആദിത്രുൻ ഉദിക്ഷനു സ്ഥാപിതു് ആ സപ്പന്നർക്കിനു നോക്കിക്കണ്ണിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളാരാണെന്നോ, ആദിത്രുൻ ഉദിച്ചു പൊങ്ങാവരുന്നതു കാണുന്നുമോ, പലപ്പോഴിലും തൊന്തരം ആദിലുംവിശാരംനോ?” — മലപ്പുറായും യങ്ങളും! ഏകു നേരിസമയത്തു് തൊന്തരം നിന്റെ മട്ടിമിൽ തലവാവച്ചു കിടക്കുന്നുമോ സുഷ്ഠാസുഖയെതക്കുണ്ടിട്ടോ, സുഷ്ഠുൻ അസുമിക്ഷനു ലോകത്തിൽ ചെന്നു് അതിലുള്ള നിവാസികളെ കാണുന്നുമെന്നു പലപ്പോഴിലും ആറുചുംചുട്ടുണ്ടോ. നമ്മൾ മേഖലിക്കുന്നുവരായ ജനങ്ങൾ അനവധി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു; അപ്പുകിൽ സുഷ്ഠുൻ ഉദിക്ഷനുതും അസുമിക്ഷനുതും എന്തിനുണ്ടോ? അപ്പുംഹാ പ്രിയപത്രി! എന്നിൻ മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു ഫേറ്റന ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതിനെ മാറ്റവാൻ നിരന്തരക്കാണട്ടം കഴിയുന്നതല്ല — അപ്പുംഹാ ചിങ്ഗേ! നീ ഗാധ്യംലുക്കെത്തപ്പും അടിച്ചമാപ്പും. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പാനിൽ പാതയെത്തായ ആ കുതിരായ എവിടെ കെട്ടിയിരിക്കുന്നോ? എനിക്കോ ഒരു ലിവസം ആ കുതിരപ്പുംതു കയറി ഭൂമി കൂടു വന്നും സഞ്ചരിച്ചുവാൻ കിട്ടിയാൽ എന്നിൻ രാജ്യാന്തരം കൊടുത്തു കളിയാമായിരുന്നു. താഴാപ്പുകിൽ എന്നിൻ രാജുമുത്തേക്കാരും വിനുലുംഹായ രാജുമുള്ളിൽ സഞ്ചരിപ്പുന്ന മുണ്ടിയുള്ള ഗ്രാമപ്പാടികളിൽ ചിന്മാരും വിനുലുംഹായ പാഠിക്കാതിന്നു

കണ്ടുവെച്ചിരിക്കുന്ന നാലുംഗത്തുള്ള രാജുക്കുള്ളേ കുണ്ട് സങ്കാചിക്കാമായിരുന്നു. തൊൻ അന്നുംരാജുക്കുള്ളേ കുണ്ടാതിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? തന്തിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പട്ടിവാതിലിലിന്നുണ്ട് ഭൗതിക് ഏവാന്താക്കലുംജീവനും പറയു.”

അദ്ദോൾ ഒരാർഡ് പറഞ്ഞു—“ഈസ്റ്റ്‌യും രാജുക്കുളാരാ! നമ്മുടെ പട്ടിവാതിൽ കഴിക്കുന്നത് ആദ്ദോൾ നഗരമാണ്. ദേവാല അദ്ദോൾ, ഉദ്രാനദി, മരദ്ദോൾകൾ; അതു കഴിക്കുന്നത് വയലുകൾ; അതിന്നും നാമതാന്നദ്ദോൾ; പിന്നെ കാടുകൾ; അതിനു ദ്വീപും വിംബിസാരരാജാവിന്നും രാജും. അതും കഴിക്കുന്നത് കാനേക്കജനദ്ദോൾ വസിക്കുന്ന അതിവിന്ധ്യീന്ധ്നായ ഭീവി?”. മുത്തേക്കു സിലബാത്മ സ്വന്തം—“നല്ലത്. നല്ലത്. ചരുവകൾ തെരുത്തുാരാക്കുന്നത്. നുംകി ഉച്ചജ്ഞും തൊൻ ഘുംതുവോടി രാജുമാണു കാണുന്ന ഉന്നത്തിരിക്കുന്നു?”.

ഈ വുന്നതായതാത്ത ഭദ്രജനദിൽ ശ്രൂദിഥാദിനരാജാവിന്നു അറിയിച്ചു. രാജാവ് അതു കേട്ട സങ്കാചിച്ചു, “അവനു റാജു കാണുന്ന ഉള്ള കാലമായി?”—എന്ന സമാധാനപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, പട്ടിവാതിൽ യാഥാതാര അപരശ്രദ്ധും കേരിക്കുന്നതെന്നും; എല്ലാ സ്വല്പദിഷ്ടം നല്ലവണ്ണം രഖുകാർച്ച വെക്കുന്നുമെന്നും; എല്ലാവക്കും സങ്കാചിക്കുന്നതുാണു ഇരിക്കുന്നുമെന്നും; കുട്ടികൾ, കുഞ്ഞുരാറി, ഭിക്ഷു മിതലായവരും ആരാറും ഘുംതുവും കാണുന്നതുാണും; പട്ടിവാതിൽ ആരാറകിലും മരിച്ചു പോക്കാൽ ഒപ്പം അന്നു വെക്കുന്നുമും ഘുംതുവും കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നും തുടി കല്പിച്ചു. രാജഭദ്രയാർ ആ കല്പനായ പ്രസിദ്ധവസ്തു അതുകുഞ്ചം ചെണ്ണു.

അതുപ്രകാരം കപിലവസ്തുവിൽ ജനങ്ങളെല്ലും നിരത്തുകൾ അടിച്ചു തന്ത്രിക്കുന്നും, ഗ്രഹങ്ങളുടെ മുൻഭാഗങ്ങളിലാലല്ലും ദോര

അങ്ങുമാർ രജക്കരാൻ വളരെ മന്ത്രിസ്ഥിരത്ത് തുടിയ
ക്കു തെരിൽ കൂടി, രാജ്യ കാമ്പാർ ചുവാസ്ത്രം പെശരുമാർ രാ
ജക്കരാൻ വരുന്നതിനെ സംഭാഷിതരാണ് നോക്കിനിച്ചുനാ
തു കാമ്പാൻ വദ്ധരെ കൊള്ളുകമായിരുന്നു. ജീവകാലം വളരെ സ
ന്നേഹക്കരമാണണ്ണൻ തോന്തരാർ അനുനാസിച്ചാക്കാഡിരിക്കുന്ന
പെശരുമാരുകൾ, സിലൈറ്റ് റെ വളരെ സംഭാഷിതരംട്ടു
കു ഇണിവെ ആദ്ദോചിച്ചു:—“ഈ ലോകം വളരെ കൊള്ളുകക്കര
മായിരിക്കുന്നു. ഇതിലുള്ള നിബാസികരാക്ക് എന്നിൽ അതിലും
അമായിരിക്കുന്നു. ഈ പർ എന്നു ഇപ്പുകാരം ഇപ്പുസ്തകം പാഠം ഈ
വക്ഷ തോന്ന എന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നു? തോന്ന ഇവരെ സ്ഥാപിക്കു
ണ്ണവന്നു” ഈ കൃതികൾ എന്നിവെന്ന അറിയുന്നു? ഒരു കൃതി എന്നു
നേരം തലയിൽ ഇതാ പുസ്തകം ചെയ്യുന്നു. അതു കൃതിയെ എന്നു
അതു തെരിൽ ഏഴേക്ക്; എന്നും ഒരു അ കൃതിയും സംഖാരിച്ചാ
യുണ്ട്. ഇണിവെന്നുള്ള രാജ്യത്തിൽ രാജാവായിരിക്കുന്നത് എന്നു
ഡോ സംഭാഷകരമാണ്. തോന്ന ചുവരു വരുന്നതുകാണോ ഈ
വർ ഇതു സംഭാഷിച്ചാൽ, ഈ സംഭാഷണാം പാഞ്ചനാ സദ
ധനാ ഇതു ലഘു ബാധതാങ്ങാ? ഈ ചെവാം കുടാബാക്കാം
സംഭാഷിതരാൽ ഈ പട്ടണം മുഴുവനും കഴി മുഹമ്മിൽ
എന്നി ആ സന്നേശാല്പാദനങ്ങളായ സാധന ഫറ്റി പലതും അ
ബാഹ്യരൂപമായും?”— ഇണിവെ ആദ്ദോചിച്ചു, “മഹാകാ! തെരം

അംഗോട്ട നടത്തു; തൊൻ കണ്ണിട്ടില്ലോത്തുവായ പ്രാക്കത്തെ ക്രാറേ
ഈടി കാണാട്ട്” — എന്ന അരുജത്വാവിച്ചു.

അതുപുകാരം മരന്കൾ തേർത്തെളിച്ച് രാജവിമിയിൽക്കൂടി
ശ്രദ്ധാക്രമം; വലുതായ ഒരു ജനസാമ്പദം, പിന്നാലെ പോയി.
അതു ജനസംബന്ധം “മഹാരാജാവാവ! ജീ ജീ ജീ” എന്ന പാഠത്തിൽനാണ്.
സിഖാത്മകൻ അംഗത്വം കണ്ണിട്ടിലും സ്വന്തമാഷിച്ചുവാക്കാണിപ്പി
ക്കു ഒരു വൃദ്ധനായ ഭിക്ഷു ശാരം തൊൻ കളിന്തിയിൽനാണ് കടിലിൽ
നിന്ന ചുംപുച്ചേരിച്ച രാജവിമിയിൽ രാജക്കാരാൻാഥവിൽവന്ന്,
ഭീനസ്തരത്തിൽ, വിശ്വാകാണ്ട്, “മഹാജനങ്ങളെ! തൊൻ
ചുവാരായി. എനിക്കേ ഭിക്ഷു തങ്ങവിന്” — എന്നപറഞ്ഞു. അതു
ഭിക്ഷുശാരാൻാഥുണ്ടിലുമികം വയസ്സുഡിക്കുന്നു. അവബന്ധം ദേ
മം തോല്യകൾ തുടങ്ങി വെരും അസ്ഥിക്കുടായിക്കുന്നു; മ്രാധായി
കൃതതാൽ വുറം തീന്ന വള്ളഞ്ചിട്ടിണായിക്കുന്നു; വിശ്വേശകാണ്ടം
ഔദ്യോഗിക്കാണ്ടം മറയം ഏതുംയാകാലം കരണ്ടിയിൽനാരിവാൽ ക
ണ്ണുകൾ ചുകന്ന ചീഞ്ഞതിയിൽനാണ്; വാചിൽ പ്രാണ്ടാനാഭായിയിൽനാണ്
പ്ലി. അവൻ ഉട്ടത വസ്തു അതി ജീണ്ണുമായിക്കുന്നു. ഒരു ഏകവിൽ
കം വടി ഉണ്ണിപ്പിടിച്ചുകാണ്ടു, മാറ്റായെനക മാറ്റിയിൽവെ
ച്ചു, ബുദ്ധിമുട്ടുകൂട്ടി ദ്രാശോപ്പപാസം ചെയ്തിയിൽനാണ്. അതു വു
ഡൻ ഭിക്ഷു ദ്രാശോപ്പക്കുന്നതിനെ അങ്ങും മേട്ടിപ്പുന്ന വിചാരിച്ചു
ചീഞ്ഞും ചോദിച്ചു. അംപ്പാർ ചിലർ അഭാന പിടിച്ചുതുള്ളു
വാൻ തുട താം. രാജക്കാരൻ അതുകുണ്ടു, “ഹീ! ഹീ! അവനെ
ഉപദിക്കേണ്ടു. അഭാൻ അവിടെത്തെന്ന നില്ലേട്ട്” — എന്ന
പാശരു സാമ്പിഡയന്നാശി; — “സാരാമാ! ഈ കാണാനെത
നംബാൻ? മനാച്ചുവന്നപ്പും ലെ തോന്നാനവെപ്പും. ഇതു ദേഹവും
ജീണ്ണുവും ദയനിഷ്വമായ സ്വന്തുപം വാസുവാരിൽ മനസ്സുന
പ്പുനം തോന്നുന്നു. മനാച്ചുവെറ്റത്തിൽ ഇങ്ങിനെങ്ങും ചിലരു
ഉണ്ടു? ‘തൊൻ ചുവാരായി’ എന്നും അവൻ പാരജനതിനും

ஒருவ்வாமனாளே? இவன்' அதுவாறாலமானால் கிடூத்தத்துக்கொண்டு எழுப்பே இணையிடங்குவிசூட்டுத்தோ? இது ஸாயுவின்' எடுத்து கண்ணாலே' ஸஂபேவிசூட்டிரிக்கண்டதே?"—எந்தோடு சேருவிசூடு. ஸாம்பி:—"புதே! இதான் வூலங்கு மாறுவதென். எஸாங்கு ஏதெந்த காலிக்கண்டாட்டு, ஸகல ஸக்கட்டால்கால் ஜூலியிட்டங்கொண்டு, ஸகலான்ஸுவருபு தான்தீர்த்தாகுவது, கான்தார் ஜூலியாதாகண்டாட்டு, பாலாக்ருஷ்ணாந்து கான்து வாஜுகிரிகண்டா ஜரு இவான் வெயிசூட்டிரிக்கண். என்னால், இவந், வெவரு தான்தீர்த்தாகுவது, பேராந்து, கேஷிசூடு, பிள்ளை ஸுநரங்குவாவு யி, ஞானதிற்கு இணிசௌ வூலங்குகிலெபிசூட்டாகண். செரு பூதாதிற்கு இவந் திவங்கு நடங்கின்றன; அதை' இவந்து கூண்டுக்கூண்டு பிழைச் சூதாக்குவது; தேவேஷு, நெடுநால்குதான். அதுவூதாக்கு கஷ்டங்கு இவந்து ரூபாக்குக்கிகாலி முதலங்கு அப்பவரிசூடுக்குள்ளது. அவனாக்கு விழுக்கில்லை எடுத்து கூடுதலிருக்கும்போது; திரிமுதாந்து கருத்துக்காண்டு கருத்துக்காண்டு; திரிமுதாந்து கருத்துக்காண்டு கருத்துக்காண்டு; விழுக்கு கொட்டாராடுகேவாறு உஷ்டு முகாலைக்கொல மாறுவதுக்கு இவந்து கூண்டு கூண்டு வாய்க்கூண்டு வாய்க்கூண்டு; அதுவூதாக்கு நடங்கின்ற ஸமிதி இப்பகலை என்று இவிடுக்கூண்டு இவிடுக்கூண்டு என்று இவிடுக்கூண்டு?"

ରଙ୍ଗ କାହାରଙ୍କ - (ଭୟ ଅତ୍ଥାଚକ୍ରକୁଣା) “ହୁଏ ଅବସମ ଫିଲ୍ମାବକଳା ଏ
ଅନ୍ଧାରେ ତାହିଁ ଅଥାତା, ଅବସ୍ଥା ପିଲକଳାରୁ ଉପରେବୁଣ୍ଡାତାହିଁ”
ଦର୍ଶକଙ୍କ - “ଅଛୁଟେ ଯା ପ୍ରଫେର! ଅବସମାଜି ଜୀବିଷ୍ଟିକାଙ୍କ,
ହୁଏ ଅବସମ ଫିଲ୍ମାବକଳା ବିଜନ୍ମାନୀଙ୍କୁ”

தாஜக மாரண்—“எனால் இது காவும் ஜி பிசீன் நான் இனினை
யானித்திருமொடி யச்சூயரஸ்ஸு இது வால்க்கும் வகைமா?”
உரை கண்—“மஹாபூர்வா! லோகநினி இது அவ்வளம் ஏழூடு வ
க்கும் ஒன்றைக்குற்றதுமா? ”

ଅସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ରରେ ରାଜୀନାରାଯଣ ରାଜୁ ଟିକିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଦମାଳା ଓ ଗାନ୍ଧି

ക്കണ്ണട്ട് അവിഹപലനായി ദിംഗ്പദ്മാസമിട്ടും; സംസാഹരിതരായിനില്ലെന്ന ജനങ്ങളെയുംനോക്കി; പിന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “സാരാച്ചാം! ഈ വാല്പന്തും സകലജനങ്ങളുടെടയം വിക്രിച്ചെത്തും എറുംനൊരുപ്പും സൗന്ദര്യവും ഏതുയും അപവഹരിക്കുന്നതരാണെങ്കിൽ, ഈ ഭോക്കം പ്രത്യുഷിത്തിൽ ലുശ അവധിയായ കണ്ണട്ട് കാണ്ടിങ്കുനിട്ടും എ തുരകാണ്ടാണ്” അപ്പുട്ടകാതകത്തോടും എ ഒന്തു കിലുച്ചാവട്ടും. ഈ മേഖല മനസ്സിൽ വെച്ചുണ്ടാണ് എന്നിക്കിട്ടി ഒന്നം കാണേണ്ടതില്ല. അതുകാണ്ട്, തേർ തിരിക്കുക. തൊൻ കാണ്ണാൻ വിചാരിംബാത്തവല്ലും കണ്ണട്ടുകഴിഞ്ഞു. ”അതുകേട്ടു സാമീ വിത്രുമവന്നതിലേക്കു താനു തേർ തിരിച്ചു.

ஸிலைஸ்தம்மாவாடு, தான் கணக் ஸஂகதிகளைத்தென்ற சிலைஸ்தம்மாவாடு' இல்லாவதையாக விழும்வகுப்பதைசொல்லத்தி. அதை எவ்வகைங்கரைத்தைக்கு தழுவாகவிடவையை கேட்டுப்பாடும்னை ஜெல்லாவாடு, தான் ஸங்கோசிடிப்பிப்பாடாகி ஏற்றுக்கூடிய பாடுகளும் கூடும் காரணம் செய்துள்ள தாஸிமாரயுவாடு, திரிதழுதோக்கியதே ஆஸ்தி. இப்பகுரும் சிலைஸ்பறவுகளையிரிக்கும்நை தேவையிடுகின் காலை', யான்யர, பான்னாதில் விளைத்திப்பிரகாரங்கள்' "அல்லது நூல் நூலாகி அதன்கை எடுத்தாக்காளும் இல்லாவதியில்லைதா என்று?"—நீங்கள் ஹோமிசுபோஸ் அதினங்முறை மதவடி பறவான் ஒருவர்: "பிரியா! நினைத்தக்காளும்தீவிட்டு நூல்வாட்டியில்லை அதுலோபிசுக்காற்றுக்காளுத்தென்றால் எப்பிரிக்கையில்லை என்று இந்தப்பிரியிரிக்கும்நைத். அதைதான்தொட்டு: இந்த நூலாம் எப்போன்சீகிலூம் கரிகார் அவர்ஸானிக்கைதாக்கான். நம்முடை ராணுஜால் குருத்துக்காலம் கசிள்ளதாகி வூத்தாயித்தீர்கள். அதேபோன்சு நம்முடை அவன்பூர்ணம் வேலூமநிலைதாவதும் கைதி கூறியிருவதும் ஸ்ரீரங்காரர்த்துவதும் கேள்வும் நூல்வாட்டியில்லை அதுவிடுவிரும்பு. எப்பிரியா உட்டுருப்பு, நம்முடை ராணுஜால் கூறியிரும்பு கேள்வும்போன்சு நூல்வாட்டியில்லை அதுவிடுவிரும்பு.

മർ എത്രതെന്ന ബുദ്ധിമുട്ടി പിടിച്ചു നിൽക്കിയാലും, ദിമാലയപ്പ പ്രത്തിനിസ്തരി വിവരങ്ങളിൽ തട്ടിമിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നേത്രം നാദകരണംഭായ തുലിത്രുന്നിൽ സപ്പറ്റാറ്റീക്കൈ രാത്രിയാകുന്ന രാക്കസി തുകമരിയാത വന്ന' അപഹരിച്ചു കൊണ്ടോപോകുന്ന തുപോലെ, കാലഘാകുന്ന കാലൻവന്ന' ഇടയിൽ ചുടിവിശ്വാ' എ) നിരകളും ഭ്രൂമ ചി കാരണത്തും ലിനക്കംളും ഗസുസച്ചുത്തും അ പഹരിച്ചു കൊണ്ടോപാപ്പേഖ്യും. ഇതിനെ ഞാൻ കണ്ടിണ്ടതിനി നാൽ ഭ്യം കാണു് എന്നിൽ പ്രദയം അന്യകംരത്തിലാണിരിക്കുന്ന. മനഷ്യര വുദ്ദമാരാക്കിത്തീക്കുന്ന കാലഘാകുന്ന ശത്രുവി നീൻ ഒരു ക്ഷയിൽ നിന്നു് ലേഡുമസുവാത ത വിച്ചവിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടതു വാനകളും മാർഗ്ഗം താഴെന്നപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ ഉംച്ചിരിക്കുന്ന.'—ഈ സ്ഥിരന പരാത്തുവകാണ്ടു രാത്രിഴുവനും ഉംശമെല്ലാതെയും സുവ മില്ലാതെയും കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ഈനു രാത്രിഴുവനും, ത്രുജിഭാദനരാജാവ്' ഭ്യകരണംഭായി എഴു സപ്പറ്റാനും കണ്ടു. അല്ലെന്ന അതിവിശ്വാലവും, പ്രവർത്തവും, ഇറ്റുനീൻ കൊടിച്ചടയാളമാകുന്ന സുച്ചപ്പതിമ മിന്നനാതുമായു കൂടു ഒരു ധ്യാനത്തെ കണ്ടു. ഇറ്റുമായ ഒരു കാരാടിച്ചു് കൊടിമരം താഴുതു വിഴുകയും, പട്ടംകൊണ്ടുള്ള കൊടിക്കൂടി കീരകയും ചെയ്യു. ഇടവെ തുനു ചില ഭൂതങ്ങൾവന്നു് കൊടിക്കൂടിയെ എടുത്തു് പ ക്രണത്തിനീൻ കിഴക്കേ ഗോപ്യരത്നത്തിന്തുട്ടി കൊണ്ടോപോകുന്നതാ യി കണ്ടു. റണ്ടാമത്തേ്, വെള്ളതെ കൊന്തുകുളോടുകൂടിയ പത്തു ശജ ഔദി തെക്കുഭാഗത്തുള്ള രാജവിമാനിൽത്തുടി ഭൂമി കാലുകവിക്കാണ്ടു നടന്നവകുന്നതായും, മുമ്പിൽവകുന്ന ആനയുടെ വുംതു സില്ലാ തമ്മൻ കയറി ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായും കണ്ടു. കൂനാമത്തേ്, കൂക്കകളിൽനി നു വെള്ളതെ ചുകയും വായിൽനിന്നു തീരക്കാത്ത നാരയും വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാലു കത്തിരകൈ കെട്ടിയതും ഉറപ്പുംഭൂതും വി ക്രബ്ബകൾ കത്തി തിലങ്ങുന്നതുമായ ഒരു തേർ വകുന്നതും, അതേക്ക്

സില്ലാത്മൻ കയറിയിരിക്കുന്നതും കണ്ട്. നാലുമത്, സപ്രീം താൽ രാച്ചുട്ടുയും റത്നങ്ങൾപരിച്ച കഴികളിം വിശേഷസംഗ തികൾ എഴുതിയ പട്ടാധി ഉള്ള ഒരു ചക്രം സദാ ചൂറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ട്. അമ്മാമത്, പട്ടാഡിക്കുന്നായും കി നാകളിട്ടും മദ്യത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഭേദിനയ സില്ലാത്മൻ, ഇങ്ങനും കാണ്ട്, നാലുഭാഗവും കേരാജത്തക്കവണ്ണം, ഇടി മുഴക്കംപാലെ നബിച്ചു മുഴക്കിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ട്. അമ്മാമത്, പട്ടാഡിത്തക്കാരിൽ എത്രയാം ഉയരംതിൽ മേഖലക്കാളി ശാഖാഞ്ചു തലപ്പും കെട്ടിയ ഒരു ഗ്രാവുരത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിനിന്ന്, സില്ലാത്മൻ, എറാറും പ്രഭാഷിഷ്ട റത്നങ്ങൾ മഴ പെയ്യുന്നപോലെ രണ്ടു ദാക്കകാണ്ടും വച്ചിക്കുന്നതും, ലോകത്തിലു മുള്ള ജനങ്ങളും വളരെ മുഖിച്ചിവന്' ആ റത്നങ്ങൾ അവരുടെ കൂടിയും പെരുശിഡയട്ടക്കുന്നതും കണ്ട്. എഴുമത്, ആരാളുകൾ പല്ലു കടിച്ചു കരഞ്ഞുകാണ്ടും കൈകളിൽ വായ മുടിക്കൊണ്ടും, മന്ത്രപ്പിനു സമാധാനമില്ലാത്ത നടക്കുന്നതായി കണ്ട്.

ഇണിനുജുജ്ജ സപ്രസ്ത്വങ്ങളും കണ്ടു് ദേവിഹപ്രലന്നായ റാജാവ്, പിരാം ദിവസം രാവിനല, സപ്രസ്ത്വമലം പറിയുന്നവരു വരുത്തി താൻ കണ്ണ സപ്രസ്ത്വങ്ങളുടെ അത്മം വിവരിപ്പാൻ തുണ്ടാവിച്ചു. എന്നാൽ അവർ ആരാരക്കാണ്ടും അതു കഴിഞ്ഞി സ്ഥി. റാജാവു വളരെ ദേപശ്രൂപ്പുക്ക്, “എൻറെ വംശത്തിന് എന്നും വല്ലതായ ആപത്തു വക്കാൻ പോകുന്ന; ഈ സപ്രസ്ത്വ ഇംഗ്ലീഷ് ദേവജാർ എന്തിനെന്നാണ് സുചിപ്പിച്ചുതെന്നാണെന്തു് പരജുവാൻ നിങ്ങൾക്കും സാമ്പ്രതിക്കാത പോയാല്ലോ” — എന്ന പാശ്രൂപ്പു വിഷ്ണുനായിരുന്നു. ആരാരക്കാണ്ടും വിവരിപ്പാൻ കഴിയാതെ ആ സപ്രസ്ത്വത്തെ ചിന്തിച്ചു് പൊരജനങ്ങളിം ദിവിതരായിത്തീന്ന്.

അങ്ങിനയിരിക്കും, ഒരു ദിവസം, ഒരു വൃഥൻ ഗ്രാവറ് പ്രാർത്ഥിച്ച വന്നു: മാൻകുടാൽ ധരിച്ചുവന്നു സന്തോഷിവേഷധ്യാ റിഡം അതിനുമുക്കു് ആ രാജുവാസികളാൽ അറിയാത്തവന്മാ യിക്കും ആ വൃഥൻ. “എന്ന രാജാവിരാൻറെ അടക്കാളം കൊണ്ടുപോയി വിച്ചുവിന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ണ സ്വപ്നാശിനി എല്ലാ തൊന്ത് പറയാം” — എന്ന പരാഞ്ഞതുകുട്ടു്, ഒരു ചാലുക്കും സന്തോഷിവയും രാജുവാസികളും കൊണ്ടുവബ്ലൂക്കും, രാജാവു സ്വപ്നാ മലം ചോദിക്കുകും ചെയ്യു. സന്തോഷിസ്വപ്നാചലങ്ങൾ ഓരോന്നാഡി പറഞ്ഞുവാൻ തുടങ്ങി — “മഹാരാജാവു! ഈ വംശ ത്വിൽ നിന്നു് ഒരു മഹാൻ സുഞ്ചവനംക്കാരി അധികം തേജസ്സി അയി വേഖിവാൻ പോകുന്നു. അതിനാൽ ഒന്നും ദാഡിക്കും ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നും ഫ്രാഡിക്കും. അങ്ങനേയും ഭക്തരമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന തന്റെ ഏഴു സ്വപ്നങ്ങൾ, വാസുദേവത്തിൽ സുന്ദരിയും രാജാവും. അതുകൊെത്തു സ്വപ്നാശിനിവാൻ, അതിനീന്താൻ സ്ഥാനത്വത്തിൽ പുതിയ മതം വരു ചാൻ പോകുന്നാവന്നുണ്ടു്. എന്നും കാണാതു്: മനസ്സും കൂടുതലിലെവന്നില്ലപാല ദേശവന്മാരുടുക്കി ത്വിലും മാരായുള്ളുണ്ടു്. റണ്ടാമത്തേതു്, ഭൂമി കുല്യാദിക്കാണ്ഡവ നു പത്താനകൾ, അതാന്തിനീന്താൻ പത്രം മലങ്ങളുംകും. ആ മലങ്ങളിനു സമാധിത്താൽ, സിഖാത്മൻ രാജും ഉച്ചേക്ഷിക്കും, ഭൂമി കുല്യവന്നു ധർത്തി ഇള്ളക്കുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. കൂനാമതു്, ആ ദിവ്യരംഗത്തിൽ കെട്ടിയ നാലു കുർഖക്കും വാട്ടു, നിംബുക്കും മലങ്ങളായ നാലു സർപ്പങ്ങളാകും. ആ നാലു സർപ്പങ്ങളാണു സിഖാത്മനുനു അജത്രനാശിനിക്കുന്ന മോചിപ്പി ആം അതുനുശിഖിക്കുന്ന കൊണ്ടുപോയി ചേക്കും.. നാലുമതു്, എഃപ്പും കുറാറിക്കാണ്ഡവിക്കും ചെങ്കും, കാമരാ ധമ്പംചക്രമാകും. ലോകത്വിലുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം കാണാത്തകവണ്ണം അങ്ങയുടെ ഏ

അൻ ഫ്ലൈഡിയംഗ് ചക്രവരത ചുററിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒരുപാമരം, രാജക്കമാരൻ അടിച്ചു മുഴക്കുന്ന ഭേദിശബ്ദമാവെട്ട്, താൻ പ്രസി ശബ്ദപൂർത്തവാൻ പോകുന്ന ധർമ്മത്തിന്റെ മഹാശബ്ദമാകുന്ന, ആരാമത്, ഗ്രാവുരം ഉയൻ്റുവന്നുപോലെ സിഖാത്മകൻറെ തം വല്പിച്ചുവരുമെന്നും, അതിൽനിന്നും അവൻ വിതറിയിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ ദേവന്മാരുടെ മഹാപ്രക്ഷം, ഒരുപോലെ പ്രിയപ്പെട്ടതായ വിലങ്ങനിയ തത്പര്യങ്ങളുടെ ഏന്നും ആവിത്തതാലും. എഴാമ കും, അങ്ങും ചുട്ടു ആരു മതാചാൽനും ഒരു അവകാടവില്ലെങ്കി തപ്പത്തെ അംബാരകാണ്ടുകുത്തുന്ന സംശയിപ്പിച്ചു്, നൃയാംകൊണ്ടു് ഉത്തരമില്ലാതാക്കി, കരിച്ചു് അഞ്ചു എന്നു് അത്മശാക്കുന്നു. ഒ പ്ലായാ മഹാരാജാവും! അങ്ങും ഒരു വ്യാസമിക്കുന്നു. എഡാ വും സങ്കേതാധികാരിക്കും. ദേവന്മായ ആരു രാജക്കമാരൻറെ ഭാഗ്യങ്ങൾ രാജുക്കമുണ്ടാക്കുന്നും അവൻ കീറിപ്പുറിത്തെ കാശാഖവന്മുണ്ടാക്കുന്നും സ്വന്തം വളരുന്നും വലിയതാണു്. അവൻറെ കീറിപ്പുറിത്തെ കാശാഖവന്മുണ്ടാക്കുന്നും കുറഞ്ഞും വളരുന്നും വലിയതാണു്. ഇതാണു് അങ്ങും ചുട്ടു മുളം. ഇംഗ്ലീഷ് മഹാന്മാരം എഴു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അനുഭവിക്കുന്നും ചെയ്യും.” — ഇതിനെ പഠിക്കുന്നതും സന്തോഷി സാഖ്യാംഗമായി കൂൺപ്രാവമും നമ്മുടിച്ചു് രാജ്യാനി വിട്ടുപോകും ചെയ്യും.

തൊത്തല്ലാം കണ്ണു് സൂഖ്യമായിക്കുന്ന രാജാവു്, ആ സന്തു സിക്ക കൊട്ടപ്പുന്നായി വിലാശമായി സംശയങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു് ചില ഭര്ത്തുമാരു അയച്ചു. അവൻ അംഗുഡാത്തിന്റെ പിന്നുവല തുന്ന പോയി. ആ വുഡാസന്ത്രാസി ചുരുങ്ങുത്തിന്റെ അക്ക തേക്കു പോകുന്നതുകും അവൻം കേൾത്തിനുള്ളിൽ ചെന്നു് എല്ലാടരും നോക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ണത്തിലില്ല. ഉട എന അവൻ ആ അള്ളുത്തപ്പുത്താനും തുരുംബന്നരാജാവിനും അ രിക്കിച്ചു. രാജാവാകട്ടു, അള്ളുത്തപ്പിവരുന്നായി. അനന്തരം, സി ശ്ലാത്മാൻറെ ഉന്നസ്ഥിനു വിരക്കി വരാതിരിപ്പുന്നായി ദിവസത്ത്

ତିଲଯିକଂ ସଙ୍ଗତାଷ୍ଟଂ ଉଣ୍ଡାକଷବାନଷ୍ଟ ଏହିପ୍ରାକ୍ କରି ଚେତ୍ତୁଳଂ
ପଦିବାତିଲ୍ଲିତ ଓଃବ୍ସଃତତତିତ ହୁରଟି କାବଲ୍ଲୀର ଗିତ୍ତୁବାନଂ
କଲ୍ପିତ୍ୱୁ. ଏକାଳ୍ୟଂ,

‘ରୋଵେଶତିଶୀମବା ଭ୍ରବନେଲ୍ଲିନ୍
ତେବେ କବାଟନିରୋଯମାରେଠଂ.’

ତଥାନନ୍ଦର ଚିରତାକଲବାବୁ ସିଖୁବାତମ୍ଭା ପୋକଂମିଳିବାବୁ,
କୁଳବାବୁରମନଂ, ଗୁରୁକଷ୍ଟୁଜାତିକୁ ଅକର୍ମ୍ଭ୍ରତ୍ତାନ୍ତୁ କାଳେତ୍ରେ’ ଏଥୁ
ବେମାତି ଜୀବନଂ କଶିପ୍ରାନ୍ତିବରୀ ଏବୁ ବରୁଷ ମନ ଶ୍ରୀରାତ ଜୀବିତା
ବସମାତ୍ୟ କଣ୍ଠାପିତ୍ୟବାନମନଂ, ଅନ୍ତରୁ ମଧ୍ୟବାତ୍ୟ). ଅନ୍ତରେବାକୁ
ଶ୍ରୁତିବଳର ରାଜ୍ୟବିନ୍ଦୀ ସମ୍ମତ ବ୍ୟାଞ୍ଜଳିବାନାତି ରାଜ୍ୟବିନ୍ଦୀ,
ଅନ୍ତରେବାକୁ ‘ପିତା’ ସିଖୁବାତମ୍ଭା ହୁଣ୍ଡିବନ ଅବୀତ୍ୟିତ୍ୟ:— “ପିତା
ତେବ! ରାଜ୍ୟବାନ୍” ଏହି ନୀତା ମେଲୁଷ୍ଟ ବାସପ୍ରୟ ନିମିତତଂ ସାଧାର
ନାକାନ୍ତିକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥର ଦ୍ଵାରା କରିଛି ଏହିପ୍ରାକ୍ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଏହିପ୍ରାକ୍
ନିମା ମାତ୍ରର ବେଳେନାରମନା, ଏହିବାନ ସଙ୍ଗତାଷ୍ଟିପ୍ରାକ୍ଷ୍ୟବାନାତି
ଏହିପ୍ରାକ୍ ବରଂ ସଙ୍ଗତାଷ୍ଟବାବୁତାତାନ୍ତର୍କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୁଣ୍ଡିବେଳେନାରମନଂ ପର୍ଯ୍ୟ
ନାମମ୍ବାଂ ଅଲକରିଷ୍ଟବେଳେନାରମନାଂ କଲ୍ପିତ୍ୱୁଣ୍ଡାତିରନ୍ଦିବେଲ୍ଲା.
ଏକାଳ୍ୟଂ ଅତି କାନ୍ତି ଅବତରଣ ସାଧାରଣ ଲିଗପ୍ରତ୍ୟହାଲ୍ଲା
ତେବେଳ ମନ୍ଦିରିଲାକବି. ଅନ୍ତରେବାକୁ ଅନ୍ତରେବାକୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତବାନାନ୍ତିକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ରାଜ୍ୟବିନ୍ଦୀକରିବାକିମାତ୍ରଂ ତେବେଳ ହୁଣ୍ଡିପ୍ରାକ୍ତବେଳେନାନ୍ତିକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ପ୍ରକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାଧାରଣବ୍ୟାପକର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଣ୍ଡିପ୍ରାକ୍ତବ୍ୟରେ ଯ
ମାତ୍ରମେ ମଧ୍ୟବିନ୍ଦୀକରିବାକିମାତ୍ରଂ କାଣିଚ୍ଛ ତରଣାଂ. କେବଳିକ୍ଷେ ଏହା
ଅନ୍ତରେବାକୁ ମଧ୍ୟବିନ୍ଦୀକରିବାକିମାତ୍ରଂ ପାଇଲ ସନ୍ତୋରିପ୍ରାକ୍ଷ୍ୟବାନାତି ଏହିନିକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ସମ୍ମତ ତରଣାଂ. ଅନ୍ତରେବାକୁ ଏପ୍ରାକ୍ତବ୍ୟ ତେବେଳ ହୁଣ୍ଡିପ୍ରାକ୍ତବ୍ୟରେ
କାହାରି ଅଧିକଂ ମନ୍ଦିରମାଧ୍ୟବିନ୍ଦୀକରିବାକିମାତ୍ରଂ, ଅନ୍ତରେବାକୁ ଅନ୍ତରେବାକୁ
ଅନ୍ତରେବାକୁ ଅନ୍ତରେବାକୁ ଅନ୍ତରେବାକୁ ଅନ୍ତରେବାକୁ, ଅନ୍ତରେବାକୁ ଏହିନିକର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ତରଣାଂ ପୋବାନ୍ ସମ୍ମତ ତରଣାଂ” — ଅନ୍ତରେବାକୁ ରାଜ୍ୟବାନ୍ ସ
ହେଲିବ ହୁପ୍ରକାରଂ ପ୍ରମ୍ଭାବିଚ୍ଛୁ: “ଏହାନ୍ତା ଏତୁକାଂ” ଅନ୍ତରେବାକୁ

யாது கூடியான போதின் நஷ்டமாகத்த யாதுகொள்ள வீரான்ம தி. அதுகொள்கே எவ்வாறு வுதுங் அவைகள்கூட இழைப்பால எழுபா காணாடு. அதினாலேயும் அவைகள்கூட ஸம்பா என்ற என்ன' என்ன அரிசிக்கூடு."

பிரிடின் மயூராகாட்டில் ஸிலூத்தில் உரைகளைக்குடித் தாஜ்சுடுகூடு காணித்து படிக்கின் புரைத்துக்கொயி. வாதிலைக் கிணிதின் காவல்லாவாடு, கத்துவட்சாரைகள்கூட வேஷத்தில் போய்து ஸிலூத்தினாளையும், இரண்டாண்டு வேஷத்தில் போய்து ஸுரமியாய் உரைக்காட்டினாளை அரித்ததெனிலும். ராஜக் மாரை ஸுரமியும் ஸுரமானை நிரத்தில்கூடு, கால்காட்டியாயி, பூரவாஸிக்கூடுத் தூத்திலில் ஹட்கல்கீ, பட்டுள்ளதிலுமை ஸுவ ஒருப்பண்ணை காண்கொள்ள ஸனுவித்து. உச்சஸமயத்து கோலாய லாண்டுப்பைக் கிரண்திரிக்கை விசித்துதைவிமிக்கையும், விழுவானாலும் பரச்சக்கூடுத் தூத்தில் காலிகேந்து கால்வைத்து ஹரிக்கை கத்துவட்சாரையும், ஸுமாநான்று வாண்டு வாங்க இடை என்ற தலையை புராங்கட்டிக்காண்டு காக்கை ஜநானப்பையும், ஸுமாநான்று விலா பிரகாராவைக்காண்டு விலையை காண்டு, ஜநமல்லுத்தில்கூடி ஸுமாநாவைக்கூறு போவான்றி வாக்கொரு வசி, வசி, ஏன் நிலவிலிக்கை கையையையும், பல்லுகை சுமலிலெடு நூடு கூடிக்காண்டு வகுப்பையும், வைத்திலத்து ஸுப்பிரத்தி புமாக குத்து காக்கை கூடிக்காண்டு ஜான்து, ஜால்காங்காத்துத் தலையிலும் கூடுதிய கலையும் எடுத்துக்காண்டு போக்கை ஸ்ரீகாலையும், இஉழுகாண்டு நிரத்தினாவான் கலாபுத்துக்கை நாண்டுயை, இது கூகவசுங்காக்கை வாரையும், இதுகூபழுத்துக்காண்டிரிக்கை தகாலூரையும், கட்டிக்கரை ஹக்கினாபூரம் அப்பற்றாதுதிடி

യിൽനിന്നു മന്ത്രാദികൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന പാംഗാലക്ഷ്മീയും, പച്ച, മത്തേ, റോസ്, മിത്രലായ വള്ളം തിലിലുള്ള ചാമ്പങ്ങളിൽ ഉത്തരീയ ഞേരം മുക്കി ഉന്നക്കുന്നവാരജും, വാഴം പരിചരജമട്ടം കിലുകി പാശ്വുംതാട നടക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരജും, ഒരു ക്രൈസ്തവിനും പുരുഷതിരിയും ആട്ടിയാടിക്കാണ്ടു പോകുന്ന ഉച്ചപാലമുഖരജും, ഗൗരവഃമറിയ പ്രൂഢമനാരജും, പരാത്മികളുായ ആത്മിയാര ജും, പ്രഥമിച്ച ദ്രോഹിക്കുന്ന തുടരജും, പാമുട്ടികൾ പലാവിധ പാമ്പുകൾ ആട്ടിനാടിനും, ചുതിയതായി കല്പ്രാണംകഴിഞ്ഞു വധുവരമുഖര കതിരപ്പാത്തകയാഡി വാല്യഃലാഖഃതാട കൊണ്ടുപാകുന്നതിനും, മുഖാലികൾ വിളക്കുള്ളം കിണകികളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, മുരുദേന്ത്രത്ര പോയിരിക്കുന്ന ഭർത്താവുമടങ്ങി വരേണ്ടമെന്നു സന്നാനമുണ്ടാംവന്നുമെന്നു പ്രാത്മികഭവാനു യി ഭക്തിഗ്രാഹിക്കുട്ടി ക്ഷേത്രാശിലക്കു പോകുന്ന സ്ഥിക്കുള്ളും, മറക്കു കണ്ണുകൊണ്ട്, ക്ഷേത്രഗോപുരങ്ങിനുടക്കങ്ങളുട്ടി നിഗരപ്രാന്തത്തിലുള്ള പുഴയുടെ ധാലത്തിലുക്കു നടനു. അഃപ്രാർഥി അരു വഴിമിൽനിന്നും ലീനസ്പരശത്തിൽ ആരുരാ പറയുന്നതുകേളും “അഞ്ചും യജമാനമുഖര! എന്ന സഹായിക്കുന്നു. എന്നു ഒന്നുന്നീല്ലിക്കുന്നു. അഞ്ചുക്കിൽ തൊൻ ഇംപ്പാർ മരിച്ചുപോകാം” — എന്ന് ഒരാർ നിലവിളിക്കുകയായിരുന്നു. കറിനമായ മഹാമാരി പിടിപ്പെട്ടു ക്ഷേത്രാത്മാൽ ദേഹം വിനൃത്വകാണ്ടു മുഴു യിൽ കിടന്നയണ്ണിക്കുന്ന ഒരു വുഡനാമിരുന്നു അവൻ. നിലത്തു വിണ്ണ മുഖിയെന്തൊരു മുടികളിൽനിന്നും രക്തം ഒഴകിനുണ്ടാക്കിയുണ്ടു. ദാവാൻ ദേഹമാസക്ലം വിയൽിക്കുന്നു. കറിനമായ വേദന യാൽ വായ ഒരു ഭാഗാത്മക കോടിമിൽനിന്നും. പ്രാണവദനാകാണ്ടു മുഴു കുളിക്കു കീഴുട്ടു അഞ്ചുപായിരുന്നു. അവൻ വള്ളാര ബുദ്ധി മുടി ഒരു വുഡാടി പിടിപ്പുംഞ്ചനീളുന്ന ഭാവിച്ചു. പക്ഷി എന്നു ദാശപ്രാർഥി നാഡി മുഖം പിണ്ടും താഴെത്തു വിണ്ണ. അഃപ്രാർഥി നാഡി മുഖം

കൊണ്ടും ഭയംകൊണ്ടും, “രാജ്യോ ഇണ്ട്രിക്യൂറാർ! എന്നെന്ന ഒന്ന് സഹായിക്കുണ്ടോ. എനിക്കു വേദന സഹിപ്പാൻ വയ്ക്കാതാവെ” എന്ന പാഠത്തു. അതുകേട്ടു കുണ്ടാതിൽ സിലിന്റുമന്തിൽ കാടിച്ചേരുന്നോ, കഷ്ടാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്ന തന്ത്ര കിഴവെന്ന താന്നിൽ മുട്ടുപാടി സീക്രിറ്റിൽ എടുത്തു പൊന്തിച്ചേരു, എറിവും രാഗകവയ്ക്കുന്നു തുന്നിൽ മടിയിൽ കിടത്തി; താന്നിൽ സ്ക്രിപ്റ്റുകൾ ആദ്യപാസാപ്ലേറ്റുന്ന തന്ത്ര രോഗിയെ ശാടു ചൊലിച്ചു: “രാജ്യയോ സദഹാരം! എഴുന്നീളുന്ന കഴിയാല്ലോ? എത്തു സുവശങ്ങളാണോ?” — താന്നതരം ചരംക്കുന്നു ചൊലിച്ചു: “ചരംകാ! ഇംഗ്ലാൻഡ് എത്തുപദ്ധതിയാണോ? ഇവൻ ബുദ്ധിമുട്ടി നെടുവിട്ടിട്ടും കരയുന്നതാത്തിനാണോ? സംസാരിപ്പാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുനാത്തുചൊണ്ടാണോ?” — മരവടിയായി ചരംകുന്നു പറഞ്ഞു: — “രാജക്കമാരാ! ഇവന്നു് എന്നും ഒരു ദേശക്കു രോഗം പിടിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവന്നും നാഡിക്കുള്ളാം തളിന്തിരിക്കുന്നു. രക്തം വളരെ ദുഷ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഒന്നറ പുദയം വളരെ സാവധാന്യിച്ചു അടിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവന്നും ദേഹത്തിലുള്ള ഏരപ്പെട്ട രോഗം വളരെ ദുഷ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകുടിയും അടിക്കുന്നുണ്ടു്. സുഖം വിടിച്ചുടക്കുവാൻവേണ്ടി നാവൻതന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുനാത്തുന്നുക്കും. പല്ലുകടിച്ചു കണ്ണുകൾ ഉടക്കിമിച്ചിക്കുന്നതുനോക്കു. പുകയിലക്കുപ്പു കൂത്തുപോലെ ദ്രവ്യംവിട്ടുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുനാത്തുനോക്കു. ഇപ്പോൾ ഇവന്നു മരിച്ചും കൊള്ളാമെന്നാണോ. എന്നാൽ തന്ത്ര ഭുക്കരോഗം അതിന്നും രക്കി ദുരിവനും ഇവന്നിൽ കാണിച്ചേരു, ഇവന്നും നാഡി തുരന്നുകുളംവയ്ക്കും കൊന്നാലും ഇവന്നു മരിപ്പാൻ സഹായിക്കുന്നതല്ലു. തന്ത്ര കുറിക്കുന്നും ദുരിവനും എല്ലാം കുറയ്ക്കിന്നും ദുരിക്കും. നാഡിയോ രാജക്കമാരാ! രണ്ടു

നു' താവരന മടിയിൽ കിടത്തുന്നതു എന്ന്. തെ ഉപദേശം അര ക്രോക്കോട്ടി ബാധിച്ചുവെന്നവരാം.'

രാജക്കഹാൻ—(രോഗിയെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്)—“മരം കാ! ഇപ്രകാരമുള്ള മേരകരിൽരാഗാ ഇവന്നു മാത്രം വന്നുതോ, ലോകത്തിൽ സാധാരണാഖാഹി എപ്പോരും വരുന്നുവോ? എന്നിക്കും ഒരു കാലത്ത് ഇതുപാരവുന്നക്കൂട്ടുമോ?”

മരംകൻ—“പ്രഭാ! രോഗം എന്നാളുതു് സർവ്വസാധാരണാഖാഹാണ്. പരക്കു പലക്കു, പലവിധത്തിലുണ്ട് വരുന്നതോ. വാതം, പി തരം, കഫം മുതലായ ത്രിപ്പോഷിക്കാപദ്ധതി, പലവിധ ചൊറി കൾ, കിഷ്യം, കമ്പം, മലഗവി മുതലായ ജ്വരണങ്ങൾ, നീംസ്ത്രാഷ ഞങ്ങൾ, പ്രഃമധം മുതലായ സകല വ്യാധികളിലും ദേഹധാരണയിലും യതുക്കാണ്ട് എപ്പോരും ദേഹജ്ഞലിലും ബാധിക്കുന്നതാകനു.”

സിഡിയാത്മൻ—“എന്നാൽ ഈ വക രോഗങ്ങൾ മനസ്സും രഥി യാതെ തന്നെ വന്നക്കൂട്ടുമോ?”

മരംകൻ—“മരംപ്രഭാ രഥിയാതെ വന്ന കടിക്കുന്ന സുത്രങ്ങൾ സാധാരണമായി കാട്ടുവഴിയിൽക്കൂട്ടി പോകുന്ന വഴിയാതുക്കാരുടെ താവർ രഥിയാതെ തൽക്കുന്നും പോന്തകളിൽ നിന്നു ചാടിവന്ന് കൊല്ലുന്ന നർക്കാളപ്പോരാലും, ഏദൊദ്ദേശവിനിക്കുന്നവരിലും ചിലവരുടെ മേൽ വീഴുകയും ചിലവരുടെ മേൽ വീഴാതിരിക്കും ചെങ്ഗുന്ന ഇടിമിനിലിനാന്തപ്പോരാലും, ഈ രോഗങ്ങൾ മനസ്സും കമ്മരതീക്കന്നുസരിച്ചു് ദേഹങ്ങളിൽ വന്ന ബാധിക്കുന്നതാകനു.”

സിഡിയാത്മൻ—“എന്നാൽ ഈ ലോകരംപ്പാം ഈ രോഗങ്ങളെ എപ്പോഴും അപേപ്പുചെക്കാണ്ടുതന്നും ഇരിക്കുന്നതോ?”

മരംകൻ—“രഥി. പ്രഭാ! ലോകരംപ്പാം പേടിച്ചുതന്നും സുവിക്കുന്നതോ?”

സിഡിയാത്മൻ—“ആണ രാത്രി സുവിക്കു കിടന്നാണ്ടുനേ; നാശി

‘രാവിലെ സുവശാക്കി എഴുന്നില്ലോ?’-എന്ന് തന്റെ ഉറസ്സു പറഞ്ഞ പാൻ പുടിപ്പും, അരബ്ലിപ്പും

କରୁଣାକଳ— “ଫେରୋ! ହୈଲ୍. ଉତ୍ତର ପରିବାର ପାଞ୍ଚଜୀବିତ ଆମ୍ବିଦ୍ଵାରା

സിലുത്ത് സ്ക്രിപ്റ്റ് — “അരുക്കമറിയാതെയും അതിനെന്നും ഇങ്ങംവോലും

ହରାକଳ— “ମନ୍ଦିର ଅତୁ କାଲଂ ଜୀବିତ୍ୟିରିକଣାକାଯାଏ
ଅଭିଭାବ ତରଣୀ”

ஸிலூக்கு— “உங்கள் இந் வெள்ளக்கலை ஸமிபூங் கஷி யாதாருக்கொயா, அதன்பூதித் வெள்ளக்கால் ஸமிசூத் தவங் இந் கிழவாக்கபூால் வரல்கூபியிதறையி வேக்கக்கொயா செய்யாத், அவ்வாயாமதான்?”

ചോദകൻ—“പ്രഭാ! അവസരം താ പർ മരിച്ചുപോയുക്കതെന്ന്.”

സിലുക്കുമ്പൻ—“മരിച്ചപോവകയായാണ്?”

உரைகள்—“அதை. மன பூர்க்கள் எடுத்துகிடிலுமொத்தாகவாற்றாத
எஃகூஷங்கிடிலுமாமாகப்படியும் அது மறைங் ஸாவிட்டு தீர். சில
வகு வழக்கங்களும் ஜிவித்தின்கூ” மறிச்சுவண் வரலா.. சில
வகு செய்துகூடியிருக்கின்ற நோயைகளிலிருந்து மறிச்சுவண் வர-
லா... இது நொடி! ஒதுக்கை நடத்த கூண்டு பங்கள். மறைங்
எஃகூ வெறுப்பாக இதுள்ளது.”

ஸிலூக்கம் விவரம் கொச்சி துவித்தாய கலை தீட்டும் ஆறு
ஷங்கல நடைதிருத்தைக் கொண்டு வருகிறது, இனிப்பு கருப்பு தீ
காதிடிட்டுக்கூடி கூடும் மன்றங்களில் தீட்டும் ஆறு
தீட்டும் ஆறு! என்ற பின்னால், “ஆண்டு! ஏந்த ஜோஸ்டு! அது
ஒரு ராம ராம!” எனினிடிதென் பார்த்து சிலர் கருவடிக் கூ
ஷிக் கூடும் ஆறுகளை பின்னால் பார்த்து கொண்டுவருகிறீர்கள்.

അ ഒരു പാടയിൽ, വിറഞ്ഞലിച്ചു് ദശ്വിയില്ലാതെ, ഭയകരമായ ഒരു റവത്തെ എടുത്തുക്കാണ്ടു നദീതീരത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന ചിതയിൽ കൊണ്ടുപായി വെശനന്തും, അതു റവത്തിനേൽക്കും വിശക്തക്കന്നതും അതിൽ നാലുഭാഗത്തും, കൊള്ളിവെക്കുന്നതും, അതു നീങ്ങു് പത്രക്കു കാതിപ്പിച്ചു് അതു ദേഹം മൃദുവാക്കുന്ന തും കണ്ണും. അംഗത്വം കൊണ്ട് സിഡ്യാസ്ഥൻ താസ്തന്മാനമും നായി, “അണ്ണിഡേഹം മരിക്കാം! എല്ലാ മനഷ്യരുടെങ്കിലും അവസാനം ഇപ്രകാരം തന്നെയാം?” — എന്ന ചോദിച്ചു.

മരിക്കുന്ന — “അതേ. പ്രജാ! എല്ലാവർക്കും അവസാനം ഈ ബൈന താനും. ഇപ്പോൾ ഭസ്തായിപ്പാശ ഈ മനഷ്യരം മനരജ്ജവരഹപ്പോലെ ക്രൈസ്തവികർ കഴിച്ചിരുന്നു; ഭാംഗം താലിക്കാള സ്നേഹിച്ചു സുവിച്ചിരുന്നു; ജീവിതത്തെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവൻ ഇപ്പോൾ മരിച്ചതു് വഴിയിൽ ഇരു ടി വീണിംട്ടു, കൂളത്തിൽ വഴക്കിവീണിംട്ടു, ഹാസ്യ മിതലായ ദേഹജ്ഞരുകൾ കടിച്ചിംട്ടു, അണിംഗയാ മാറ്റാ താച്ചിംട്ടു, പനി മിതലായ രോഗ സ്വർഗകാണം, അതും മരിക്കുന്നതു് വിശ്വാസികൾ വിശ്വാസികൾ തന്നെ തന്നെ വിശ്വാസികൾ, സുവർണ്ണവന്നു താവക്കു, ഉൺ്ടാമാ തന്നെപ്പോ താവക്കു, കനമില്ല. ഇവൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ബന്ധുകൾ ഇപ്പോൾ കരഞ്ഞു; കഴം ഒന്നും കഴിഞ്ഞാൽ അതും നില്ക്കു. ഇംഗ്ലീഷ് റവം ചുട്ട സ്നേഹാക്കിയിൽ അതിനു കുമിക്കു തിനു തീക്കു. അണ്ണിഡേഹാ പ്രജാ! ഇതാണ് എല്ലാ മനഷ്യരുടെങ്കിലും ശത്രു. ഉന്നത പദ വിജിവ്രൂപിച്ചവനാം വികുണ്ഠാധികാരിയിലൂടെവന്നും ഉത്തരവാം അധികാരം മരിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല, തീച്ചു തന്നെ. എന്നാലും, പിരന്നും എവിടെയെങ്കിലും ജനിച്ചുക; എങ്ങിനെയെങ്കിലും

പും ഇതിക്കു; രോഗാദികൾ അനവിക്കു; പിന്നെഴും ഈ സ്ഥിരത ഭസ്തുവി പോവുക. ഇപ്രകാരമാക്കുന്ന മനസ്സും സംസാരചക്രത്തിൽ വട്ടം ചൂടുന്നതോ?“

ഈ തല്ലാം കേട്ട് സിഖാത്മൻ കണ്ണനീരോടുള്ളി തുകാര ദേഹക്കു ദോക്കി; ഇടൻ, എറാവും ദശയും താപഃത്തൊട്ടുള്ളി ഭുമിയു കുന്നും കുമാരി; ഭൂമിയും അക്കാശം താഴെയും തുട്ടിക്കുഞ്ഞും നാതായ ഏ ദന്താ കുരു സാധനവും തിരഞ്ഞെടുപ്പോലെ പിന്നെഴും പിന്നെ യും തത്തുകാരാത്തയും ഭൂമിയും ദോഷിക്കണം നില്ക്കും ചെ യു. അവന്തരം, അതി ഭസ്തുവിത്തയും അള്ള ബറാതായും അനിയ്യ ചന്ദ്രിയമായുമുള്ള ഡിസ്പ്രാസവത്തയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മുഹാബ ദേഹാട തുടി ഇപ്രകാരം പാശത്തു:— “ഓ! ദിവഭതിൽ കിടക്കുന്ന ലോകേ! ജനനമരണമാക്കുന്ന വല്പിൽ പെട്ട് മുഖിച്ചുന്നവ ആം തൊൻ അറിയാതെയ തം രാറിതെ പരമായ ഏ നന്നാപ്പുാവെ യുള്ള മനസ്സാര! ലോകത്തിലുള്ള കഷ്ടാധിക്രൂത്തയും, സദ്ഗാ ഷണ്ടാട നില്ലുംതെയയും, ഭൂമിയിൽ എറാവും ശ്രേഷ്ഠമനു പരയാപ്പുടുന്ന ബയുടെ നിന്തെ നായയും, അതിലുള്ള കഷ്ടങ്ങളുടെ കാരിന്നതെയും, ഇതാ സാൻ കണ്ണറിയുന്ന. സക്കായം സ കടത്തിലും; സ്നേഹ, വിശ്വാസതിലും; രഖാവനം വാം തുതി ലും; ജീവിതം മരണതിലും; മരണം നമുക്കരിവാൻ കഴിയാതു തായ പുനഃജനനത്തിലും, പഞ്ചവസ്തുനിക്ഷേപനം. പുനഃജനനമു ഇവാടു, വ്യാജാഭാളും സക്കായം നാളിയും, വ്യാജമല്ലാത്ത ദിവ വജ്രാളയും, അനാഡ പിപ്പിപ്പും വേണ്ടി നമ്മാളു ഇടവിടാത തിരിയുന്ന ചക്രത്തിൽ തന്നെ കുറാറുണ്ട്. ഈ ഒന്നിന്ത്യസ്വം ഏ നന്നാള്ളടി ചതിച്ചുകളിലെത്തു. ജീവിതം വള്ളാര സു പദ്ധതി സണനും, ഏപ്പേം മാറാം തുടാത ഒഴുകുന്ന സദ്ഗാംഷന്തിയാ സണനും, ഏകിക്കു തോന്തിപ്പുവായി. ഏ നാൽ ഈ സദ്ഗാം നദിയിലുള്ള നിന്മല്ലതിരംബകൾ ഭാംജാവുത്രാഭികളാണ് ഉദ്രാന

ವರಮಾಗಣಹಿൽ ಈಟಿ ತುಳ್ಳಿಕಳೆಯಿತ್ತು ರಷಕಿ, ಅವಸಾಗಂ ದೀಪ
ಮಣಿ ಲವಣಮಯಾಂಶ ಸಭಾತಿತಿತ್ತ ವೆಗಣ ಚಾಚುನ್ನಾ. ಎಂದೂ ಇಂ
ಡಿಯಾಗಿ ಮಂಚಿಕಣ ರ್ಥಿಪಡಂ ಇತಾ ಕೀರಿತಿತರಿತ್ತ. ದೀಪನಿ
ವೃಜಿಕಳಾಯಿ ತಣ್ಣಿರ್ದ ವೆಡಬಣಾಶ ಪ್ರಾತಿಕಣಾಬಣಂ, ಏಂ
ಅತಾಗಾ ಪ್ರಾತಿಕ್ಕಾಲ್ಯಂ ವೆಡಾವಣಾಳ್ಯಂ ಗಣ್ಯಾಂಶಾಪ್ರಕಾರಣಾವ
ಂ ಮಾಯ ಇಲ್ಲ ಮಂಧ್ಯಾರಣ್ಯಾಂಶಾಲಾ ಅಣಾಂಶಾಕಣಾ ತೊಂಂ. ಏಂಹಿ
ಲ್ಯಂ, ಏಂತಿಕಂ ಲೋಕತಿರ್ಯಾಷ್ಟು ಎರ್ಪ್ರಾವಕ್ಷಂ, ದುರ್ವಾಂಶಾಮಾರಾತ್ರಿ
ಂ ಒಂ ಹಂಗ್ರೇಂಣಾಯಿರಿಂಣಾಂ. ದೀಪಾಂಶಿಂ ಶಾಂತ್ಯ ಕರ್ಣಾ
ಜಣಾಂಶ ಸಂಹಾಯಿಪ್ಪಾಂಣಾ ರಷಕಿ ವೆಡಾಂಶಾರ್ಯಾಂಶಿರ್ಪ್ರಾಂ ತೊ
ಣಾಗಂ. ಪರಹಿ ಅಂಬಂ ಮಂಧ್ಯಾರಣ್ಯಾಂಶಾಲಾತಾಗಾ ತಣ್ಣಿರ್ದ ಸ
ಹಾಯತಿಗಾಯಿ ತ್ರಾರಾರಾಯಕಿಲ್ಲಂ ಪ್ರಾತಿಕ್ಕಾಕಾಣಿರಿಕಣಾ
ವೆಗಣಂ ಯಂಂ. ಎಂಣಾಂಶಾಂಶ್ತ್ಯ ರಹಿ ಎಂಧ್ಯಾಂಶ್ತು ಬಂಂ ಕಣಿಷಣಾ
ಹಿ ಜೀವಿಂಣಾಯಪ್ಪಾಳ್ಯಂ ದೀಪಿಪ್ಪಾಂ ತೊಂ ಸಂಹಾಯಿಕಣಿಲ್ಲ. ಅಂ
ಹಂಹಿ ಇಲ್ಲ ಲೋಕವಾತ ಸ್ವಂಧ್ಯಾಂಶಿಕ್ಕು ಅತಿಲ್ಯಾಷ್ಟ ಜೀವಿಕಣಾ ರಂಹಾ
ತಣಾ ದೀಪಿಪ್ಪಿಂಣಾ ಎಂಣಾ ವರ್ತಣಂ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಹಿಷಣಾ ರಷತಣಾ
ಣಾಹಿತ ರಹಿಪ್ಪಾಂಶ ರಷತಣಾಯಿರಿಕಣಿಲ್ಲಿ ಸಂತ್ರಂಶತಣಾಯಿ
ತಣಿಕ್ಕಂ ಅತ ವೆಡಾಂಶಾಂಶ ದೀಪಿಪ್ಪಿಕಣಾತಾಯಾಂ, ಅಂತ
ಹಾ ಯೋಗ್ರಾಂಣಿ; ತೀಂತರಣಾ. ಸಂಪ್ರಾಂಶತಣಾಷ್ಟಿಂಣಾ, ಅಂತ
ರಂ ವೆಡಬಾಂಶಾಷ್ಟಿಂಣಾ.”—ಹಣಿಗಾ ಪಂಣತ್, ಹಣಿಕಣೊಂ,
“ಹಣಿಹಾ! ತೊಂ ವೆಣಿತ್ತ ಕಣಿ; ಕಣಿತ್ತ ಮತಿ. ಇನಿ ಉಣಿ
ಹಿ”—ಎಂಣಾ ಕಣಿತ್ತ.

ರಣಿಪೆಂಂ ವಿಶ್ರಾಮಬಣತಿತ್ತ ಉಣಿತ್ತ ತಿ. ಇಲ್ಲ ವರತ
ಮಾಗಣಮಾಹಣ ಅರಿಣಿತ್ತ ಇತ್ಯಾಭಾಗಣಾಂಧಾವ್, ಇಣಿಪ್ರಾಂಶಾಯಿ ವ
ತಾಮಣ ವಿಚಾರಿತ್ಯಾಂಶ ವತಾಗಿರ ಯಾತ್ರ ಡೋಹಪ್ರಾಮಾಯಿ ಕ
ಲಂಗಿತ್ಯಾತಿಗಾಂ ಎಂಣಾವ್ ದೀಪಿತಣಾಯಿ; ಪಡಿಬಾತ್ತಿಷ್ಟಿತ ಇಣಾ
ತಾತಕಾರಿ ಇಣಿರ್ಕಿ ಕಾವಣ್ಯಾಂಶ ವೆಚ್ಚಿ; ಸಪ್ಲಿಪ್ರಾಂಶಾರ್ಯಾಂಶ ಎಂ
ಫಿ ಲಿವಣಂ ಕಣಿಷ್ಯಾಂಶ ವರ ವಿಶ್ರಾಮಬಣತಿತ್ತ ರಾಷಣ

കുടാ ചുറ്റണ്ടുകൊണ്ട് ആകും കടന്ന പോക്കുതെന്നു നിംബുസമായി കല്പിക്കുന്നും ചെയ്യു.

നാലു മുദ്രാ യോ.

സന്തൃപ്തി പാഞ്ചലപ്പു കാരം ഏഴാമത്തെ ദിവസം മനുഷ്യൻ സംസാരത്തെ ത്രജിച്ചു പൂശ്യപ്പെട്ടു. രാജധാനിയിലാണെങ്കം കരച്ചിലായി. വിശ്വേഷിച്ചു് തുംഭുദാനന്നും പ്രജകൾക്കും വളർന്ന ഭൂമി വെച്ചുണ്ടായി. ഏറ്റാൻ, ലോകത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഭൂമി വിഹൃതരിജിച്ചും നിവ്വാസം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലെല്ലത്തുനിന്നുള്ള ധർമ്മത്താവും ലഭിച്ചു.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മാനു പഴക്കുന്ന കാലവും, അദ്ദോക്കപുക്കിം പുഞ്ചിക്കുന്ന കാലവും, ശ്രീഹാമന്നറ ജനനക്കുറും വരുന്ന കാലവും മായ എച്ചത്രമാസത്തിൽ പെണ്ണിമാദിവസം രാത്രിസമയം ഏ ഫൂവക്കും, ആരൂദ്ധരജനകമായിരിക്കുമെല്ലാം. അതിനെന്നുള്ള രാത്രിയാവാട്ട്, വാസാംത്രവിലെ പുഞ്ചിജീവി എഞ്ചുരംഗത്താട്ടു ടിയും, ആക്കണ്ണത്തിൽ രണ്ടുല്പ്രാണിക്കു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒക്കുത്താജീവിക്കും, വിമലാലയപാർത്തത്തിൽനിന്നും വരുന്ന മനമാതൃത്വാട്ടുകുട്ടിയും, വിത്രമവനത്തിലും വന്നുചെന്ന്. ദ ഗ്രഹ കിഴക്കുണ്ടായതുള്ള പാർത്തതിവരൈങ്ങളിൽ ഉള്ളിന്ത്യാലും രോധിണിനിന്ത്യിൽ പ്രതിവിംബിച്ചുകൊണ്ടും, കനകളിലും താഴ്വരകളിലും ഏറ്റാരവണ്ടും, സകലദിക്ഷകളിലും ശൈത്രഗ്രീകരിക്കുന്ന വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, മേല്പെടുപൊണ്ടി ആകാശമല്ലുത്തിലെത്തിരെപ്പുാർ, വിത്രമവനത്തിലുള്ള രാജമന്ത്രിരത്തിന്നറ ഘർജ്ജരകൾ ഹിമരഗ്രിയാൽ വെള്ളിപ്പൊലു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മുടികക്കല്ലുകൊണ്ടണാക്കിയ രാജഗ്രഹത്തികളിൽ പ്രതിഫലാക്ക

നാ ത്രാംഗ്രോക്കി ഏവണ്ണക്കല്ലേ കാണ്ടബാക്കിയ നിലങ്ങളിലും, തന്മ നിലങ്ങളിൽ കിടന്നാണെന്ന സ്വദരജവതികളിലും മനോഹര മായി പ്രചിച്ചു കാണ്ടിരുന്നു. അതു സമയത്ത് പടിബാതില്ലെങ്കിൽ തന്മുഖിന്മും നടക്കണ്ണ വരുട്ടു കാബല്ലാർ രാജമുദ്രഭാദ്രിക്കുന്ന ദൈപ്പും അകാല കാട്ടകളിൽനിന്നു കുറന്റികളുടെ ശ്രദ്ധപും, ഉള്ളാന്തിൽനിന്നു ഏവരുപയോഗികളുടെ മധുരസപരവും ഒഴാക്ക നീരയാത്രയും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന കേരളപ്രാശാഖായിരുന്നു. മോക്കാരുളും വനം നിറ്റിപ്പും ശാഖകൾക്കുണ്ടിരുന്നു. സിഡിയാത്മകരും യോഗം യരജും അവക്കട രമ്പായ രൈതൻമുന്തിൽ തീരുത്തപ്പെട്ടിൽ കിടന്നാണു കാഡിയിരുന്നു. അതു സ്വാത്മത് യാഥാധാരപൊട്ടുനുണ്ടാണ് സന്തോഷിക്കുന്നത്, “അപ്പു ചോ നാമാ! എഴുനിശ്ചേരുക്” —എന്ന പദം തുംനും, പരിഞ്ചിച്ചും, “പ്രിശ തമ! നിന്നുക്കണ്ണും ചുണ്ണാ ചോഡി ചു. യേരായരും, ഇവരിൽ ചീഴുന്ന കല്ലും ശേഖരിച്ചു പറഞ്ഞു: “പ്രാണാമാ! ഇന്ന ദാവക്കുന്നരും എന്നർ ഗംഗത്തിലും നിന്തു നിലവണ്ണം ഇളക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇന്നി വേണ്ടം പ്രസംഗി ചു” കൂട്ടിയ കാണാമെന്നും സജനാശത്താൽ നോൻ മതിമാനംും ഉണ്ടുക്കായിരുന്നു. അഃപ്രാർഥ ഭ്രാഹ്മണങ്ങായ മുന്നു സപ്ത പ്ലാജമിലും കാണാക്കുവായി. അതു ഭ്രാഹ്മകാണം എന്നർ ദേഹം ഇപ്പോഴം ഇതാ വിരച്ചു കാണിരിക്കുന്നു. അതു പ്രാതത്സന്ധാനം ചെന്നുതും, വള്ളത്ര കൊറ്റുകളും ഒരു വലുതുകായ തങ്കു ചെള്ളുതു കംബ അതിനും ശിരസ്സിൽ, മരുകാശത്തിൽനിന്നു വിശ്വാ നുക്കരുതും എന്ന തോന്മാർ, പാതാളത്തിൽ വെച്ചിച്ചു സഭാക്കുന്ന നാഗരത്തെ തങ്ങപ്പുാലു ശേഖരിച്ചു തജ രണ്ടു വെച്ചു കൊണ്ടും, രാജ പിമികൾ കുതാരും പത്രശശ നടക്കുന്നതു കണ്ടു. അതു സമയത്ത്, അതു കാലാവധി പിടിച്ചു നീത്തിട്ടിക്കാലുകിൽ പട്ടണത്തി നേരകിത്തി നാഡിച്ചു പോകുമ്പോൾ ദേവഃലുകത്തു നിന്നു് തങ്കു തുരുന്നരിവിശാശ കുട്ടി. എക്കിട്ടു അംഗാന പിടിച്ചു നീത്തു ബാൻ

അരരാലും കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ തൊൻ ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു
കൊണ്ട് എന്നീറ ഒക്കക്കെള്ള അതിന്നീറ കഴുത്തിൽ ഏകദി രഥ
ത്തി പിടിച്ചു വിത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അടക്കത്തണ്ണായിരുന്ന കാ
വല്ലാങ്ങരംട്ട് ഗ്രാമവാതിൽ അടക്കവാൻ പറയുകയും ചെയ്യു.
എന്നാൽ ആ മദിച്ചു കാളയാവാട്ട് എന്നീറ കൈയിൽ നിന്ന
മാടി, പടിവാതിലുകെഴു പൊളിച്ചു്, കാവല്ലാര ചവിട്ടിൽക്കൂളി
വുരുത്തുക്കു പോകയും ചെയ്യു. രണ്ടാമത്തെ സ്വപ്നംബാവട്ടി, മ
ഹാരേയ പർത്തത്തിൽ വസിക്കുന്ന ലിക്കഹാലംനാരപ്പോലെ ഒരു
ജസ്റ്റികളുായ നാലു ദിവ്യപുരാണാർ അവരുടെ പരിവാരങ്ങളുാ
ടക്കുടി തുകാശത്തിൽ നിന്നിരുന്നിവന്നു് നമ്മുടെ പട്ടണം ദിവൻ
നിരുക്കയും, ഗ്രാമവാദംരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഇന്ത്രാൻഡ് ധപജം
അരങ്ങങ്ങാട്ടമിങ്ങങ്ങാട്ട മാടി താഴത്തു വീഴുകയും ചെയ്യുന്നതും, അതി
നു പ്രകരം വെള്ളിക്കെമ്പികളിൽ ചുകന്ന രത്നങ്ങൾ ഓഹത്തുണ്ടോ
കൊണ്ടു ഒരു ധപജം അവിടെ പൊന്തി വന്ന നില്ക്കുന്നതും കണ്ടു.
രത്നങ്ങളാട പ്രദയാൽ ധപജതിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വർജ്ജനസ്ഥിതി
ഒക്കരഹായ വാചകങ്ങൾ വ്യക്തമായി കാണാപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ
സമയത്തു് ഒരു മന്മാരതന്നീ വന്നു് കൊടിക്കൂറിയുടെ മടക്കക്കെള്ളു
നല്ലവെന്നു്, നിവർത്തിയതിനാൽ അതിലുള്ള വാചകങ്ങളെ സുവൃ
ക്ഷമാക്കാവെന്നും വായിക്കാരായി. അപ്പോൾതുന്ന ഘൃഷ്ണുമുഖിയം
ഉണ്ടാണി. ആ മാതിരി പുഞ്ഞങ്ങൾ ഭ്രാന്തരത്തിൽ എത്തുഭ്രാന്തതി
ലും കാണാനുത്തലു്”

സിഡാത്മൻ— “പ്രിയ! ഇതുവരെ ഹരണത്തെത്തല്ലാം കാണാൻ
അംഗീയുള്ളതെല്ലു്”

ഈഡായര— “പ്രിയരമാ! ഇതിന്നോ അവസാനത്തിൽ കാലം
അടച്ചുണ്ടു്, കാലു അടക്കുണ്ടു്, എന്നെല്ലു ശ്രദ്ധാ ഇല്ലാതിരുന്നവാവ്
കുഞ്ഞിൽ, ഒരുപുരാതനവചയല്ലാം അംഗീതരന്നായിരുന്നു. ആ ഒ^{നൂറും ഒന്നും} ഒന്നിക്കു മുന്നാമുണ്ടാണെന്നു സ്വപ്നാവത്യം ഉണ്ടാക്കി. അതി

என்னால்: காலம் அடித்து எப்போதும் ரைபூரிலே கேட்டு
எங்க திரித்து நோக்கியதேயும், நம்மாட கிடக்கவில்லை என்றால் வெற்றும் செய்தியேயும் கூட வழைத்தியும் மாறுமிழுவது, எப்பும் என்ற ஜிவிதஸ்பூர்மாய் என்னாய் கள்கிழு. எந்த ஒரு ஏழைக்குமிருந்து நோக்கியதேயும் என்னால் உறுதுமால் எப்பும் என்ற கழுத்தில் கூட பாபிடங்கேயும் கிடக்கவிடும், எப்பும் என்ற ஏக்கணிலும் வழக்கிழு, காலாலும் தலைக்கிழு தலைக்கிழு என்ற வூப்பு ஸ்திரம் ராசித்து வீட்டினாலும், நம்மாட கட்டில் இலியில்லை தாஸ்தோக்கினாலும், கொஞ்சவுல் தலாய்தினை அடுதோ கிரு நீரும் கள்ளி. அதேயும் தான் வழைர் தீர்த்தங்கினால் வெழுதை காலி இச்சுறிச்சிடங்களுக்கேட்டு. ரதைவு விதமாய் யப்ஜம் அடுதிகள் இலிச்சினாலும் கள்ளி. தற்கங்களை, காலம் அடித்து, எப்பும் ரைபூரிலே, கரிச்செங்குடி கேட்டு. எப்பான்து ஓயைத்தில் இப்பூஷா வினியல்புள்ளங்களைதாய் அது ரைபூர்க்கேட்டு எங்க உள்ளன. அவ்வுயோ நாமா! இந் ஸப்ளை ஸ்திரம் அத்மாமந்தான்? கூன்கில்லை எங்க மரிசுக்க, அவ்வூக்கில்லை எதிரைக்கலை ஸக்ககரமாய் கருதான்மையிலிருக்கலை அதாயது, அதேன்ம் எப்பான் உதவக்கு சூரவாண்மீதியுக்?"

അതുകേട്ട്, സിഖാത്മൻ, സുജ്ഞാസുമയസമയത്തുള്ള രഹവം സാനന്ദത്വയ്ക്കും സാനന്ദപ്രാണം സൗമ്യമായ പ്രച്ഛിയാൽ, യദിനാധരം യ ഭോക്കി ഇല്ലകാരംസാനന്ദപന്വാക്കകൾ വാന്നത്രും—“പ്രിയരാജാ! നിന്തുലുമായിരിക്കുന്ന ഏറന്തോ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നു വിശ്വാസം ഇംഗ്കിൽ, മുഖവാത നികി സമാധാനപ്പൂർണ്ണിരിക്കുക. നി കണ്ണ സ്വപ്നാശം ഭാവിപ്പിലാദ്ധ്യാട്ടതു സുചക്കണംഡാണന്നിരിക്കി ടും, ഒദ്ദേശ്യമിഷ്ട തങ്ങളിടുന്ന ന്യാനങ്ങളിൽനിന്നും ഇളക്കു

ബന്ധനാരികില്ലോ, ലോകത്തിനു രക്ഷാമാർഗ്ഗം ലഭിപ്പുന്ന ഇടയ്ക്കണ്ണ നിശ്ചിയും, എന്ന് കഴം നിന്മക്കും എന്നുള്ളതാനു സംഖ്യിച്ചാലും, ഞാൻ നിന്നനു ഇതുവരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഫലിച്ചും ഇതു അപാരമായ സ്നേഹിച്ചിരിക്കുമെന്നും ദേശാധികിയി വിശ്വസിക്കുക. ലോകത്തിലുണ്ടും ദിവാവാധാരകൾ ഞാൻ കണക്കിന്തയ്ക്കുന്നതേ ഡാ, മുദ്രിക്കിവനിവുത്തിരിക്കുവിച്ച് കരംപിബന്ധാധി ഞാൻ ആ ലോചനിക്കുന്നതു നിന്ന് ഒരിയാമാല്ലോ. ഏതെന്തുകാലങ്ങളിൽ എ തെന്തു സംഭവിക്കുന്നില്ലോ അതാൽക്കാലങ്ങളിൽ ആ അവസ്ഥകൾ സംഭവിക്കാതെ കഴിക്കില്ലോ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആലോചനിച്ചു ബു ലിന്റുന്നതോ ഞാനായാതെവരായ ജനങ്ങളിടെ ക്ഷമമാർഗ്ഗത്തെ കണ്ടപിടിപ്പുന്നതുണ്ട്. ഞാൻ സഹാജമായ ദിവബന്ധം ഒന്നും എനിക്കു പണ്ടിയല്ല; അവക്കുടെ ദിവബനിവുത്തിയാൽ എൻ്റെ ജീവിതത്താൽ സഹാധാരണ വരായ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശാക്കു എന്നും ആലോചനക്കുള്ളില്ലോ. എനിക്കും ഇം മാതിരി സന്ദേശം ഉണ്ടാവുന്നതായാൽ അതു നിന്മജ്ജൂതശ്ശേ? അല്ലോ മു ചെ! രാജുത്തിൽ പാലേടവും സഖ്യവിച്ചു ലോകസ്ഥിതിയെ തു റിംബൈതിനാൽ ജനങ്ങളിടെ ദിവബനിവുത്തിക്കാഡി ദീശ്വരലോഹ നകർപ്പചയയും എൻ്റൊ മനസ്സു ബുദ്ധിച്ചുടിയാലും എൻ്റെ മു ഓന്നായിപ്പിശേഖന നിന്നും അട്ടക്കൻ വക്കേബാർക്കുന്ന സന്ദേശമുഖ്യവ ഉന്നതാട്ട കൂട്ടായ വരാരളും. അതുകൊണ്ടും, ഇവി എന്നു സംഭവിച്ചും, ഒരു കാളിയെജും, രത്നവചിത്തമായ ആ ധന ജൂഡാരയും മനസ്സും എന്നേപ്പോഴും വിച്ചാരിക്കുക. ഞാൻ ഇതുവരെ തിരിന്ന നല്ലവണ്ണം സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുപറ്റലത്തെനു ഇനി ആം ദേഹം ക്ഷേമാഹന്നു നിന്നുണ്ടിച്ചുവാക്കാളുംകുളം. ഞാൻ മരബള്ളവ തുടാട ക്ഷേമനാൽ അന്നോപ്പിച്ചു നടക്കുന്നാൽലൂം മുഖ്യരാജും നി നാക്കുമേശ്വരനിയംകുന്നു. അതുകൊണ്ടും, നി സമ്പാദനിച്ചിരിക്കു

ക. ഇനിഈം നിനക്കു വ്യസനം തോന്നുന്നതായാൽ, നമ്മുടെ സങ്കംശകാണ്ട് ലോകത്തിൽ മുച്ചവനം കേൾച്ചുണ്ടാവുന്നതാണെന്നു വിചാരിച്ചുപ്പറസിക്കു. എന്നർ സ്റ്റേഫത്തിന് നിനക്ക് എത്ര ആഗ്രഹിയാണോ തങ്ങവൻ കഴിയുമോ താതു ഇം എന്നർ ഇം ആലിം ഗന്ധുവേന സ്ഥാപിക്കരിച്ചുകൊള്ളുക. തന്ത്രജ്ഞിയാത്തതായ ഒരു സംഘത്തിനെ എന്നർ പ്രദയത്തിനു പേരുകൊടുക്കു. അതായത്:— തൊൻ നിന്നെന്ന എന്നാവും സ്റ്റേഫിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നുകൊണ്ടുന്നാൽ: ലോകാനിലുള്ള സമ്പ്രാണികളെല്ലാം തൊൻ ഇണ്ണി ദൈത്യനു സ്റ്റേഫിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലുകുന്ന. താല്പര്യം മുഖ്യമേ! നി ഒരു പേടിശാതെ ഉണ്ടുക. തൊൻ നിന്നെന്ന നോക്കി ക്ഷാണിക്കിലുണ്ടാം.”

അതുകേട്ട് യഞ്ഞാധര വ്യസനതോടുള്ളടച്ചതെന്ന ഉണ്ണി ഉടനെന്നതെന്ന “കാലം അട്ടത്തു” എന്ന് യഞ്ഞാധര സപ്രസ്തവിൽ പറക്കായി. താതുകേട്ട് സിദ്ധാത്മൻ പുരഃത്തകൾ ഒന്നു തിരി ശഭ്ദങ്ങാക്കി. ചന്ദ്രൻ നഘ്നവല്ലം പ്രകാശിച്ചുകാണിക്കുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളും വരിവരിയായി നിച്ഛന്നതു കണ്ണാൽ, സിദ്ധാത്മ നോട്ട്, “ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു” കീഴ്ത്തി നോട്ടവാനുള്ള ഒന്ത്രാത്ത യോ, ലോകരഹസ്യാധികി, കിരിടം മുന്നുവായവായ ത്രജിച്ചും എന്നുകാ കിയാക്കി സമ്പരിക്കുന്ന സത്തായ മാർഗ്ഗാത്തങ്ങളും താംഗികരിപ്പാ നുള്ളി രാത്രി ഇതാക്കുന്നു” — എന്ന് ഉപദാനിപ്പാൻ നിച്ഛുക്കയോ എന്നു തോന്നം. അതിനു പുറമെ, മാനവരിക്കൽ കാരംകൾ വന്നു വിശ്വാസിക്കിയിൽ നബ്ദിച്ചുതുപോലെ, കാരംകൾക്കുടി ചില ദേവ വാക്കുങ്ങളിലും കേട്ട്. അതു സമയത്തു നക്ഷത്രങ്ങളും ഉറക്ക നോക്കി കിങ്ങനും ബുദ്ധനും ദേവന്മാർ നാലുഭാഗങ്ങളുടെന്നും നോക്കിയാക്കാണിക്കുന്നു.

குறிர நேரம் கடினத்தினாலேயும் விவரம் கிடைத் தான் தன் கணம் பாலும் வாஸ் துட்டு. “ஸமயம் அடித்து. என்னிடு போகும். எப்படியும், உடனடிகளிடக்கண பிரிய! நின்ற அயல்லை ஒத்தினி வூராப்புட்டாய வாசகம் நாமு வேற்கூடியதும் ஆலோகத்தை ரகசி சொன்னதுமாய மாந்திரேவக்ஸ் விவரம் கண்ணிசேன். ஏதுகாலத்தைவிற்கு நிழைப்புத் திட்டம் கூடுதலாக கீழ்வருக்கும்படித்த கவுதிப்புட்டதும். ஹூ கடினத்தை விவரமைத்தின் வீட்டினை ஸி சுவிப்புதாய வோகவரின்தாயம் ஏரேன ஹதினாயி மூறிப்பிகள் ஆல் சென்றும். ஏங்குதானானாவதுபீட்டிஜில் கிரீட் ஏங்கிசே வேளை, நிதியும். ஏங்குர் ஜப்பிளிக்கண வாழுதென காலா வாங் காத்திரிக்கண ராஜ்ஞாநூல் என்னிடு துஞ்சிக்கண. ஏங்குர் குத்தர் கத்தமயனைதாய பகுஞ்சேலாந்துட்டி கு ஜுமேலியித் தினா உரையை ஜ உத்திரியிலேக்கு போகவாரம், ஏங்குர் கிரீடி கை ரக்கலிப்பித்துக்கிடுத்துவாரம் என்ற விசுரிக்கணிப்பு. ஆலோகத்திற்கு வத்துர குமார்யாந்துட்டியதும் காரமாதுமாய மாந்து குதிர்த்துட்டி நடக்கவாரம், விலாத்துப்பீடு யூதிக்கூல் ஏங்குர் கையூ சூக்கவாரம், விஜுனமாய முஹாமீதிக்கும் ஏங்குர் வாஸஸமலமா சுவாரம், ஏதிலுப்பீடு யின்புராணிக்கூல் ஏங்குர் பண்டிக்களு சுக்கவாரம் என்ற தீஷ்வரபூட்டுத்தியிரிக்கண. லிங்கமலர் யரிசே அன ராபராலவழுது வருங்காலிப்பாரம், யம்மைப்பிழைக்குவர் முன் மேலூந்துட்டி துறை ஏற்றுமாற மாறும் கணிப்பாரம், அந்தகாலம் குமாய முயக்கேலா காந்திலுப்பீடு பவாக்கக்கேலா துறை நிழலித் த விப்பாரம், என்ற தீஷ்வராக்கியிரிக்கண. என்ற ஹஸ்தெ உரு சூத் ஏங்குரைக்காவண்ணாக்கு: ஹூ லேக்கத்திலுப்பீடு ஜிவிக்குடை ஸக்கந்தெவூஜைப்பும் ஏங்குர் ஏவுவியித் திமேலாந் ஏங்குரை அலுத்துக்கா ண்ணிரிக்கண. ஹூ கண்ணாவுமாய களங்கும் கேட்டும் ஏங்குர் ஏங்குரை அலுத்துக்கா ஏவுவியித் திமேலாந் ஏங்குரை அலுத்துக்கா ஏவுவியித் திமேலாந்.

സമ്പ്രസംഗവർത്ത്യാശാകാണ്ടാ കരിനകായ കായദ്ദോഡികൾ കൊണ്ടും നിശ്ചവാൻ കഴിച്ചുമകിൽ അനീനിനന ചെയ്യാൻ ഞാനി താ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. എവ്വന്നുളിൽ ദയയും ശക്തിയും അതാക്കങ്ങില്ലെന്നോ? ആ ഏതെങ്കണ്ണൽ ചെയ്തുള്ളൂളും അനുഭവം അനുഭവം ആരാധിക്കുന്ന ഇന്നുംനുംകോ? തന്മാർ എന്നു സഹായം ചെയ്തിരിക്കുന്നോ? മനഷ്യർ ചെയ്യുന്ന പ്രാത്മകർ, ശഹാമണം, താരുണ്യർ, ആദാനമം, മൂന്നാമണംജനാം, ഇംഗ്ലീഷ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ, സൈൻസ്, ഇപ്പറമെന്റും എന്നു പ്രതിഫലമാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതോ? മേൽപ്പറമ്പുന്നതെന്നും ചെയ്യുന്നതുകാണ്ടു ജീവിതചുംവിജ്ഞാനിൽനിന്നും, നൃജീവി, നൃജീവിനിന്നുംനിന്നും, ദരാഗയേണ്ണലിൽനിന്നും, ജരയിൽനിന്നും, മരണത്തിൽനിന്നും, ദുനഞ്ജനനത്തിൽനിന്നും ആ ക്ഷേങ്കിലും വല്ലരക്ഷയും കിട്ടിട്ടുണ്ടാം ദ്രാവണജൂന്നാർക്കാണ്ടാ തുളസിപ്പുജാതികൾക്കാണ്ടാ എന്നതകിലും ഒരു സംശ്വാദപരിക്രമ കൂലും പ്രസവവേദനാദികൾ അല്ലെന്നകിലും ചുരുങ്ഗിട്ടുണ്ടാം അ തുമാത്രമല്ല. ചില ഏതെങ്കണ്ണൽ വിശേഷജ്ഞത്വമാണെന്നിരിക്കും. മാനു ചിലർ ദുഷ്ടങ്ങളുമാരായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു കൂട്ടുകൂലും കൂടുവാനിവാരണത്തിൽ അശക്തമന്നാർത്ഥനു. തന്മാർ മനഷ്യർ ദരംപ്രാബല്യത്തു ജീനനമരണചന്തനത്തിൽ ചുവാഡിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളും ഇപ്രകാരം പറയുന്നതായി കാണുന്ന അതായതോ, ജീവൻ ജീവിതവും പലവിധമായി മാറുന്നു. ഏ ഫീ?, ചെടി, മരം, ദാണം, ഞുമി, പാനീ, പക്ഷി, മുഗം, മനഷ്യൻ, അസുരൻ, ദേവൻ, എവൻ, എവവും ഇന്തിനു കുംതതിൽ കയറകയും, അ പ്രകാരംതാനു ഇന്ത്യൻ ചെയ്യുന്നും ചെയ്യുന്നും ചുവാഡിക്കാണ്ടും അതിനു കാണുന്നും മനഷ്യരാം സമത്പരിജ്ഞതുകൂടാം. അതിനാൽ മനഷ്യരാം ദുഃഖവിശോചനത്തിനു യി ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തരിക്കുന്നതു ഫലങ്ങം മരംപ്രജ്ഞ ശകലും വസ്തു ശാഖകളും അനുഭവമായി തീരുമാനാം. എന്നാൽ, രണ്ടു ദു

കരാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ ദിവവിമോചനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗവും അതിനുള്ള സ്ഥാനവും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ മാർഗ്ഗം കണ്ണട പാടിപ്പും ഒരാൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു പുംപുട്ടം ഡാത്രാമ അതിനുകൊണ്ടാകയുള്ളൂ. വുരാതനകാലത്തിൽ, സുസ്തനിൽനിന്നു ലഭിച്ച അഗ്രിമ തന്മുഴുവ് തീരുമ്പുദേഹങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന തീരുമ്പുകുളം തമിൽ ഉരച്ചു് അഗ്രിമ കണ്ണടപിടിക്കുന്നതുവരും, അനവധി ജനങ്ങൾ തീരുവാതരത്താൽ നബിച്ചിരുന്നു. ദേഹപോലെ ചുക്കണ്ടുവയ്ക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളെ വിതച്ചുണ്ടാക്കുവാൻ കണ്ണടപിടിക്കുന്ന തുവരും, മനസ്സും മാസം തിനു തന്നെ കാലം കഴിച്ചിരുന്നു. അ പ്രകാരം താനു, ആദ്യം കരാർ സംസാരിപ്പുന്നും എഴുതുവാനും കണ്ണടപിടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ജനങ്ങൾ ആന്റും കാണിച്ചും ഉഴിയും കാലംകഴിച്ചിരുന്നു. രഘേന്പദിശാംകരകാണ്ടം പ്രയതിംകരാണും സാമ്പത്തികാണ്ടം സന്ധാരിച്ചുതല്ലാതെ, ലോകത്തിൽ വിശദിച്ചിരായ ഏതൊരു സാധനമാണ്' ജനങ്ങൾക്കുള്ളതോ? നീ പ്ര മാനവനുള്ളൂട്ടുവനും, ഇഹലോകവിഷയങ്ങളിൽ ആസക്തി അഥഃസാനിച്ചുവനും, എന്നാൽ സർവ്വത്തന്മുള്ളും സ്നേഹമുള്ളവനും, ജരാനര വാദിച്ചുട്ടിപ്പുകിലും ലോകദിവസവാതു ആലോച്ചിക്കുന്നതിനാൽ ക്ഷീണിതവായിച്ചുവനും, ഭ്രംഭാക്ഷൂഢിക്കുന്നതു ഇപ്പുംപോലെ രാനദവിപ്പും സാധിക്കുന്നവനും, മനസ്സുക്കും വേണ്ടിയല്ലാതെ ദിവംശാ, ദാർശ്യം, വേദന, എന്നിവകൊള്ള അനുഭവക്കാരത്തിലും അനവധി സന്ധവുള്ളൂട്ടും ജനങ്ങുവുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ത്രജിച്ചുവന്നമായ ക്ഷയവും, നാക്കണിൽ കളിച്ചിരിക്കുന്നതോ, സപ്രത്യേകിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതോ, ഭലോകത്തിൽ അരുങ്ങം കാണാനാതെ എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതോ ആയ പരമാത്മത്തുപ്രതാത അനേന്പദിശാംകരായി ജീവകാലത്തെ ഉപയോഗപൂട്ടുത്തവാൻ തീരുമ്പാക്കിയാൽ, അനേപദിച്ചു് മുലിശ്കനാവാൻ ക്ഷീണിക്കുകയുള്ള മറവോ എവിടെയെങ്കിലും എംബു

‘ഒഴകിലും നിത്യരഹിതി നീങ്ങുകയും, നടന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിനാൽ
വേദന്തങ്ങൾക്കുടിയ അവൻറെ കാലുകൾക്ക് എപ്പോഴുണ്ടകിലും
സരിയായ മാർഗ്ഗം കാണാപ്പുടകയും, എന്നതാൽ വസ്തുവിനന്ന ഉദ്ദേശ
രിച്ചും ലോകത്തെ മുഖം ത്രജിച്ചുവോ അഥ വസ്തുവിനന്ന താൻ
ലഭിക്കുകയും, മരണത്തെ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും, നിന്മയം. അ
തിനാൽ തൊൻ ഇതു ചെയ്യുവാൻ തിച്ചുവരം ശിഖിരിക്കുന്നു. ഈണി
നെ ചെയ്യുന്നതിനായി എന്നിക്കു രാജും ത്രജിക്കുണ്ടിയിരിക്കു
നു. ത്രജിക്കുന്നത്, രാജുവാസികളുടെ വേരിൽ അനാകന്നയാ
ലാകുന്നു. അതു അനാകന്നയാ, തൊന്തനിയാതാവരം അവിന്തവ
ക്രഹായ ജനങ്ങളുടെ ഏദൃഢയങ്ങളിലുള്ള വേദനകൾ എന്നെന്നറ ഏദൃ
ഢയത്തിൽ വന്ന തട്ടകയാലുണ്ടാവുന്നതാകുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്നെന്നറ
തായിരിക്കുന്ന വരം, മേലിൽ എന്നെന്നറതാവാൻ പോകുന്നവരുമാ
യ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ തൊന്തനിയാ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രതാഗതാൽ
രക്ഷപ്രാപിക്കും, തീച്ചതനനഃ— എന്ന ക്ഷണിക്കുന്ന ക്ഷുഗ്രങ്ങ
ഈ! തൊൻ ഇതു വരുന്ന— അല്ലോഹാ ദിവിതയായ ഭാവവും! നി
നക്കും നിന്നും നിവാസികൾക്കും വേണ്ടി എന്നെന്നറ ദേഹവന്നു,
സിംഹാസനം, പലവിധ സൂവന്മാർ, സംഗ്രഹിക്കരഹായ ജീവി
തം, രഹ്യമായ രാജധാനി, എന്നിവായല്ലോ തൊൻ ഇതു ത്രജിക്കു
നു— എന്നും പ്രാണപ്രായ! മേൽപ്പുംതെ വരുക്കാശാഭി ത്രജി
പ്പും അധികം പ്രയാസമുള്ളതായ നിന്നേയും ഇതു തൊൻ ത്ര
ജിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഭൂമിയ രക്ഷിക്കുന്ന തുടക്കത്തിൽ നിന്നേയും
തൊൻ രക്ഷിക്കാം. താതുമാത്രംല്ല, നിന്നും ശക്തത്തിൽ ഇളക്കി
ക്കാണണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രേമഹമ്മായ ശിത്രവിനക്കുടി തൊ
നിതാ ത്രജിക്കുന്നു. ഇം ശിത്രവിന്റെ ജനനാത്തെ ഹാതിൽ
നാൽ എന്നും മനസ്സും എന്ന ചതിച്ചുകളും. അല്ലോഹാ പ്രി
യതേമ! പ്രേമസന്താനഃമ! വാസവ്യജനിയ പിതാര ച! കൂദാശ പ്ര
ജക്കളെ! ലോകത്തിൽ ജനാന്തരീപാ പ്രകാശിപ്പാണു, ജനങ്ങളുടെ

യർമ്മംസ്തൂർ അടിവാനം പേണ്ടി, നിങ്ങൾ എന്നോട് വിയോഗത്തോ മുണ്ടാക്കുന്ന ഭിംബാത്ത കുറം കംലാത്തക്കു സഹിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഞാൻ ഇതാ ഉറച്ചു; ഇതര പുറപ്പെട്ടുന്ന, എകാഗ്രചിന്ന ദേശാടക്കുടിച്ചുള്ള അനേന്ത്യാംഗങ്ങാണും പ്രധാനംകാണും വിജയ പ്രഥയാജനവുമാണെങ്കിൽ ഞാൻ അനേന്ത്യാംഗിക്കുന്ന വസ്തുവു കണ്ണുകൂട്ടിവൊരു കരിക്കല്ലും മടങ്ങുകയില്ല”.—

ഇന്തിനെ പറഞ്ഞു, ക്ലൗണിർക്കാണ്ടു മുഖം നന്നത്തവിഡിത്തിൽത്തെന്ന ഉറങ്ങുന്ന യദേശാധരരക്കു അനിപ്പചനിയമാണുവാസല്പ്പാന്താട ഒന്ന കടാക്കുചു. പിന്നു കട്ടിലിനു നേരുണ്ടി, “ഞാൻ ഇനി കരിക്കല്ലും ഇതിൽ കിടക്കുകയില്ലോല്ലോ” എന്ന പര ഞൗഢകാണ്ടു, ധാരാവാദിയെ പ്രാക്കുണ്ടാം ചെയ്യംപോലെ, ഒക്കിയോടു മാറിൽ ഏകദൈച്ചുംകാണ്ടു, മുന്നപ്പാവഞ്ഞും പ്രാക്കുണ്ടാവു. അനന്തരം പുറപ്പെട്ടു, നാലഞ്ചു നടന്നു; പിന്നോ കം താനു മടങ്ങിവന്നു. ഇന്തിനെ മുന്നപ്പാവഞ്ഞും ചെയ്തു. എന്നു കൊണ്ടുന്നാൽ:— സിഖാത്മനു് യദേശാധരയിൽ താത്ത്വയേ ഒര ക്രമമുണ്ടായിരുന്നു; യദേശാധരയുടെ സൗഖ്യത്തിനു് അതു തുകപ്പണിശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നു സിഖാത്മനു മറന്നിട്ടി, താഴെത്തു കിടന്നാണുന്ന ശംഗ, ചിത്ര, മതലംയ ദേശി കൊള്ള നോക്കി, പറഞ്ഞു:— “അല്ലേയാ സപികളേ! നിങ്ങൾ എന്നിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നവരും വിച്ഛവിരിവാൻ പാടില്ലതുവരുമാക്കുന്നു. എന്നും ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ലെല്ലുകിൽ, നമ്മക്കല്ലാവക്കം അവസാനമില്ലാത്തതാണ ഭിംബാ നിപ്പുംയാജന്മായ മരണവും സംഭവിക്കുന്നല്ലോരു മരാന്ത്രാണും കുട്ടും! നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉറപ്പികിടക്കുന്നതുപോലെ തന്നു മരിച്ചുകിടക്കണമിവരുമല്ലു. പനിനിർവ്വപ്പും വാടി ഉണ്ടാക്കുന്നു അംഗ പിന്നു അതിനും സൗഖ്യവും, അംഗിയും, പ്രവിടേ? വിശ്വകാരി എന്നു തീന്ത്സപറയാൽ അതിനും ജ്പാല എവിടേ?—

ഇങ്ങിനെ പറയുന്ന്, സിലൂത്തംൻ, അവരല്ലാവകം കിട്ടുന്നതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടി, നീളമുണ്ടായ റാത്രിസമയത്തു് ഘുരുത്തുകൾക്കിടക്കി. അങ്ങും രാത്രിജൂട്ടുടെ നേതൃത്വം നേരു ദേഹ സിലൂത്തംനു വളരെ സ്ഥൂലപ്പെട്ടു് കാശിച്ചു. രാത്രിയു ടെ റോസ്റ്റു കാറ്റ് സിലൂത്തംനു വസ്ത്രാഭ്യർഥാളു ഏറ്റു ചും ആദരണ്ടുകൊടു ചുംവാനും ചെയ്തു. മുഖാത്സമയത്തെ കാത്തു കാണിക്കിക്കുന്ന പല വിധ കൂദാശയും സിലൂത്തംനു മേൽ പരിമിച്ചു് വീത്തു ചുന്നായി ആ റാത്രിതെന്ന വികസിച്ചു. ഭേദവി കൂടു പെട്ടെന്ന മനസ്സാൽ ആള്ളാദിശായത്തും ഏന്ന തോന്തി കണ്വിയത്തിൽ, മിമവൽസേതുപയ്ക്കുന്നതും ഭൂമി കൂടു കൈട്ടി. ഒരു വന്നാൽ നാലുഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സംഗീതവാദ്യജീവന്മാരു മുഴുവി. ലോകരഹസ്യങ്ങളായി ഘുരപ്പുട്ടുനാം, ബാജ്ഞപുണ്ടുംബായ നേതൃത്വങ്ങളും ആകാശത്തെ ഭന്നാക്കിക്കിള്ളുന്നവന്മാരു സിലൂത്തം

നെ, ദിക്ഷാലഹാർ പരിബാരങ്ങളിൽനട വന്നേന്നാക്കിക്കണ്ണേണ്ടു നിന്ന.

സിദ്ധാത്മനാവാട്ട്, ഇത്തുടർന്തുടി ചരികൻ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തെചന്ന്, അവാന വിളിച്ചുണ്ടത്, കണക്കുമെന്ന അന്തരം താരതെ കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചു.

ചരികൻ—(പത്രാക്ക എഴുവിറ്റ്) “പ്രാഭാ! ഈ വരുത്തുനാണോ? ഈ തുറിക്കുതു സവാരി ചെയ്യുകയും?”

സിദ്ധാത്മൻ—“പത്രാക്ക സംസാരിക്കാൻ. കതിരായ കൊണ്ടുവാ. എന്നർ മനസ്സിനെ ഏകടിയക്കിരിക്കുന്ന ഈ സ്വന്ത്മമയ മായ കാരാഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന തത്പരതയെ കണ്ടുവിട്ടിപ്പാൻ ഒരാളുടുംപാക്കണംതായ സമയം എത്തിക്കുണ്ടാൽ. ജനങ്ങൾ കഴുവേണ്ടി ആ തത്പരതയെ കാണുന്നതുവാര നിന്മുകമായും തോൻ തിരഞ്ഞെടുക്കാം.”

ചരികൻ—“പ്രാഭാ! കുഷ്ഠാ! കുശ്ലാ! ഇലോദനരാജാവിന്നീര പ്രിയരുത്രുനായ അങ്ങനെന്ന് സമ്പ്രാപ്നാഭക്കാഡിപ്പതിയായ ചാകു ബന്തിയായി ഭവിക്കുമെന്ന ഒഴ്ഘാസ്യാദിനാനൃജീവിൽ നി പുണ്ണമാരാധിവാദ് പറഞ്ഞതെന്ന ഫ്ലോ, അസാത്യം തന്നെയാം? എന്നീ നീൻ പ്രാഭാ! അങ്ങനെന്ന് സമ്പ്രസ്വഭസ്തുപ്രഥമായ രാജുന്നീ ഒരു പെട്ടിനും ദിക്ഷാപാത്രവും ഏകദിവലേൻ നടപ്പുനോ പോകുന്നതോം സമ്പ്രസ്വഭസ്തുപ്രഥമാം ഇതിപ്പിട്ടബാധി സ്വപ്രത്തലും മായ രാജധാനിയാശ ത്രജിച്ചു നിറപ്പുവരാമുയ വിജനപ്രാദി അള്ളിലേവക്കാ അങ്ങനെന്ന പോകുന്നതോം?”

സിദ്ധാത്മൻ—“തോൻ ഇതിനായിട്ടാണോ ഇവിടെ ജനിച്ചത്; സിംഹാസനത്തിലിരിപ്പാനും മാരമ്പ്പു. തോൻ അങ്ങനെപ്പിച്ചു പോകുന്ന സാമ്രാജ്യം ഈ വക രാജുജുജൈക്കാഡി എത്രയോ വാല ചിട്ടിച്ചുതാകുന്ന. കണക്കാരത കൊണ്ടുവാ.”

ചരികൻ—“അല്ലേഖാ ബാധ്യതാചാര്യുടും പ്രാഭാ! എന്നോ യൈ

മാനനായ അങ്ങളുടെ അപ്പ് എൻ വ്യസനങ്ങളെക്കുറിച്ച് അം പ്രാഥിലും തുല്യാചിച്ചുവോ? അങ്ങളുടെ ഒൻ തെന്ന ജീവ എ എച്ചുകാണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ കുഴ്ഞ്ഞതെക്കുറിച്ച് വണ്ണിയും തുല്യാചിച്ചുകയുണ്ടായോ? അങ്ങളുടെ തുല്യത ഇം പ്രവു തതിതെന്ന തു പക്ഷേ മരണകാരണമായി ഭവിഷ്യമെല്ലാ. താ സ്ത്രീനായിരിക്കും, പിന്ന അവാര എന്നിവന്നാണു് അങ്ങു നീ രഖിപ്പാൻ പോകുന്നതോ?

സിഭാത്മകൻ — “സപ്റ്റത്മ നത ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായ മൈഘമിം വാ സ്പുവത്തിൽ മൈഘമാക്കുന്നതല്ല. എന്നും മരിയുള്ളവാര മൈഘമിക്കുന്നവനായ തോൻ മരിയുള്ളവക്ക് മൈഘത്താൽ എ നെല്ലും മുഖ്യമായി ചെല്ലാൻ കഴിയും അവതല്ലം ചെല്ലു നൃയിട്ടാണു് പോകുന്നതോ. വേഗം പോയി കതിരെയ ഏകാ സ്ത്രീയാ.

ചരന്തകൻ — “പ്രഭു! ഈതാ കതിരെയ ഏകാണ്ടു പരംം.”

എന്ന പറഞ്ഞേ വ്യസനങ്ങളൊടുക്കി ചരന്തകൻ കതിരപ്പുത്തി യിൽ പോയി, കണ്ണകെത്തെ തശിച്ചു തുടച്ചു്, സപ്രഭാജിനിയും ക കിഞ്ഞാണം മാരം ഇട്ടു്, ഏകാണ്ടു പാഠ. കണ്ണ അഭിവാദ്ധം, തോൻ യജമാനന കണ്ണച്ചുഡാം സക്താഖ്യാതതാട്ടുകി രഹ്യിച്ചു്. എ സമയത്തോ്, ഉബ്രാംഗിക്കുന്നവരുടും ഉബ്രാതാതിരിക്കുന്നവരുടും ചുറ്റു ചെ പികളിൽ കതിരുടെ ഫേഡുര ബന്ധു, കാലടിശ്ശേഷ ചും കുർശാതിരിക്കുന്ന തക്കവേദ്യനും ദേവമാർ അവായ അടച്ചു ക കുന്നതു.

രാനന്തരം, സിഭാത്മൻ വളരെ വാസല്ലുംതാട്ടുകി ക തിരുവുടെ തല പിടിച്ചു താഴ്ത്തി കഴുത്തിൽ തന്ത്രിയുംക്കാണു് പറ തെന്തു:— “കണ്ണകാ! ഇതു പാര അരുങ്ങം പോയിപ്പുത്തതായ അതി ചുരുപ്പുംതുണ്ടാണെന്നും നീ എന്നാവും കുമഞ്ഞാട്ടുകി എന്ന വ ഹിച്ചുനാജാം പോവും. തോൻ ഇപ്പോൾ പരമാത്മ നതപരത

കണ്ണപിടിപ്പാനാണ് ഘോഷ്യമന്തം. എന്നും അങ്ങനെപ്പണം ഏവിടെ ചെന്ന് അവസാനിക്കുമനും എൻഡിക്കേ നിന്തുയമല്ല. കഴിയാൽ, ഒന്നു നിന്തുമെങ്കാണ്. തന്റെതന്ത്ര കണ്ണപിടിച്ചല്ല തെ എന്നും അങ്ങനെപ്പണം അവസാനിക്കുമനും. അതുകൊണ്ടും, എന്നും ശ്രീഖാസ്ത്രത്വാജാ! ഇന്ന രാത്രി നീ വളരെ ഏറ്റുവും ശ്രീഖാസ്ത്രത്വാജാ! അതിനും ജീവനും വധുവാണികളും മാർഗ്ഗത്വത്വത്വം നിന്നും നിന്നും തന്ത്രം കിട്ടുകയെല്ലാ നമ്മുടാട ദാനികൾും ഒരിക്കലും തന്ത്രം നിന്നും നിന്നും കാണ്ടുകൊണ്ടു ചാബിട്ടി, ‘കണ്ണകാ!’ എന്ന വിളിച്ചും, ചുഡലിക്കും ദാനിനു തുടി തോല്പിശിന്നതായ വേഗത്തിൽ നീ ദാനികളെ ഉണ്ടാം. നീ ഇന്ന നിന്നും അജംഗ നീഡിവണ്ടി അനിലാനലയം ദരഃപ്പാ ലൈ ശ്രീലൂഹാഖാഡു, തേജസ്പിഖാഡുമിരിശക്താ. നീ ഇന്നേന്ന ചെഞ്ഞാൽ തലാക്കന്നതു ദൃഢ പര, രക്ഷിപ്പാൻ പോകുന്ന തും ഉണ്ടുമാറ്റുമാണു, സംസാരിപ്പാൻ കഴിയാത്തവും, മനാശ്രാരംപ്പാ തിഥി വേദന അനിശ്ചന്ന പശ്ചാ, ധാതരാരം ദാനിപ്പാജത വശം, ദാനിയക്കരിച്ചു് ആലോച്ചിപ്പാൻ മുഖിയിപ്പാത്തവയുംഡായ സവ്യപ്പാണികരിശാംവേണ്ടിയാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും നീ ഇപ്പോൾ ഒന്നും അജാംഗനാന വളരെ ദായംമുഖത്വം കാണ്ടു പോവുക.”

എന്നിങ്ങിനെ പാഠത്ത് സിദ്ധാത്മ കുടിരുപ്പംത്വം കയറി അതിനും ഒരുപ്പിൽ ഒന്നു തൊട്ടുപ്പാർക്കുന്നു കണ്ണകാ കുടിച്ചുള്ള അഭിഭാഷി. അതിനും കൂടുവുകൾ കല്പിക്കേൽ തൃംഗും മിനിക്കും നണ്ണം, ആകിതോൻ വലിച്ചു വിചുംബാഡി വാശിൽനിന്നും ശ്രദ്ധിച്ചു, ദിനാദ്യാകാശമായിരുന്നു അതു ദാനിച്ചുടെപ്പോലുമായിരും. കുടിരു

ଏହି କାଳଟିଶ୍ଵରଙ୍ଗଠନରେ କେମିତାତିରିପ୍ରାଣିଙ୍କ ବାଣି ଶୁଦ୍ଧ ଭାବରେ
ଦେବମାର୍ଗ ପଲବିଯ ପୁଣ୍ୟତାକୁ କାତିର ନକଳେ ରାତ୍ରିତାତ୍ତ୍ଵରେ
ବିତରିବାକାଣ୍ଡତ୍ତ. ଅତି କାତିର କଷ୍ଟକର୍ତ୍ତା ଚତିରୁ ଧିରଣ୍ୟାତ୍ମିଳା
ତତ୍ତ୍ଵିକାର୍ଥୀଙ୍କ ଯତ୍ନମାର୍ଗ ଉତ୍ତରଜୀବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କାଣନ୍ତିର ରୂପକ କା
ଲାଟିଶ୍ଵରଙ୍ଗଠନରେ ମରିଥିବାକୁ ପରିଚାରିତ କାରଣରେ ଏହି
ଶ୍ଵରଙ୍ଗଠନ ଅନୁକ୍ରମ କେମିପ୍ରାଣିକ ବାଣିଲୁ.

ജനാന്വയകനാ കൃപ്പകൾ ലഭിക്കാണ്ടും അഴുന്നെന വിച്ഛവിരിയേ
ണ്ടിവന്നതാണെനം, എകാന്താനേപ്പണങ്ങലും കാരണങ്ങൾ
ഒക്കലാലും യമാത്മജനാനം കണ്ടുപിടിച്ചു് ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ എന്നി
രുംധാ അധികം ദേഹഗ്രാഹങ്കുട്ടി നൊന്ന് മട്ടിവരുമെന്നം,
അതുവരു അഴുന്ന് എന്ന സ്വർക്കാതിരിപ്പുന്ന് നൊന്ന് പ്രത്യേ
കു ദൈവക്ഷിക്കുവാവെനം അഴുന്നൊന്ത് പറയുക. നൊന്ന് ഇതിൽ
ജയിച്ചുവരും ഭൂലാകു മുഴുവൻം നേരുവം വഴിക്ക് എന്നേന്തായിരുന്നീ
അമെനം പറയുക. കാരണാ കേട്ടാലും: മനസ്സാരഞ്ഞ ഭിംബങ്ങമാ
ചുമാർഥം മനസ്സുനിൽ തന്നെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു; അതിനെ അ
ഒപ്പിപ്പുന്ന് നൊന്ന് ഇപ്പോൾ ഘറാപ്പുട്ടതുപോലെ, ലോകത്തി
നൃജീവശാ ലോകവത്തെ ത്രജിച്ചു്, മരിാക്കം ഘറാപ്പുട്ടിപ്പില്ലോ.”

അ ത്വാ മ ആ യ ഽ.

പ്രഭാതത്തിൽ, സിഡിംതമ്മൻ, പുഴക്കരയിൽനിന്ന്, ബിം
ബാസാരാനന്ന രാജാവ് അഴുപ്പാർഥ ഭരിച്ചിരുന്ന മഹാരാജ്ഞരി
നെന്നു തല സ്ഥാനമായ രാജ്ഞവന്നഗാത്രിലേ ഒരു നടന്നചെന്ന.
ആ നാലുമാവട്ട്, ശത്രുക്കളുടെ അതുകൂടിനിന്ന് രക്ഷിക്കവാ
ന്നുള്ള കോട്ടമതിലുകാളിപ്പോലെ അഭ്യു കൂനകളം ചുരാപ്പുട്ടി
തന്നെ. പ്രഭാതിപ്പൂജ്യകവലൈരക്കാണ്ടും പനമരങ്ങാളുംശാണ്ടും പ
മുവല്ലുമായിരിക്കുന്ന ഏവഭാരവും; താഴുരയിൽകൂടി സരസപ
തിനാടാ ഒരു കിംകരാണ്ടിരിക്കുന്ന ഏവവുലവും; കന്ദം ചുരത്തി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രമവാരകകളി നാലു ഭാഗങ്ങളം പ്രതിഫലിപ്പി
ക്കുന്നതായുള്ള സപ്താജലതടാകങ്ങളാണ് കൂടിയ തൃപാവനവും;
അതിനു തത്തോക്കിഴക്ക് ഗ്രാമാകൃതിയിലുള്ള നാലുഗിരിജാം;
അതിനു കിഴക്ക് റത്നസവൃംഖായ റത്നഗിരിജാം ആകന്ന ആ
ക്കാക്കരി. റത്നഗിരിയുടെ പടിഞ്ഞാറായുള്ളരിവിൽ അഞ്ചിമുര

അങ്ങൾ നിരത്തെ ഒരു ചെറിയ കാട്ടം, അതിൽ ഒരു മുഹമ്മദാഖം ഉണ്ടായിരുന്നു. മുഹമ്മദാലേക്ഷണം വഴിയിൽ പട്ടഞ്ചിന്റെ കല്ലുകൾ മറ്റൊരു പ്രതികടക്കാടുകൾ തട്ടി തേണ്ടതിന്റെണ്ടായിരുന്നു. വഴിയുടെ മുകളായതു, മാ ബീ, ശോഭൻ മുതലാഡി വും പുഞ്ചങ്ങളിൽ, പച്ചവിധി കാട്ടു പുഞ്ചങ്ങളിൽ, പാറകളിൽ നിരത്തിരുന്നു.

താല്പര്യം മഹാജനങ്ങളെ! അവിടെ ചെന്നാൽ ആ മുഹമ്മദാലേക്ഷണം വിനി. ദേഹംക്കൽത്തിൽ തന്മുഹമ്മദാലേക്ഷണം പാവനം സ്ഥായി മാറ്റാനാമില്ല. ഒപ്പും അപ്പോൾ ചുട്ടൊപ്പാരിജന വേനൽക്കാലങ്ങളിലും, താസമഹ്മായ വർഷകാലങ്ങളിലും, തന്ത്രം ഗൈത്രരൂപം മണ്ഠലകാലങ്ങളിലും, ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതോതനു മഹിലായിരുന്നു. ലോകക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സന്ത്രാസാനുമതതെ സ്ത്രീകൾിൽ, ധർമ്മിജ്ഞാനരാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നാഹാരാന്ത ക്രോഡും, ഏകാക്ഷിയായി രാത്രി ദിവസം കല്പിയും മന്ത്രിയും കിടന്നം, കുടന്തികളിലേക്കും മാറ്റ കാട്ടുഗണങ്ങളിൽ ചും ശമ്പുങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കാം പരാതേയും കാലം കഴിച്ചിരുന്നാം ആ മുഹമ്മദിലായിരുന്നു, അതിനെസ്വപ്നവുംവരതിനായി സ്വീകൃതമായ ദേഹത്തെ ഉച്ചവസിച്ചും, ഉംകാരിച്ചും, ഉറുഭായ ധ്യാനംകൊണ്ടു കീഴടക്കിയതു ആ മുഹമ്മദിലായിരുന്നു. ആ മഹാത്മാവീ ധ്യാനനിഘ്നിൽ താൻ ഇരിക്കുന്ന പാരിഥാലെ നിയുലനാജും, താൻ പാദങ്ങളിൽ അണ്ണു മുതലായ ചെവാലുണിക്കൾ വന്ന കളിക്കുന്നതിൽനാജും, അരികിൽ ബെച്ച ഭിക്ഷാപാത്ര താനിൽനിന്ന് പ്രായം അരിമണി കൊത്തിത്തെന്നു തിരുന്നും തുടി ഒട്ടു, അവിധാനത്തും വസിച്ചിരുന്നതും ആ മുഹമ്മദിലായിരുന്നു.

ബുദ്ധൻ മേഘട്ടി മുറാറു കാണുന്നതിനുംതും, അതോ ഉത്തമമായ വിജനസ്ഥാപനങ്ങാജും, അതിൽ അതുമുഹമ്മദാലേക്ഷണം എവിലിപ്പിന്റെ തീരുമാനയ തുട്ടാക്കാതെയും, സൗംഖ്യം അണ്ണുമിച്ചു രാത്രി വരുന്ന തനിയാംഗങ്ങൾ, അതാശം അതിനെ കുറുന്നും മുട്ടാക്കുന്നതിനാം തുടി ഒട്ടു, അവിധാനത്തും വസിച്ചിരുന്നു.

പാവാലുകൾ മണ്ണാളു അറിയാതെയും, കൂടൻ മതലായ പക്ഷികൾ ശബ്ദിക്കുന്നതാറിയാതെയും, മനഷ്യരിവിതത്തിലും കണ്ണുമുഖം പിരാക്കുന്ന തിൽ തന്നെതാംകു അറിയാതെയും, എന്നുകാരുചിത്താ നാ ശി സമാധിസമന്വയിക്കുന്നു. എന്നാൻ, മനഷ്യരുടെ അജ്ഞാ നാമുതമായ വനത്തിൽ കാമ, ദശാ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാസ തുംകളും തുമാലുണ്ണാമെ ഗജിക്കുന്നതുപോലെ, അതു മുഹ യുടെ നാലുഭാഗവുമുള്ളു വനത്തിൽ വ്യാപ്തിക്കുമ്പുള്ളുണ്ടെങ്കിലും ശബ്ദിക്കുന്നതാഴീരുക്കു മററാക്കു അഭ്യർത്ഥം പാര ബുദ്ധൻ ഇപ്രകാരം സമാധിയിലിരിക്കുകയും, അതിനും അശുശ്രാ എന്നുക്കേണ്ട മുന്നനുചീകരണം ഉണ്ടുകയും, മുന്നാംധാര താഴീൽ തന്നെ ഉന്നതകയും പതിവായിക്കുന്നു. ഉന്നന്ന് തിന്റെ മു, കൂനിനേൽക്കുന്നു, നിറ്റേബുമായി ഉറന്തിക്കിടക്കുന്ന ലോക വാത നോക്കി അതിലും ജനങ്ങളുടെ കുഴുവാവധാരകൾഒന്തും ചു നെത്തുടങ്ങും. അഭിപ്രായശേഷ പ്രഭാതാഗമനാത്തു സ്പൃച്ചിപ്പിക്കുന്ന രായ പലവിധ ചിഹ്ന ആണും കണ്ണടക്കങ്ങും. ഇം ഇതുടെ നിണിലു നീ ഒരു ഏഴിച്ചും കാണാമോ, എന്ന സംശയിക്കുമാം അന്യകാര ഉഗ്രമായ ലോകത്തിൽ പ്രഭാതം ഇതാവനു; എന്ന കൂക്കുന്ന കാട്ട കോഴിക്കളുടെ ശബ്ദങ്ങൾം കേരിക്കുകയും, അതു ശബ്ദങ്ങളുടെ പിന്നു ലെ ആലൃം രക്ഷവള്ളുത്തിലും അനന്തരം ശ്രാമജവള്ളുത്തിലും ത അനന്തരം മുദ്രവള്ളുത്തിലും രജീകരിക്കുന്നുട്ടുടി സപ്ത് ചരചര എടുക്കും ജീവാധാരമായ ആദിത്രജന്മവാൻ ഉദിക്കുകയും ചെയ്യും. മനു സമയം ബുദ്ധൻ ആശിശ്വരപരമാവരപ്പോലെ പ്രംഥിസ്തൂനാലി കളിം ആദിത്രം അംഗം മുതലായ കമ്മാനാജ്ഞാനങ്ങളുമെ ഫും ചെയ്യും, ഭിക്ഷാധാരുമും ഏകദിലെടുത്തു് അതായു ദിവസ ഫത്തകൾ ദേശങ്ങളും ആഹാരം സന്ധാരിപ്പു കായി വള്ളത്തിരിത്തു വഴിക്കുന്നുട്ടുടി ചട്ടം അതിലേക്കു പോവുക എതിവായിക്കുന്നു. അ ദ്രോഹത്തിനും ഏകായിലും ദിവസാധാരംവാട്ടു, ക്ഷണങ്ങൾം ഏകാണ്ടു നിന്നുകയും ചെയ്യും. എന്നു കൊണ്ടുണ്ടും എന്നും

ങ്ങളും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഇവയ്ക്കു പ്രകാശിക്കുന്ന സത്തപ്രാണ വിശ്വാസം തന്റെയും, തന്റെ ചീറ്റുകയ സ്വീച്ചിപ്പിക്കുന്നതും ജീവകാക്കണ്ണം പ്രധാനിക്കുന്നതുമായ നേതൃത്വാളിയും കണ്ണ്, ഭക്തി ഗ്രംഖങ്ങൾക്കുടി, “അല്ലോയോ മഹാത്മാവാവി! എന്നിരുന്ന ഭിക്ഷു സ്വീകരിക്കണം, എന്നിരുന്ന ഭിക്ഷു സ്വീകരിക്കണം”?. എന്നപറഞ്ഞ് ദുർബല വേഗം കൊണ്ടുവന്ന കൊട്ടക്കണം. അംഗീകരിച്ചിരുന്ന വകുപ്പിക്കളിൽക്കൂടി വരുന്നതു കണ്ണാൽ, അമ്മാഡ് കുട്ടിക്കുള്ളാട് “അതാ മഹാത്മാവു വരുന്ന, പോയി നമ്മുടിക്കുവിൻ” — എന്നപറഞ്ഞു. ചില കുട്ടികൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന നിലത്തിന്മുകളും വസ്തു തെന്തു തുകിപ്പിടിച്ചു് എന്നറിയിൽ സ്ഥാപിക്കും; ചിലർ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഒക്കയിലുള്ള ജലപാത്രം വാങ്ങി ആദരഭേദം ജലം കൊണ്ടുവന്ന കൊട്ടക്കണം; മറ്റൊര് ലഭ്യം വിട്ടിലേക്ക് കാടിപ്പോയി അല്ലെങ്കിലും പാലും മറ്റും കൊണ്ടുവന്ന കൊട്ടക്കണം. ലോകവാസികളുടെ മെല്ലുള്ള അനുകമ്പന്യാർക്ക് ജപലിക്കുന്ന ശാന്തമാവത്തോടു കൂടി അംഗീകാരം സാംഘാനമായി നടന്നു ചാക്കുന്നും, വല്ല യേ വതികളും അംഗീകാരത്തു കണ്ടാൽ, തന്മാർക്കുന്നും യുണിമൂടി അന്ന ദിവ്യത്രം ശരൂതാനുണ്ടോ എന്ന സംശയിച്ചുകാണ്ട്, പ്രൂഢതോടു അംഗീകാരത്തെന്ന നോക്കിനില്ക്കും. എന്നാൽ ആ മഹാനാഭാവനാവകുട്ടി, ആ ഇവരിക്കുന്നും ശാന്തവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, മഹാശിമാരിൽനിന്നും അതാനുസന്ധാനത്തിനായി താൻ വസിക്കുന്ന വിജനസ്ഥലത്തുകൂടെ ചടങ്ങി പോവുകയും ചെയ്യും.

ഈക്കിനെ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന കാലത്ത്, പട്ടണത്തിനു കുറെ അകലെ റത്നഗിരിയുടെ മല്ലുത്തിലുള്ള നിറ്റുബുഡ്ധായ ഇഹകൾക്കുള്ളിൽ ശോഗികൾ, സ്ത്രീമഹാരികൾ, ഭക്ഷ്യകൾ, എന്നിങ്ങിനെ കയറ്റുട്ടം ജനങ്ങൾ വസിച്ചിരുന്നു. ദേഹം ശരൂത്താവിനും ശരൂവാണാനും, അഞ്ചിനുണ്ടുള്ള ദേഹത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതും ആ ഉപദേശങ്ങൾ സഹിച്ചു സഹിച്ചു വേദനത്തെന്ന ആ

റിയാതാവേണമെന്നും, അഞ്ചിനെ ചെയ്യുന്നവനു് ദേഹനാഡികൾ വഴിയായി യാതാരം വേദനയും ഉണ്ടാവത്തെന്നമായിരുന്നു രാവങ്കട ഉദ്ദേശം. അവരിൽ ചിലർ ഏകകാളി പൊതിച്ചുകാണ്ടു് ഒരേനിലയിൽത്തന്നെ നില്പുകളായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം രാവങ്കട ദേഹത്തിലുള്ള രക്തമാംസങ്ങൾ ശോഷിച്ചുപോവുകയും, മരണാളിൽ ഉണ്ടായി നില്പുന്ന കൊന്ധകളാളു് പ്രാബല്യാത ഏകകരു തോളുകളിൽനിന്നു സ്ഥൂകയും ചെയ്യിരുന്നു. ചിലർ കരതല സ്വരാളി ദുര ക്ഷേ മടക്കി പിടിച്ചുകാണ്ടു് വള്ളരക്കാലം ഫൂഡാഭ്രാസത്തിൽ ഇരിക്കുന്നാൽ, നവഞ്ചിരം കരതലന്മാളെ തുളിച്ചു് പുറപ്പെക വഴിയായി പുറത്തുകൂടി വന്നിരുന്നു. മഹാചിലർ ഇരുന്നുവാക്കുന്ന തംച്ചു എതിയടികൾ കാലുകളിൽ ഇട്ടുകാണ്ടു് നടന്നിരുന്നു. വേണാ ചിലർ മുച്ചുള്ളി കല്ലുകളാളും മരം മുരുപ്പും, മണ്ണു്, ചാരു്, മുതലായവ ദേഹത്തിലെപ്പോം പുറിക്കേണ്ടു്, കീറിവസ്തുങ്ങൾ ദുരിച്ചുകാണ്ടു്, വസിച്ചിരുന്നു. മഹാചിലർ സ്ത്രീയാന്തര നെ രാവങ്കട വാസനമലഭാക്കി, രാവിടുകളും ശവഗരീംങ്ങളും, അതുക്കുള്ള ക്രൈസ്തവരുടെ പരമാണ്മാക്കി ചാന്ന നടക്കന്ന പരുന്നു്, കഴുതലായ പക്ഷികളും ചട്ടാതികളാക്കിത്തീരുന്നു. ചിലർ ഉഞ്ഞുന്ന സപ്പുങ്ങളെ മാലഖാലെ കഴുതിലിട്ടുകാണ്ടു് കാക്കാലിൽനിന്നു് ‘രിവൻിവ്’ എന്ന സദാ ജപിച്ചിരുന്നു. അതു കൂടുതുകട റിറ്റിലുകൾ ഉപ്പുത്താൽ പഴത്തു പൊട്ടിയിരുന്നു. അവങ്കട കണ്ണുകൾ രക്തമാപ്പോതെ വിളിത്തിരുന്നു. നാലിംബര ദുക്കാളും കട്ടി ഉണ്ടായിപ്പോയിരുന്നു. അവങ്കട ദിവം കണ്ണാൽ, മരിച്ചു് നാലഞ്ചു ദിവസമായ ശവഗരീംമോ എന്ന തോന്നും. ഏതിന വള്ളര പാടയുന്നു? ശ്രൂക്കട്ടുകട അവങ്കട കാഴ്ച

എറാവും സകടലും തനന്നയാഗികനും പെരംതാങ്ങ ഭാഗ തോൻ ചിലർ തുയിരും തിനമൺകൈളേ എല്ലാണി കേൾച്ചു' അടങ്ങാ തു വിശ്വപ്രാഥക്കുടി മല്ലിൽ കിടന്നിരുന്നു. മാറ്റാരടത്തു ചിലർ ഉഴന്ന്, പയർ, മുതലായവയെ നാവിനും ഒച്ചേന്നാൽ മുഖ്യവേണ്ടി, കഞ്ഞിയും ഇലക്കുടാട്ടുടി കേൾച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. മ റെറാരടത്തു ചിലർ കഞ്ഞിക്കൈ കുത്തിരുച്ചുട്ടിച്ചു', നാവിനുനു ദാഠാൻ, കാലുകകളും ദിവിച്ചു', എന്നവേണ്ട എല്ലാ രബ്ബുവാങ്ങു കൈയും മിടക്കിവരാണെങ്കും, വസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ദേഹമന്ത്രി ധാരിക്കൈ കഞ്ഞിപ്പുട്ടുത്തുനാതിനാൽ ഭോക്കം ലഭിക്കുന്നതു ദു ഡം പിരുപാസം അവക്കു നാരകത്തിൽ തുടി ഇല്ലാത്തതായ കഞ്ഞിക്കൈ അനുഭവിപ്പുന്ന രേഖയിൽ നൽകിയിരുന്നു.

ഈപ്പിനെ കഞ്ഞിക്കൈ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരിൽ പ്രധാനനായ രാജീവട ധാരക്കൾ ചെന്നു ബുദ്ധൻ ചോദിച്ചു:—
 “എറാവും കഞ്ഞിപ്പുട്ടുനു മോഗിക്കൈ! പരമാത്മത്തുംനും സാത്തിനായി ഈ കന്നിമേധ വളരെ ദിവസമായി വസിക്കുന്ന തോൻ നിങ്ങളിലും നിങ്ങളിടെ സദേ മാദരമായും നിത്രിയുമാകാംവണ്ണം ദേഹത്തെ വിംസിക്കുന്നതു പുല്ലപ്പും കാണാറാണെങ്കും. എന്നാൽ സ്വന്തേതാനു കഞ്ഞിതരമായ ഈ ജീ വിത്രാതു ദിനങ്ങൾ പിന്നെ യും കഞ്ഞിപ്പുട്ടുത്തുനാതിനിന്നുണ്ടോ?”

മോഗി—“ഒരു ദനശ്യൻ ഇപ്രകാരം ദേഹത്തെ കഞ്ഞിപ്പുട്ടുത്തി വേദനക്കാണ്ട് ദേഹത്തെ നാശപ്പെട്ടാൽ അവൻ ചെയ്യുവാ പദ്ധതി നാലിക്കുഞ്ഞും, അവന്നും ആത്മാവു സകടക്കോണു തിരിന്നിനു രക്ഷപ്പെട്ട് മുക്കുന്നും പ്രകാശിച്ച ലോകത്തെ കൂടു പോവുകയും ചെയ്യുമാമനു പ്രമാണങ്ങിലേ പായുനു”.

ബുദ്ധൻ—“അല്ലെങ്കാം സദേഹരമാരെ! ഇന്ത്രൻ സിംഹാ സന്തതിനു നാലു ഭാഗവും സപ്താംഗപ്പുരുഷങ്ങളാൽ അലംകൃത അക്കൗണ്ടപാല മിന്നചുട്ടുട്ടിയ ദേഹങ്ങൾ സദാദാതിൽ

നിന്ന കാട്ടകാറകളാൽ അടിച്ചുകണ്ടവന്ന നിത്തപ്പേരുടെ
വയാകന. അവ ഒരോ തുളിയായി രഖാൻ ഉപത്രിസ്യാ
നണ്ണഭായ സമീറം, നദി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കുതന്നെ കു
ഞ്ചുതലായ ദ്രോമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ തുടി ചെന്ന ചേരനെ. ദേഹ
ഗാഭ്രാസ താൽ ഘുണ്യലൂക്കപ്പാർത്തി ലഭിക്കുന്ന യേംഗികളും
ടട അവസ്ഥയും ഇപ്രകാരമാണെന്നു നിങ്ങൾ അവിയില്ലായാണ്
അമ്പുട്ടപൊയരു കീഴുട്ട് വരാതെ കഴിക്കില്ല. നമ്മും വിഭാകാ
ട്ടത്തു വാങ്ങുന്നതു ചിലവായിത്തന്നെ പോകുന്ന. അതുകൊ
ലെ നിങ്ങൾ നരകമാകുന്ന ചന്ദയിൽനിന്നു കായജ്ഞിശംഖകാ
ണ്ടു ഘുണ്യം വാനിശരം തു ഘുണ്യം ചാലവായി പോകു
ം മും പിരന്നും കുഞ്ഞുമുട്ടുകയില്ലോ?"

യേംഗി— "അമ്മിന്നയായിരിക്കാം. ഏന്നാൽ അതോന്നും എന്നും അഭിവില്ല. രാത്രി കഴിഞ്ഞാൽ പകൽ വരുന്നതുപോലെ,
ദ്വിവംകഴിഞ്ഞാൽ സുഖാണാനുണ്ടായാം. അതുകൊണ്ട് ഏ
മ്പോഴും ആത്മാവിന്നറ ഉംബ്രഗതിയെ തെച്ചുന്നതായ ഇന്ന്
അപ്പോതു തന്നെ ചെരുക്കുന്ന. ആത്മാവിന്' അധിക സ
ന്നോധ്യതയെ ലഭിപ്പുന്നായി തന്നെ ചെറിയ ദുരന്തക്കാളി അ
നഭവിക്കുന്നു?"

ബുദ്ധൻ— "ആ സുഖനാഡി വളരെക്കാലാജൈദായിരുന്നു
ല്ലോ അതിനു ദിക്കുകൾ നാശിണ്ടവല്ലോ. അമ്മിനെ നിക്ഷേപ
ത്തതായ ഒരു സൂഖ്യാധിവിതം ത്രിലോകങ്ങളിൽ ഏന്തോന്നും
ണണ്ടാണ് നിങ്ങളുടെ വാദവ്യാപിക്കുടി ഏന്നും ഒരുസ്ഥിതിയിൽ
ഇരിക്കുന്നവണ്ണും?"

യേംഗി— "ഇസ്റ്റ്. പരബ്രഹ്മം ശാത്രാമ രാഷ്ട്രത്മായിട്ടുള്ളൂ. ഒരു
വണ്ണാളവല്ലോ ജീവിക്കുന്നവനോ ആളുള്ളൂ?"

ബുദ്ധൻ— "അപ്പേം സുഖമാറാനും! വളരെ ഒദ്ദേശി
ശ്രദ്ധ സമീക്ഷ ചെയ്യപ്പെടുന്നും, അഭിവൃദ്ധി ചെയ്യും നി

അപേക്ഷ വേദന എന്നിൽനിന്നും പകിടകൾ ഉണ്ട്
കണ്ണിലും സ്വന്തുല്യത്വം നിന്റെ രണ്ടുമായ സുവാഹലങ്ങളും
നേരുന്നതും ഉചിതംതന്നെന്നായോ? നമ്മുടെ അത്മാവിന്റെ ജ
നന്നസ്ഥലത്തെ അന്നേപ്പറ്റിപ്പാൻ ചുറവുട്ടുവരായ നും, ആ
തന്മാവിനു വാഹനമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ദേഹാരം, അത്മാ
വിന്റെപ്പൊറിയുള്ള ലൈ മംഗകാഞ്ചാഞ്ചാഞ്ചാം പറഞ്ഞും, മു
ഖത്തിലും ഉപദ്വിച്ചാൽ, ഒരു കത്തിരുട്ടുംതു കയറി വിട്ടി
ക്കപ്പെ പോകുമ്പോൾ, മാർഗ്ഗബുദ്ധാരിൽ കത്തിര നഞ്ചിൽ എല്ലാ
തുച്ഛങ്ങളും സഹിക്കുമ്പോവച്ചു' അതിനു അടിച്ചു
ശൈക്കാലുകളും മാർഗ്ഗിക്കും, ആ കത്തിര നഞ്ചിന ധാരംജീ
പദ്മാശില്പാതായി തീജന്തുപോലെ, നമ്മുടെ അത്മാവി
നു നാശമുഖ്യമായിച്ചേ പോകുവാൻ ദേഹമാക്കുന്ന വാഹന
ഈ ഉപദേശാഗമില്ലാതായി ഡേക്കിവാലേ? മുൻ്നുജന്നുളിൽ എല്ലാ
തുച്ഛം കണ്ണിലുട്ടി ലഭിച്ച ഇം ദേഹമായ ഗ്രഹാത്മ രംടി
എ പൊഴിച്ചു ചേടുവാളുന്നതും ഉചിതമോ? ഇം ദേഹത്തി
ബുജ്ജ വാതിലുകളിൽ കൂടി മാത്രം പ്രജ്ഞാനപ്രകാരം, അസ്ത്രം നാ
ക്കിലും ലഭിപ്പാവനാ, അതിചേപ്പകളും വദ്ധത്തുതിരിംതു കിട
ക്കുന്ന മാർഗ്ഗം കാണുക്കുന്നാ, സാധിക്കുകയുള്ളീൽ?"

ഉംഗി— "ഒന്നേപോ ഇം മാർഗ്ഗത്തെന്നാണു് അവലംബാച്ചിട്ടുള്ള
രീം. ഇം മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള കല്പകൾ തീക്കടക്കളായാൽകൂടി ഇം വ
ഴിക്കുതെന്ന അവസാനംവാര പോകുവാൻ തീച്ചുയാശിക്കിരി
ക്കുന്നു. ഇം ലില്ലികം നില കാർഡം നിന്നും അറിഞ്ഞെങ്കിൽ പ
രായക. ഇം ലൈകിൽ മിഡാനത പോരായ്ക്കുക?"

രാത്രു കേട്ടു് സ്വാഖനം വ്യാസനങ്ങളെന്നു ചീറ്റിച്ചുകാണ്ടു
പോയി. "മനഃപ്രഥ മരണാത്മ ഭജപ്പുട്ടുനു; എന്നുതൽ ആ
പ്പുട്ടുന്നതും ഉചിതമായ്ക്കും ഭജപ്പുമുന്നു. രാത്രേപാലുവനാ,
സാമ്പത്തിക ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുമുന്നു വഴിയാര ആ മുഹൂര്മ്മാം; എന്നു

ലും ജീവനെ സ്നേഹിപ്പാൻ ദൈർଘ്യമില്ല. എന്നാൽ അവക്ക് സന്തോഷം കൊടുപ്പാൻ ഒരു ഇഷ്ടമില്ലാതെ ദൈവങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ വേണിയും, തന്മാർക്ക് തന്നെ നിംഫിന്റെല്ലം യ നരക്കും കാണാൻ വാസു ഭത്തില്ലെങ്കിലും നരക്കും തോണ്ടി ക്കാൻ വേണിയും, ജീന്നിപ്പിച്ചു ദേഹത്തിൽനിന്ന് ആത്മാവ് എഴുപ്പുണ്ടിൽ മുക്കുന്നായി വിക്രമമന്നെങ്കിലും മുഖം മുഖം കായഞ്ഞാലിക്കുറക്കാണ്ട് ജീവനെ കൂട്ടുപൂട്ടുത്തുന്നോ?... ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുവാംണെങ്കിൽ ബുദ്ധൻ മഹാശ്രാംക്കാരി പറഞ്ഞു:— “അപ്പേയോ ആപ്പേണ്ടും! നിങ്ങൾക്കു സൗഖ്യവും വിചിത്രവണ്ണിപ്പും തനിച്ചുജുഡിനു കൂതജ്ഞരും ഹാടക്കിയിംഛു, സൗംഖ്യപ്രകാരം കണ്ണ സന്തോഷത്താട്ട മുഖം നാണിക്കുമ്പോൾ കാണിച്ചുവാക്കാണ്ടുമിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിച്ചുജുഡിനെ ഒരു ദാടുവരയത്തിട്ടില്ല; കേടുവരത്താത്തതിനാൽ നിന്നേരാക്കും ആനന്ദജീവിതത്തിനും ഒരു കാവുമില്ല.”— പ്രാദേശിക മുഖങ്ങളെ നോക്കി പറഞ്ഞു:— “ആകാശാന്ത ഭേദിപ്പാനം മലയപ്പുത്തതിൽനിന്നും സംശയം തനിനും വരുന്ന കാരിനെ ഭിജിപ്പാനാണെങ്കിലും ഉയരക്കന്ന പരമരണങ്ങളും! ആല്പുകാലം തൽ മലിക്കുന്ന കാലം വരാറുള്ള മലിനിക്കുട്ടിയും സന്തോഷത്താർക്ക് കാലക്കുളിക്കാണ്ട് പാട്ടുവാടിയും കഴിത്തുവരുന്ന നിന്നേരാക്കും, മറ്റാക്കം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായ ഏന്റെവൃഥാന്തരം ഇത്തു നെ സംഗ്രഹിച്ചുനാശം? പിന്നെ പക്ഷികളെ നോക്കി പറഞ്ഞു:— “ഈ മരണങ്ങളിൽ ഉല്ലംസത്തോടെ വാസിക്കുന്ന തത്ത മിതലായ പക്ഷികളും! നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ നിങ്ങളാൽ വെക്കുന്നില്ല. ആവര്ജ്ജനങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുട്ടുകില്ലും ഉന്നതപരം വിലഭിക്കുന്നുമെന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നതുണ്ടില്ല. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ നാമധാരം നിങ്ങളെ ഫിംസിക്കുന്നവർക്കുമായ ഉന്നതപരം വിശ്വേഷജ്ഞനമുള്ളവരാക്കുന്നു. അവർ ഇതുവരാറു പറയിംസ

ജ്ഞാഖി ഉപദയാഗിച്ചിങ്ങന വിശ്വേഷജ്ഞനാനന്തര ഇക്ഷ്യാർ അതു മഹിംസജ്ഞാധിക്രമാണ് ഉപദയാഗിക്കുന്നത്?"

ബുദ്ധൻ ഇപ്പോൾ പാതയോടൊന്തിരിക്കുന്നവാർ മലഭ്യടക്ക മുകളിൽനിന്നു യുദ്ധി ഉയൻവക്കന്തു കണ്ടു. താന്ത്രികാശനാനുബന്ധി; എഴുത്തെത്തും കുറത്തുമായ ഒക്കുട്ടം അടച്ച കർണ്മ മാർത്തി പുഞ്ജ ദുസ്ഥി കുഴുയും, പഴഞ്ചേരുയും മരക്കും, ഒരു അഞ്ചുവിശ്വാസ്ത്വം ചാഡിച്ചുടി തിന്നാകാണ്ടു വരിക്കുംഡിങ്ങനു. വഴിവിട്ടു പോകുന്ന നാടകകാളി, അട്ടിക്കയൻ നിലവിച്ചിരുന്നു, ക്രണ്ടിവരുതാ, വഴി കിൽ തുടക്കത്തെന്ന നടത്തിവന്നിങ്ങനു. താബ മാട തുടക്കത്തിൽ ഒ സെ കുട്ടികളുള്ള ഒരു പെണ്ണാട്ടണായിങ്ങനു; ഒരു കുട്ടിക്കും കാലിൽ ഒരു മുംത്രി നടശാൻ വജ്രാത നൊണ്ടിക്കണാണ്ടു പിന്നാലെ പത്രക്ക്ഷേപ്തുവാൻ നടന്നിങ്ങനു, മദ്ദാ കുട്ടി ഓടിച്ചുടി ഇന്നിൽ പോയിങ്ങനു. രണ്ടു കുട്ടിക്കുള്ളും വിട്ടു പിരിവാൻ വജ്രാത കഴി, ഞേന തദ്ധിഷ്ഠാട' അഭ്യന്തരിച്ചിണ്ണുട്ടും ഒട്ടി നടന്നിങ്ങനു. അക്കുണ്ടോ ബുദ്ധൻ കാൽഞ്ഞപരവരണനായി, നൊണ്ടിയായ അട്ടിന്റുകട്ടിയ ഏടുത്ത' താൻറെ ചുമലിൽവാച്ചു', അതിവൻറെ തദ്ധിയോട് ഇപ്രകാരം പാതയും: "നീ സമാധാനിച്ചിരിക്കു. നീ പോകുന്ന ദിശവിലേക്കു നോൻ ഈ കുട്ടി ഒ കൊണ്ടുവന്നു തരം. അതു ഗ്രഹിയിൽ ഡ്രാഗികളുടെ തുടക്കത്തിലിങ്ങനു' ലോകസങ്കടങ്ങ കൈകൊണ്ടും' അതുലോചിക്കുന്നതും, സങ്കടവന്ധുമില്ലിരിക്കുന്ന ഒരു മുഖാത അശ്വപരിപ്പിശഭന്നതും തുടർന്നുകുന്നു." ഇടക്കന്ത നേന് അട്ടിക്കയമാറാട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:—"ചന്ദ്രാതിക കൈ! അട്ടിൻകുട്ടാത അതിവൻറെ അളവയിലേക്കു വൈക്കുന്നരുണ്ടു അട്ടിക്കണാണ്ടു പോകുന്ന താരാനും?" അതിനു അട്ടിക്കയമാർ മരവ ടിപംബന്തു:—"ഇന്ന രാത്രി തന്മാജ്ഞാട രാജാവ് എദുങ്ങിക്കാണ യി ഒരു ധനാദാചയ്യുണ്ടു പോകുന്നു; അതിനു ഒരു കോലുട്ടുകൈയും ഒരു ചെമ്മരിയാട്ടുകുള്ളുയും കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചുപ്പു കൂടം തന്മാറു കൊണ്ടുപോവുകയാണു?" അഽസ്ത്രാർ, "എന്നാണ്ടു

തൊന്തം നിങ്ങളോടുകൂടി വരംമെന്ന പറഞ്ഞു് ബുദ്ധൻ അ വൈഖി
ലിം, കല്പിഥം മഹിഥം, അട്ടിന്കുട്ടിയെ ചുമന്നുകൊണ്ടു്, അ
വരോടുകാപ്പും പോയി. വഴിയിലപ്പോം തജ്ജയം ബുദ്ധന്റെ കാ
ലിൽപ്പറവറി കരണ്ടുകൊണ്ടു നടന്നു.

ഇന്തിനെ സാവർ നടന്നുനടന്നു് ഒരു നദീതീരത്തിലെത്തി.
അ സമാഖ്യത്തു സുഖരിയായ ഒരു ഘവതി നേതൃത്വാളിൽനിന്നും ഇ
ററിം വിഴുന്ന കല്ലുനിരോടുകൂടി ബുദ്ധനെ തൊഴുതുകൊണ്ടു പറ
ഞ്ഞു:—“അപ്പേഡാ മഹാത്മാവാ! ഇന്നാലു അഞ്ചുന്നു് ദാംദാമ്പി
യോടുകൂടി കടാക്കി ആവളാക്കുന്ന എരാൻ. തൊൻ അ അതിമരകൾ
കും ചാക്കുന്നു. ഏന്തും കട്ടായ തുറുമ്പിച്ചിച്ചു പാത്തിക്കുന്നു. അ
കട്ടി ഇന്നാലു വുന്നുടികളിട ഇടയിൽ നടക്കുന്നുമോ ഒരു സ
ദ്ധം കട്ടിയുടെ വാക്യാൽ ചുറവകയും, കട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു സ
ദ്ധപ്രത്യേകത ഉപദേശിക്കും, സദ്ധം കട്ടിയ കടിക്കുകയുംതോ
ളു. കിഞ്ചിത്തുനാംകൊണ്ടു് കട്ടി മിഥാവിലും മിണ്ടാവെ കിടന്നു
അപ്പോൾ ചിലർ കട്ടിക്കു വിഷമാണെന്നു പറഞ്ഞു; മറചിലർ
കട്ടി ഉടനെ മരിച്ചുപോകമെന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു വല്ല മര
നും തഭരണമെന്നു തൊൻ അവരോടു് അപേക്ഷിച്ചിപ്പോൾ ഇം
കുന്നിനേൽക്കു ഒരു മഹാശിഖിനും അദ്ദേഹത്തോടു് ചോദിക്കു
ം അണ്ണു് നല്ലവത്തും പറഞ്ഞു. അതുകേടു് ശാൻ യേപ്പെട്ടു വിറ
ച്ചുവക്കാണു് കട്ടിയെ ഏ കുത്തു് ഇംഗ്രേസിലെപ്പറ്റി അഞ്ചു
ടെ അടക്കൽവന്നു് കട്ടിയെ കാണിക്കുകയും, അഞ്ചുന്നു് ദയയോ
ടുകൂടി കട്ടിയെ നോക്കുകയും; ഉടനെതന്നു, അതും മരിച്ചിട്ടില്ല
തന്ത്യായ ഒരു ഗ്രഹത്തിൽനിന്നു് ഒരുപിടി കട്ടകു് വാണിക്കാണ്ടു
വരുവാൻ ഏ,നോടു കല്പിക്കും ചെയ്യിന്നു.”

ബുദ്ധൻ—“രഹി! രഹി! ശാൻ ഒക്കുണ്ണാം?”

ശ്വീ—“ശാൻ അതുപ്രകാരം കട്ടിയെ ഏകത്തുകൊണ്ടു പട്ടണ
ത്തിലെപക്ക പോയി. ഗ്രഹങ്ങൾതോടും ചേന്നു്, കട്ടകവെണ്ണ
മെന്നു ചോദിച്ചു. ഏന്നാൽ അതും ഉതിക്കാതുന്നായ ഒരു ഗ്ര

ഹാമകിലും കാണാത്തതിനാൽ അതു കടക്കുന്ന ഏപിടെ കിട്ടാമെന്ന ചേംബിപ്പാനാണി മടങ്ങിവന്നിരിക്കേണ്.”

മുഖൻ—“അംഗീകാരം സദ്ധാരണി! നി ആക്കം കിട്ടാതായ സാധനത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തുന്നതിനും തൊൻ തച്ചരണമെന്ന വിചാരിച്ചു സിംഗലുഷ്യം നാനുകു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞതു. നി ഇന്നു വെവ്വേറു അതിന്റെപ്പോഴും വളരെത്തിവന്നിരുന്നു കൂട്ടി നി കാണുത്തുന്ന മരിച്ചുപോയി. നിന്നു വന്നിട്ടുള്ള സകടകാത്തകൾ എല്ലു് അതു കണ്ണബുര്ജ്യം സകടകപ്പുട്ടുന്നും. ഒരാർക്കു വന്നിട്ടുള്ള സകടകാത്തകൾ എല്ലു് പലാം ദ്രവിക്കുന്ന നാഡാൽ, മുളി വു വന്നുവന്നു കാാ ആരംഭാസമുണ്ടാവും. ഏന്നും ജീവാന ത്രജിച്ചിട്ടുള്ള നിന്നും ദ്രശ്യബന്ധത്തെ രീപ്പുന്ന് കുറയുന്നതായിരുന്നു തൊൻ അതു ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഏന്നും ലോകത്തിൽ അതിന്റെപ്പോഴും ദ്രശ്യബന്ധം പരിണമിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ശാപമുണ്ടും. മിണ്ടും വജ്രാതെ ഇള ആട്ടക്കാളി യംഗത്തിൽ വിംഗിപ്പാനുയി ആട്ടിടയൻ ആട്ടിക്കാണ്ടു പോകുന്നുംപോലെ, അതു ശാപം മനസ്സാറു ദ്രശ്യത്തിലുക്ക് ആട്ടിക്കാണ്ടു പോകുന്നുംപോകുന്നു. അതു ശാപത്തിനു നീവുത്തി ലഭിക്കുമെന്നും കുറഞ്ഞും രധാസ്യമാർപ്പിച്ചുതെ കണ്ടു പിടിപ്പാനുകാക്കുന്നും തൊൻ ഇപ്പോൾ രഘുനപ്പാം ആക്കുന്നും. അതുകൊണ്ടും, അസാല്യമായ കാഞ്ഞാത്തിൽ നാ വെരുത്തെ സകടകപ്പുട്ടാതെ നിന്നും കുട്ടിയുടെ ശവം കൊണ്ടുപോയി മരചയ്ക്കും.”

മുഖൻ ആട്ടിടയന്നാരോടുള്ളടക്കി അവിടെന്നിനു ഘറാഫ്ഫുക്ക് സൃഷ്ടിപ്പുമയത്തിൽ വിംഗിസാരരാജാവിന്നുരു പട്ടണപ്പോരത്തിലെത്തി. അവിടെ കാള്ളിപ്പുന്ന രാജഭന്നാർ, ആട്ടിന്നുക്കുട്ടിനയ ചുഠലിരല്ലത്തുനാകാണ്ടു ചെല്ലുന്ന മുഖം കുറഞ്ഞും മാറ്റുന്നും മാറ്റിന്നും. മുഖാനും ആട്ടിടയന്നാൽ ആട്ടക്കഴിം പട്ടണത്തിന്നും അക്കുത്തുക്കു കടന്നുപോയി. പന്ത്രണ്ടിലാത്തു മുട്ടിയിരുന്നു ജീവന്നും അതു മഹാരൈ കണ്ടും അതുന്നും താരാനിട സാ

മുഖ്യത്തു വിളിക്കിയ ഏവതന്നും അതു മഹത്തായിരുന്നു. അൻ നെരും ബുദ്ധൻ ജീവാന്തം മാറ്റാനും ആത്മക്ഷശിച്ചു് അവരോടും ഇ സ്ഥിരത പ്രസാഗിച്ചു്: — “അപ്പോൾ സദാപ്രഭാവരാണി! എന്നിക്കും അല്ലോ പാശാജിഞ്ചു്. എല്ലാവരാലും നൽകപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന തും, എത്രാലും ഏകപ്പും കഴിയാത്തതുംബാധ ജീവാന സർവ്വലൂ സൊകളും എറിറബും ടൈഹിക്കുകയും, എല്ലു ചെയ്യും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ജീവൻ ഏറാവും നിസ്സാരജിപികകും കൂടുടി അത്രതകരവും സദനാശിപ്പുദിവും തന്മുകനു. ആ ജീവൻ സർവ്വാശികകും അത്യന്തം പ്രിയകരമാകുന്നു. ആ ജീവൻ ദയജുളിവക്കും വളരുന്ന വിലപിടിച്ചു വന്നുവുമാകുന്നു. ദയാവ ടെ, ലോകാനീൽ ബാധാവാക്കുകൾ ബലഹീനമാക്കുകൾ ഒരുപോ ലെ ഗ്രന്ഥപ്രമാഖനും. ബലഹീനമാരിൽ ദയ കാണിക്കുന്നവി നാൽ അംഗൾ ലോകം വന്നുന്ന മാത്രം ബഹുമാനിക്കുന്ന വിചാരിക്കുന്നു. ബലബാനാക്കും ദയ ഒരു ഉത്തമമല്ലാമാണെന്നും തോന്തിക്കുന്നു. മാരാളി ജീവിക്കാക്കല്ലോം ഇംഗ്രേസമാരാധ മനഃപ്രശ്ന തന്മാരിക്കു ദയ ചെയ്യുന്നതിനാലി നാദ ചന്ദ്രാള പ്രാത്മിച്ചുകാണിരിക്കും, ആ മനഃപ്രശ്ന തന്നെ, മിണ്ട് ബാൻ വജ്രാത്ത പ്രാണിക്കളെ നിന്ത്രിച്ചു മാറി ഹിംസിക്കുന്നതോ താരി കൂദാശയ്ക്കും പ്രാംത്യകിച്ചും, ഇം ആ കൂകൾ തന്മാരാൽ കഴിയുന്ന പാലും, രോമങ്ങളും മാരം കൂപ്പാഡോ ലെ ഇത്രവാരജും തന്നവന്നിൽനിന്നുവാല്ലോ. അവരെ കൊല്ലുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന നമ്മാളും അവ വുന്നുംബാധി വിശ്രദിച്ചവക്കു വാല്ലോ. അവരുടെ ജീവനം നമ്മാട ജീവനം കണ്ണാകുന്നു. മി ലർ മരണാദശം പക്ഷിമുഖാദികളുംബാധി ജനിക്കുന്നവുണ്ടും, അ വത്തുന്ന വുന്നുംബാധി നിമിത്തം മനഷ്ഠരാധി ജനിക്കുന്നവുണ്ടും, നമ്മാട ദാന്തുംബാധി പറയുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളിരിക്കും, നമ്മർ യാഗത്തിനാലി ഒരു പ്രാണിരെ ഹിംസിക്കുന്നതോ, ഉന്നതപദ വിയിലേക്കു ചോക്കുന്ന ഒരു തന്മാവിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും

ഇ സ്ഥിരന ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടേപ്പോൾ, യാഗരാലയി
ലും വൈദികമ്പ്രാഹമണം മല്ലോ, രക്തത്താൽ നന്നായെന്നു
രീതിയാട എക്കുള ചുന്നും കാണ്ടു ലജ്ജിയാട മറച്ചു;
മുംഖിസ്. രാജാവു ബുദ്ധന്റെ അർക്കിൽ ചെന്ന കൈക്കൂട്ടു
തൊഴുതു കാണ്ടു നിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഏന്നാൽ ബുദ്ധൻ പ്രസം
ഗിച്ചു കാണ്ടുതുന്നവിതനാഃ— “ഇ ലോകത്തിലുള്ള സകല ജീ
വിക്കൂം രക്തസംബന്ധമില്ലാത്തതായുള്ള ധാന്യങ്ങൾ, സസ്യാഭി
കർ, പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ, ശിഖരങ്ങൾ, ഇലം മുതലായ തന്ത്രങ്ങൾ മുഖ്യ
ധാരണയെ അംഗീക്കരിക്കുന്ന മരം മരം തന്ത്രത്തിനു സംബന്ധിച്ച തുല്യ
ഭ്രാഹ്മിച്ചവന്നാൽ ഈ ഭ്രാഹ്മം ഏതും ആനന്ദകരമായിരി
ക്കും!” ഇപ്പു നാം അനുഭവിച്ചുവോഡു പ്രസംഗിക്കുന്നതു കുട്ടി,
ബംഗാലിസാരരാജാ ചിന്താജും, ആത്മിക സദാചാരജീവകജും, ദ്വ

ദയങ്ങൾ മുദ്രപ്രകാരത്തിന്റെ ശാന്തതയുടെ പ്രഭാവത്തിനു കീഴിൽ; അവർ തന്ന ധാരാളം ചെട്ടുകളും, ധാരാളം ദേഹ മുറഞ്ഞ് എറിഞ്ഞുകളും ചെയ്യു.

അനന്ദം ബിംബിസാരരാജാവു് അൻറ രാജും മുഖവന്നു ഒരു വിളംബാരം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു. അതിന്തിരനയായിരുന്നു— “ഇത്രവരാര ധാരാടിക്കുന്നും കണ്ണം മാംസഭാജനത്തിനു യിട്ടും ശ്രദ്ധവയി ജീവിക്കാളും കൊന്നാരിക്കുന്നു. ഇനിമേലിൽ ധാരതാത്തതനും ധാരതായും കണ്ണം പുരുഷം ജീവിക്കാളും കൊല്ലുകും വരട്ടു തിന്നുകയാണുവും ചെയ്യുന്നതു്. എന്നു കൊണ്ടുനുണ്ടു്: ജീവിക്കളിലും ജീവൻ എപ്പോം ദന്തതന്നുംധാരായും. ദൗത്യത്തിലും മാത്രാമ ദാദവും ദയകാണി ഒക്കുള്ളു്.”— ഈപ്രകാരം വിളംബാരം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിനിൽക്കുന്ന വുഡു, വിളംബാരാവും കൂടിലുകളിലും തുംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ആ കാലം മുൻപ് മുഖാനീരംവാസികൾക്കു ദയയും ശാന്തതൈയും പരിപ്പിച്ചതിനും, ആ പ്രശ്നങ്ങളും മനസ്സും, മുഗ്ധങ്ങളും, പക്ഷികളും, രാത്രേഖയ്ക്കു മേഖലകളും ദേഹമും ധാരാടുക്കി. എന്നാൽ മുഖാനീരം പ്രസംഗിച്ചതായ സമ്മുഖത്വം താഴ്ത്തുമാം വൃഥ്രജമ്മാളിൽ തന്നെ അഭ്രസിച്ചു നിന്നുന്നതാണുള്ളതിനു പ്രശ്നാന്തരായി ഒരു കമ്മ താഴ്ത്തുപാതിവാൻ ജീവചാരിത്രഗുണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. മുഖാനീരാജു അതിൽ, മുഖൻ, ഭാലീഡ് എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ശ്രൂവംബന്നു അജനിച്ചു് വസിക്കുന്ന കാലത്തു്, കരിക്കൽ, രാജ്യത്തിലെപ്പോം മഴക്കില്ലാത ഭംഗിക്കുണ്ടായി. സകല ധാന്യങ്ങളും സസ്യാടികളും നിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വനങ്ങളിലും തടാകങ്ങളിലെ ജലാള്ളടി വരിപ്പോയി. വനവാസികളും ജന്മത്തിൽ കാട്ടവിട്ട നാട്ടിലേക്കും ഓടിത്തുടങ്ങി. ആ സമയത്തു്, ഒരു വുലാ വഘതാര ഒരു തതിലുള്ള പാരമേൽക്കിടക്കുന്നതു് ആ ശ്രൂവംബന്നു കണ്ടു. വിനൃഥാകാണ്ട് അതിവാൻ യഥാദേശിക്കിയുണ്ടു്. ഉണ്ണാമ്പിക്കിട

നീ അതിന്റെ നാവ് ഒരു ചാണക നീളം പുരാതനക്കു വന്നിൽ നീ. പുള്ളിക്കേണ്ടതുടിയ അതിന്റെ തോൽ വാരിയല്ലെങ്കളാട്ടു മുട്ടയിൽ തുട്ടിക്കിടന്നിരുന്നു. അതിന്റെ രഹക്കിടിൽ രണ്ടു നാഡി കണ്ടിക്കു അല്ലെന്നുകിലും പാലിപ്പുംതു മുലകാളു നക്കിക്കണ്ണു കുണ്ണിഞ്ഞതാട്ടു നിന്നിരുന്നു. കരജുന തു കട്ടിക്കാളു പുലി ദാരി ദി പ്രാ ശതകാംഗം അധികം ബലവും തുടരുവാസവ്യാഖ്യാനാണ് നൂറിനാക്കാണ്ടിരുന്നു. തു പുലി തൊൻറെ കഷ്ടാവാസമായ കാൽന്തു മും നിലത്തു പതിച്ചു് സകട്ടതാട്ട ഗജ്ഞനംചെയ്യു. അതു കേട്ട ഉടനെ തുപ്പചിന്തനായ മുഖമന്തു ഇഞ്ചാനന വിചാരി ആഃ “ഈ മുന്നുക്കു അതുവാരമില്ലെന്തുകിനാൽ ആണുമയു തിന്നാമെനു മരിച്ചുപോകം, നിന്തും. ഈ മുന്നു, ഇതുവരുക്കും എപ്പോവരയും ഏംസിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഇതിനാം തുക്കം അ യഥാദാവു നാത്തു. ഏന്നാൽ ഇവരെ സുരാചിപ്പിക്കുന്നു ഒരു മാ ദ്രോമ ഉള്ളി: ഞാൻ ഇവയ്ക്കു് അതുവാരമായി വേദിക്കുതെനു. ഈ അംഗിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ എന്നിക്കല്ലോത മരാക്കണം” നീളും കു എന്നാൽ എന്നിക്കും എന്നിനാന നീളുമിന്നൊവുാം? എന്നുന്നു ദേശു മം മാരക്കു വരയ ദേശുമിന്നൊന്നിനാൽ വശിക്കുകയല്ലോത ന നീക്കുകയില്ലാലു” — എന്ന നിന്തുച്ചു, തു മുഖമന്തു, കാലില്ലും മെതിയടി, കഴുംഭും വടി, തലമില്ലും വസ്തു, ഒ മഹതില്ലും പുണ്ണന്തൽ മുതലായവരയ എടുത്തതിന്തിട്ടു്, പു ലിഞ്ചുടു മുവിൽ ചെന്നു്, “ഈതു നിന്നും അതുവാരം.” എന്ന പാഠത്തു നിന്നു. അസന്നായും തു പുലി, കണ്ണു ഉടാന, ഗജ്ഞച്ചുകാണ്ടു, കട്ടിക്കാള പട്ടു്, ചടിവിനു് താഴത്തു തജ്ജി യിട്ടു്, മനഃല്ലുടക്കി അതുവാരകായിത്തീനു് തു ദേഹവത്തു ന പെണ്ണം കാണ്ടു മാനിപ്പുണ്ടിച്ചു തിന്നകയും ചെയ്യു.

ബിംബിസാരഹജാവുകന്തു, ഹാഗ്രാലവിൽവെച്ചു പ്രസം ഗ്രിച്ചു ബുദ്ധൻ രാജബംഗത്തിൽ ഇനിച്ചു ചന്നാണുനു, പരമാത്മ തു പ്രത്യേക ദശയും പിംഗം ക്ഷേത്രവും നാം അഭിഭാവക്കും,

രാഖ്രിയദത്തം പറഞ്ഞു:— “അല്ലേയോ രജവുതും! രജവാന്തെ താൽ ജീവിച്ചു വളർന്ന് അങ്ങനും ഈ വിധത്തിലുള്ള കായക്കും ശമംഷ ശക്രന്മ്മം. ഈപൈരൻ രാജ്യത്തെ കൈകൾ തനിട്ടു കൂട്ടു ചെക്കാൽ ധരിപ്പുന്നാക്കന്നു; ഭക്ഷണത്തില്ലെ. അതു കൊണ്ട്, പുതുനില്ലാതെ ഏറന്നാടകാനിച്ചു്, ഈ രജയാനി യിൽ, സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയ കല്പാണവും കഴിച്ചു്, എൻ്റെ രജുവാനുകൾക്കും ജീവനെത്തു ഉപദേശിച്ചുകാണ്ടു സുഖം മാറ്റാവസിക്കുകേ.”

ബിബിസാൻ ഇങ്ങിനെ ടലപ്രാവഞ്ച്ചും അപേക്ഷിച്ചു. അശതിനെല്ലാം ബുദ്ധൻ ഇപ്രകാരമാണു് മഹാകി പറഞ്ഞതോ: “അ ഫൂച്ചയോ മഹാരാജ, ഹെ! അങ്ങനും പറഞ്ഞ സകല പദ്ധതികളം എടുക്കിക്കായിരുന്നു. പരംതുമുത്തപ്പത്തു അദ്ദന്തപ്പിച്ചുവിശദിച്ചാൻകും അവയെല്ലാം തൊൻ തൃജിച്ചതാക്കന്നു. തൊൻ ഇ തേപ്പും അതിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാണ്ടുതന്നെ നടക്കുന്നു. ഇനിമേലും, അശതിനെ കണ്ണടക്കിട്ടുന്നതുവരു, റിരഭത്രുക്കാണ്ടുതന്നെ നടക്കും. ഭേദഗംഭീകരിക്കും മന്മിധഗംഭീരുമെല്ലു തുംനു് ഭേദഗ്രീകൾ തന്നു എന്നും തേരുവായി വിളിച്ചും, തൊൻ ഈ തന്ത്രാന്തപ്പണ്ണത്തിൽനിന്നു ഒരിക്കലും പിന്നംഡക്കയില്ല. ധർമ്മരാജു രജുവാതെ സ്ഥാപിക്കാവുന്ന വേണ്ടി തൊൻ, ഗുരു മിത്രായ വന്നല്ലാണ്ണവിലേക്കു ഹോവുകയാണു്. അവിടെ എനിക്കു അതാംനാദയദിണ്ടാവുകെന്നു മോന്നുന്നു. മഹാപ്രികരിക്കുലമാശയാ, ഗാന്ധുംബരി രൂലമാശയാ, ഭേദഗതതു ശോഷിപ്പിക്കുന്നതായ പ്രതാം നാസ്താന്താരി രൂലമാശയാ, അതാനോദയദിണ്ടാവുന്നില്ലെ. എന്നാലും നാമർക്ക കാണേണ്ടതായ ഒരു വെളിച്ചുംബന്നു്; നാമർക്കു ലഭിച്ചുണ്ടായ ഒരു തന്ത്രവുംബന്നു്. അല്ലേയോ സ്നേഹിതാ! തൊൻ അതിനെ കണ്ണപിടിച്ചും ഇവിടെ എന്നു് അങ്ങനും കാണിച്ചു സ്നേഹിതിനും കുറിപ്പാണും ചെയ്യാം?— ഇതു ഒരു ഉടക്കന്നവിംബി എന്നും സ്വാദനു കുറക്കിണ്ടും ചെയ്യു് ഉടനേം ഇതിനും വീണു സം

ജ്ഞാംഗമായി നമ്മുടിച്ചു്, “അങ്ങയുടെ ഇണ്ടിംപോലെ പോരജ്ജാ ഒഴുക്” — എന്ന പറഞ്ഞയച്ചു.

അതു സംവത്സരം അദ്ദേഹം നടന്നിട്ടും പരമാത്മ തന്റെ ലഭിക്കാത്തതിനാൽ, ബ്രഹ്മ ഒഴും മനസ്സുമാധാനവില്ലാതെയായി; അദ്ദീന വിന്നന്നായിട്ടും ഇങ്ങവേലവന്നതിലേക്കു പോയി. അവിടെ മലരുകളിലും കാട്ടിലും വാസിച്ചിരുന്ന അഞ്ചു വാന പ്രസ്ഥാനത്തിലിട്ടും കണ്ണും; അവകരാട്ട് താൻ ജനാനമാർഗ്ഗത്തെ അദ്ദേഹം നടക്കുകയാണെന്നും പറഞ്ഞുപൂർണ്ണം, അവർ, ആതിന്യൂതികളിൽ ജനാനമാർഗ്ഗത്തെക്കൊച്ചു വിവരംായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടും, അതിലെയിക്കും വ്യക്തമായി എന്നു മഹാപ്രിക്കണ്ണ കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാല്ലോ പറഞ്ഞു. അവർ പറഞ്ഞതാവിളു: “പരഞ്ഞുമാം ദേഹരമിതെന്നും, കമ്മർഹിതെന്നും, നിഖിക്കാരജനും, നിശ്ചയിലെന്നും, ശാന്തെന്നും, നിന്തുണ്ടെന്നും, നിജീഷ്വലെന്നും, പരമാത്മാവും ജനാനകാണ്യാ പഠിപ്പുനിന്നെന്നും അധികാ എന്നു മനസ്സുവന്നാക്കാണു് പറവാൻ കഴിയുന്നതു്? കാമ ക്രോധാട്ടകളായ ദ്രവ്യികാരങ്ങളിൽനിന്നും അതുകളാൽ പ്രേരിത അള്ളായ കമ്മാരളിൽനിന്നും രക്ഷാപ്രസ്തുവാനും, പഞ്ചഗ്രീയങ്ങളും ദുരിതാനും അതുപരസ്യവാനും, അഹാകാരമാ കണ്ണ പാനത്തിൽനിന്നും മോചിക്കപ്പെട്ടവാനും, തന്മൂലമായ ചന്താൽ എദോഡായി വേിച്ചു് വിശാലമായ പ്രഞ്ചത്തപ്രതിൽ ലഘിപ്പാനുണ്ടു് രാന്ധരത്തെ കമ്മകാണ്യാ വിസ്തരിച്ചു പഠിപ്പുണ്ണും; അതിനേക്കാൾ എന്നു മനസ്സുനാണു് അധികം പറബാനുള്ളതു്?”

ഈണ്ണിാന അവർ പറഞ്ഞതല്ലും ബുദ്ധൻ കുമാരേണ്ട കേളിനുംവും, അദ്ദേഹത്തിനു് അരം ഒഴും തൃപ്പികരമായി ഉണ്ടാക്കിപ്പുണ്ടു്.

ആ റാഡി ബ്ലൂ ഓഫ്.

വിധനക്കാരൻ! ബുദ്ധനും ജനങ്ങോദയമുണ്ടായ പുണ്യത്വം നിൽക്കാശ കാണേണ്ണമെന്നെങ്കിൽ, സഹായാലും നത്തിൽനിന്ന് നീ വടക്കേപടിനേരായി ഗംഗാതീരത്തിൽക്കൂടി നടന്നാലും. ആ വഴിക്കും എന്നരാജ്ഞനും, മോഹനം എന്നീ നദികളുടെ ഉപരി സ്ഥാനമായ മലയിലെത്താം. പലവിധവുക്കുങ്ങൾ നിരന്തര ആ നദീതീരങ്ങളിൽക്കൂടി പോയാൽ, ആ നദികൾ ഹഞ്ചുനിന്നി യിൽ ചെന്നചേരുന്നതായ സ്ഥലവത്തെത്താം. അവിടെനിന്ന്, കിൽമുഖ്യത്വിൽ ഒഴുകന ഹഞ്ചുനിയുടെ തീരത്തിൽക്കൂടി നടന്നാൽ, ദൈ, വൈറാബർ എന്ന മലപുറങ്ങളിൽ ചെന്നചേരാം. ആ കൂനക്കിടക്കരിക്കു, ചുരാതനകാലം മുതലീം ഉള്ളവേലവനും എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പുട്ടതായ ഒരു മുള്ളമരക്കാട്ടണ്ട്. ബുദ്ധനും ജനങ്ങോദയമും ആ പുണ്യവനും തന്നെയാണ്. ഇട്ടും ദു മണിക്കൂനകളെക്കാണ്ടു വിശ്രദിക്കപ്പെട്ടതായ ആ വനത്തിന്റെ അതിന്റെ അതിന്റെയിൽ പച്ചിലമരങ്ങൾ നിരന്തര ഒരു കാട്ടണ്ട്; ആ കാട്ടിൽ, മത്സ്യങ്ങൾ ആമകളിൽ നിരന്തരതായ ഒരു താമരപ്പും കൂടുമുണ്ട്. അതിനാരികിലുായി സേനാനാ എന്ന പേരായ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. അക്കാലത്ത്, അവിടെ പനമരക്കുട്ടങ്ങളുടെ ഇട്ടും, പുല്ലമേഖല പുരകളിൽ പാത്തിരുന്ന ജനങ്ങൾ അടുച്ചമാടുക്കാളും വളർത്തിവന്ന സാധുക്കളായ ഇടയാളായിരുന്നു.

ആ വനത്തിലെ പുക്കവിഭ്രംഗിതങ്ങളായ വിജനങ്ങളിലുായി ഒന്ന്, ബുദ്ധൻ, മനസ്യത്തെ കഞ്ചാവസ്ഥാക്കാറിച്ചും, രഭവൊ ഡിരയക്കാറിച്ചും, ആതിന്മുതിവാക്കുങ്ങളെക്കാറിച്ചും, ജീവജാലങ്ങളിൽനിന്നും പറിക്കാവുന്ന തത്പരങ്ങളെക്കാറിച്ചും, സർച്ചരംചരം കൂടാതെങ്ങം ഉപരിലെയങ്ങളുടെ ഗ്രാഡുത്തപ്രത്യക്ഷങ്ങൾിച്ചും, ആ ഉപരിലെയങ്ങളുടെ മദ്ദുത്തിൽ, ആകാശത്തിൽ മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ

ഇന്ത്രചാപമന്നോലെ, കൊള്ളുകകരമായിരിക്കുന്ന ജീവകാല തത്ത്വങ്ങിൽ, ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ധ്യാനനിഷ്ഠ നായികന്ന് ആഹാരം കഴിക്കാതെയും, അഹാരം അനേപശിപ്പിച്ച നാളു ആശുപദന്തുടി ഇല്ലാതയും, അനേനകപക്ഷങ്ങൾ കഴിയുന്നോർ, ഒരു ദിവസം കണ്ണമിച്ചിട്ടു നോക്കി എന്ന വര്ണം. ആ സമയം ദിക്കാപാത്രത്തിൽ നന്നാം കാണാതെന്തോ, താൻറെ തലപ്പിളിക്കുന്ന നിന്നിടന്ന മുക്കുങ്ങളിൽനിന്നു കുറഞ്ഞമാരോ പക്ഷികളും തംഖ തു വിളിയതായ വല്ല ഫലങ്ങളെല്ലാം ഭക്ഷിക്കും. അപ്പിനെ ആ മാരമില്ലോതിരുന്നതിനാൽ കാലങ്കുമത്തിൽ ബുദ്ധാൻറെ അംഗങ്ങൾ റിക്ഷ കുറവു വന്നു; ദേഹം ശോശ്വിച്ചതിനാൽ ബുദ്ധചിഹ്നങ്ങളും മുപ്പുത്തിരഞ്ഞ ലക്ഷ്ണങ്ങളും മാത്രംപോകയും ചെയ്യു. താൻറെ കാലിൽ പഴത്തുണ്ടായി വിശകിടന്നിടന്ന സാലവുംപറ്റുന്നു കും വസന്തത്തിലെ പച്ചതലളിക്കുംകൂടും തമ്മിൽ എന്നുകൂണ്ടി ടും സാദ്ദും ഉണ്ടായിരുന്നുകിൽ, ബുദ്ധാൻറെ കാപ്പോഴുംതന്ത്രം അവസ്ഥയും രാജുത്തിനെല്ലാം അലക്കാംതന്നായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്നോർ ഒരു ദിവസം, ബുദ്ധൻ കറിന്തപെ സ്നാകാണ്ട് ക്ഷിണിച്ചു് മോഹംപസ്യാപ്പുട് ഭ്രമിയിൽ വിഴുകയും, ദേഹത്തിൽ രക്തം കാട്ടുന്നതു നിന്നു് ദൗംസമില്ലാതെ മരിച്ചുതു പോലെ കിടക്കുകയും ചെയ്യിരുന്നു. ആ സമയത്തു് ഒരു ഇടയക്കുടി ആ വഴിക്കു പോകുന്നണ്ടായിരുന്നു. അതിസകടത്ത സുചി പ്പിക്കുന്ന മുഖഭാവത്താട കണ്ണടച്ചു് മല്ലുംഹസമയത്തു വെയി ലാൽ കിടന്ന പൊരിത്തിരുന്ന ബുദ്ധനു കുണ്ട ഉടാന തന്നു, ആ കട്ടി, അടക്കതുണ്ടായിരുന്ന ജംബുവുക്കുത്തിന്റെ കൊന്ധുകളെ മരിച്ചുകൊണ്ടവനു്, ബുദ്ധൻ കിടക്കുന്നതിനു മുകളിലായി ഒരു പിലാട്ടി. താൻ മിന്നജാതിയിൽ ജനിച്ചുവന്നാണെല്ലു എന്ന വിചാരത്താൽ, ആ ഇടയൻ, കുലിനനം ദിവ്യത്രജസ്തിയുമായ രാ

ദ്രോഹത്തെ തൊട്ടന്നത് അപരാധമായി വീക്ഷണമാ എന്ന കൈ ആം, ഒരു തൃട്ടിനെ കൊണ്ടുവന്നു അതിന്റെ മുലയിൽനിന്നു അ ദ്രോഹത്തിന്റെ വായിലേക്കുതന്നെ പാൽ കറന്നുകാട്ടുതു. മുഖം നേരു മുകളിൽ മറവിന്നായി വെച്ചിരുന്ന മരക്കാമ്പുകളില്ലോ ത ഭിത്ത് യുക്കുകയും, അതു പാതയെ രാജാക്കരമാർ നായാട്ടിനു വരു ബോർ കാട്ടിലുണ്ടാക്കുന്ന പട്ടക്കുടാരംപോലെ ശോഭിക്കുകയും ചെയ്യുവന്നാം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്നണ്ട്. ഈ നത്തല്ലോ കണ്ണ ഫ്ലോർ, തൃട്ടിട്ടും മുഖം ദൈവമന്നു വിച്ചാരിച്ചു് തുംബ ഡിച്ചു പോൽ. മുഖൻ ഉടനെ തന്നെ മോഹാലസ്യത്തിൽ നിന്നു നേരു തൃട്ടിട്ടും ദൈവക്കില്ലജു പാതയിൽനിന്നു ഉണ്ടാവി കുന്നു പാൽ കൊട്ടപ്പും തുവല്ലപ്പുട്ട്. ഓഫ്ലോർ അവൻ, “രാല്പുഡിയാ മുംബാ! ഇതു തന്റൊന്നു പാടില്ലാല്ലോ. അഞ്ചുണ്ണു് നോ കൈ. നോൻ ഇരുന്നെല്ലു? നോൻ തൊട്ടു് അന്തുലമച്ചു?്”—എന്ന മരവടി പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു് സർജ്ജലാക്വവന്ധനായ മുഖൻ സമാധാനം പറഞ്ഞു: “ലോകത്തിൽ ദയൈക്കാണ്ടം, കാരോ ആവശ്യംകൊണ്ടം, മനസ്സുൾ അഞ്ചുന്നുവെന്നുക്കഴുയിഡിക്കുന്നു. ഒരു നിറഞ്ഞിൽ കഴുകുന്ന രക്തത്തിനുണ്ടാണോ ജാതിദേശം? ഇല്ലതു നേ. ഉപ്പുരസമായ കണ്ണുണ്ണിപ്പിലും ജാതിശ്വരാസമില്ല. മനസ്സുൾ, ജനനത്തിൽനിന്നു, നൊറിതടടാതിൽ ജാതിദേശു ചക്കരയ തി ലക്ഷ്യപ്പെട്ടാട്ടുട്ടിവയാ കഴുത്തിൽ യുണ്ടുലോട്ടുട്ടിവയാ വരുന്നി ല്ല. മനസ്സും ജാതിക്ക വ്യത്യാസമുണ്ടാകുന്നതു് അവരുടെ മു പുതികളുംനാം. സർപ്പപ്പുത്തി ചെയ്യുന്നവൻ ദ്രീജനാക്കന്നു; തൃപ്പുപ്പുത്തി ചെയ്യുന്നവൻ മീനനമാക്കന്നു. അല്പുഡേ സഹോദരാം! അതുക്കാണ്ഡു് അതു പാൽ എന്നിക്കു തെ എന്നുന്നു അനേപ മനനത്തിനു അവസ്ഥാനു കണ്ണാടിയാൽ നിന്നും മുണ്ടാണു യും” ഇട ഉൻ അതുകട്ടു്, വളരെ സംഭോദിത്തൊട്ടുട്ടി പാൽ പ്ലാതും മുഖാൻഡാ ദൈവക്കരു കൊട്ടില്ലു് തുള്ളനാവുകയും ചെയ്യു.

നെറ കാഴ്ച മന്ത്രിയിരിക്കുന്നു. ശക്തി അത്യാവദ്ധംമായി വേണ്ടുന്ന ഇതു കാലത്ത് എനിക്ക് ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയാണ് ചെയ്യിരിക്കുന്നത്. മന്ത്രിയുടെ സഹ്യാധികാരിയാണും ഉണ്ടാക്കണ്ടുന്ന എപ്പോൾ സഹായങ്ങളിൽ എനിക്ക് ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാവയക്കിലും, എന്തു തന്റെ സഹായമായി! അതിന്റെക്കിൽ തൊൻ ഇപ്പോൾ മരിച്ചുപോകും. തൊൻ മരിച്ചുപോയാൽ എപ്പാജനങ്ങളും, ഘുനിൽ വിചുരിച്ചിരിക്കുന്ന നിരുത്തിമാർഗ്ഗവും ഇപ്പാതാവും.” ഇത്തീരനു ചിന്തിച്ചു കൊണ്ട് ബുദ്ധൻ പിന്നെഴും അവിടെത്തെനു ഇരുന്നു.

ആകാലഭരം മഹാത്മനിന്നെന്നാലും കിലുള്ള സേനാനിരയന്ന ഗ്രാമത്തിൽ വച്ചെന്ന ആട്ടക്കാട്ടകർക്കായിപ്പറിയായും, ദരിദ്രനാശം ബന്ധുവായും, സദാചാരത്തല്ലാറനായും, സേനാനിരയന്ന പേരായ ഒരു ഇടയ്ക്കുന്നിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിനു സേനാനിരയന്ന പേരും സിലിച്ചുള്ള തൊന്ത്രങ്ങൾ അവരുടെ കീൽക്കൊണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഗ്രൂപ്പങ്ങളായിൽ എണ്ണം മും സുന്ദരിയായ സുജാത എന്നു പേരായ ഒരവാഴ്ച വിവാഹം ചെയ്തും വച്ചെന്ന സുഖമായും കേൾമമായും വസിച്ചിരുന്നു. വളരെ ശാന്തയും, സത്രുവതിച്ചും, സാധ്യവും, ദയാലുവും, സർക്കാരാവയും, പ്രിയഭാഷിനിയും എല്ലായും ആയ ആ ഗ്രൂപ്പിനും ഭർത്തുള്ളും ചെയ്തും ദാനവത്രസൂഖ്യത്തെ നല്കുവന്നും അനുഭവിച്ചുകാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആ ദാനവതികർക്കു പുതുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ, സത്താനബാഡണ്ടിനായി ലക്ഷ്മിദേവിയായ പദ്മാഭി പ്രാത്മിച്ച ആരാധിച്ച വന്നിരുന്നു. പെഞ്ചിമദിവസം പായസം മുതലായ നിഃവദ്ധംജീവിലും, സൂര്യനിരയന്നലുപനിശ്ചാലും, മല്ലിക ദിതലായ പുഷ്പാലുപകളിലും ലക്ഷ്മിദേവിയ പുജിക്കുയും ഒരു വിശുദ്ധി വിനിഗ്രഹണ നൂറരാണ പ്രക്കിണം. വൈക്കകയും പതിവായിരുന്നു. അതു മാത്രമല്ല, സത്താനുജങ്ങായാൽ ദേവന്മാർക്കുടി അതിന്മാർക്കി തോന്നാത്തകവണ്ണം മധ്യരംഗം ചാൽപ്പായ

സംയാരാളിക്കാണി സ്വന്നപാതയിൽ നിന്മച്ചു്, വന്തേവെ ജ്ഞായി മരച്ചുവച്ചിൽ എന്നവെല്ലം വൈച്ഛാക്കാട്ടക്കാമന്നം പ്രാത്യർ ചീതന്നു. സുഖാതജുവാട പ്രാത്മാപാല, ഏറാറ താമസിക്കാ അതു, അവർക്കു് ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. അതു കട്ടിക്കു മുന്നാ മാറ്റ മായപ്പോൾ, സുജാത, കട്ടിയേയുംവച്ചതു് വന്തേവെ ചെജ്ജു ചെജ്ജുന്നുയി പത്രക്കു വോപ്പുച്ചി.

അവർ ഒരു എക്കുകാണ്ടു കസവു സാരിയാൽ കട്ടിയെ ദ്വ തൃപ്പിച്ച പടിച്ചാക്കാണ്ടും, മരറാ എക്കുകാണ്ടു തലയിൽ വെച്ചി രിഞ്ഞ പാശസപാത്രം മറിഞ്ഞുപാശാത ചന്തമായി പിടിച്ചു കൊണ്ടും പോകിയും, അതു പ്രദേശ, അടിച്ചുത്തിച്ചു് അലക്ക തിപ്പാനായി മാറ്റു തായച്ചീതന്നു ലാസിക്കായ രാധ മടങ്ങിവന്നു ഇങ്ങിന പഠന്തു:— “രാമം! നോക്ക! അതു സ്ഥലതു് അതാ വന്തേവെ വന്നിരിക്കുന്നു. രണ്ടു എക്കുകളും മുട്ടിക്കു മടക്കിവെ ആക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭിവ്യതേജസ്സു് നാലു ഭാഗ ത്രണം പ്രകാശിക്കുന്നതു നോക്കു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭിവ്യദശികൾ കണ്ണാൽ, വള്ളര ശാന്തനം മഹാനം അതാനുന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എവ്വരുളു ഇങ്ങിന പ്രത്രക്കാഡി കാണുന്ന കിട്ടുന്നതു് എന്തു യോഗ്യമാണു്.”

സുജാതയാവാട്ടു, അദ്ദേഹം വന്തേവെയാണെന്നു തന്നെ വിശ്വസിച്ചു്, വള്ളര ക്രമിക്കുലഃയാട്ടുടി ബുദ്ധാന്റെ അരി കിൽ ചെന്ന നമ്മുടിച്ചു് താഴേയോട പഠന്തു:— “അല്ലായാ, ഇം വന്തുവിൽ വസിച്ചു് എപ്പോവക്കും മുന്നാം ചെബുന്ന വന വെദവത്തെ! ലാസിയായ ഏറാൻറെ ഫലവും കാരണ്യത്താൽ ഇ പ്പോൾ ഇവിടെ പ്രത്രക്കാഡിരിക്കുന്ന അങ്കുന്നു്, ദിസ്ത്രിക്കാരമാ കണക്കിലും നൊന്ന് ക്രമിയോടെ തന്നെ ഇം പദാത്മാനാജൈ സ്വപ്നി കരിക്കേണ്ണെ!”— എന്ന പഠന്തു്, അതിമധുരമായ ധാര്യം മ തന്നുക്കെട്ടുജ്ജു തുല്യമായ തെരുവക്കുഞ്ചം ചെന്നുകിട്ടുന്നുണ്ടിൽ വ

കന്നവെച്ചു കൊടുത്തു; അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് കൈയിൽ താഴെയും പകന്.

മുഖ്യമന്ത്രിവാട്ട്, ഒന്നം സംസാരിക്കാതെ താഴെപ്പും ക്ഷേമിച്ചു തുടങ്ങി. എത്ര സമയമുള്ള് സുജാത ഭക്തിയോടുകൂടി കൂറ മുറ പ്രോഫി നിന്നും. താഴെപ്പും ക്ഷേമിച്ചു ഉടനെ മുഖ്യമന്ത്രി അഞ്ചു കരമാകംവണ്ണും ആരോഗ്യരൂപം രക്തത്തിലുണ്ടായി. താൻ അതുവരെ ഉണ്ണം ഉംഗവേദമല്ലോതയിരുന്ന രഥസ്ഥ സ്വപ്നപ്പോലെ തോന്തി. പക്ഷികൾ വലുതായ മഞ്ഞുമിന്തകൂട്ടി സഞ്ചരിച്ചു ക്കീറിച്ചതിനുശേഷം ജലാശയങ്ങളിൽ എത്തി അവയുടെ ചിരകുകൾ നന്ദിക്കുമ്പോരു അവജ്ഞയും തുറ്റുംദേശഭാക്കംപോലെ, മുഖ്യമന്ത്രി ആഹാരം കഴിച്ചപ്പോൾ ദേഹം ശരിനന്നും മാത്രമല്ല, മനസ്സിനും വളരെ തുറ്റുംദേശഭാക്കി. മുഖ്യമന്ത്രി മുഖജായും ദേഹം കാന്തിയും വർദ്ധിക്കുവേം, സുജാതയ്ക്കും ഭക്തിയും വർദ്ധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. കൂറ ദേരം കഴിത്തോരു സുജാത താണു തൊഴുതുകൊണ്ട്, “അങ്ങനെ താനാഡാ യന്ത്രവേതി? താൻ തന്നുകൊണ്ട് തുട്ടിപ്പുട്ടുവോ?” — എന്ന ചോദിച്ചു.

മുഖ്യമന്ത്രി — “നീ എന്നിക്കും എന്നും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതോ?”
സുജാത — (സന്ദേശത്തോടുകൂടി) “അല്ലായാ ദശവാന! കടി

ഞ്ഞിൽ പ്രസവിച്ചു എറ്റ പത്രം കുളിക്കുന്ന പാൽ കുറഞ്ഞ വേരു രാഖുതു പത്രം കുറഞ്ഞ കൊടുത്തു വള്ളത്തി; ഈ രാഖതിനെന്ന് പാൽ വേരു ഇരുപത്തണ്ണിനു കൊടുത്തു; ഈ ഇരുപത്തണ്ണി നേരിൽ വേരു പത്രം കുറഞ്ഞിനും; ഈ പത്രം നേരിൽ വിശ്വാസപ്പെട്ട പ്രാത്യുകം എറ്റ പത്രം കുറഞ്ഞും കൊടുത്തു പോറി. ഈ എറ്റ പത്രം കുറഞ്ഞും പാൽ കുറഞ്ഞും കൊടുത്തു ദിത്തുവോലവും രാറിയുംകൂടി വെളിപ്പാത്രത്തിൽ കുറക്കി പായസം വെച്ചും ഈ താണുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഈതോൻ വളരെ താലുക്കുപ്പെട്ടു ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. എന്നിക്കും ഒരു പുതുനണ്ണാഡാൽ

അങ്ങോക്ക് ഇന്തിരന ചെയ്യാമെന്ന് ഈ മരച്ചവട്ടിൽവെച്ചും സൗ തൊൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ എൻ്റെ ജീവിതത്തെ ആനന്ദകരമാക്കിത്തീക്ഷ്ണ ഒരു ഘട്ടൻ എന്നിക്കുണ്ടായി, അതുകൊണ്ട് തൊൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യ പ്രകാരം ഇതു തന്റെനാശമായി ആശങ്കയുണ്ട്.

ബുദ്ധൻ—“നിഞ്ഞൻ പുത്രൻ ഭീമ്യാധിഷ്ഠാനായി ഭവിക്ഷണക്ക്. ഇവന്നും ജീവകാലത്തിലുണ്ടാവുന്ന സംസാരഭാരങ്ങൾം അല്ലെങ്കിലും വിക്രാന്തം. നീ തന്നാളിലൂം തൊൻ തുള്ളിയായി ഭക്തിചു. ഏ നീങ്കൾ, തൊൻ വന്നേറുവതയും; നിഞ്ഞൻ ഒരു സദ്ധാരണൻ മാത്രംാക്കണം. ആരും കാലിന്ത്രിയിൽ അജന്താനാന്തം കാരണത്തെ നിരീപ്പിക്കുന്നതായും എവിടെന്നും പ്രകാശിക്കുന്നതായും ഒരു ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അഭ്യന്തരാനുഭവമായിരുന്നു. അതുകൊല്ലാ മുമ്പ്, തൊൻ ഒരു രാജക്കമാരനായിരുന്നു. തൊൻ അഭ്യന്തരാനുഭവിക്കുന്ന ആ വെളിച്ചും നിന്മയഥായും തൊൻ കണ്ണു പിടിക്കം. എന്ന മാത്രമല്ല, ക്ഷീനിച്ചിട്ടിരുന്ന എന്നർ ദേഹ തിന്നുന്ന നീ തന്ന ആഹാരങ്കഴിച്ചു രക്തിയണ്ടായേപ്പാർ, ആ വെളിച്ചും ഉലിക്കും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജീവൻ അഭ്യന്തരജീവന്തെ ശൈഖ്യത്തോ പാപരഹിതനായി, ഉർക്കുപ്പുചെടുവിക്കിലെത്തുന്നതിനൊപ്പം ആ വെളിച്ചുവും കാരോ ജനങ്ങളിലും കുറച്ചു കുംചും യി ക്രാനം പ്രകാശിച്ചു വരികയായിരുന്നു. നീയാവട്ടം, മരം കൂടിവാര സ്ന്യൂഫിച്ചുവും ജീവകാലം കഴിക്കുന്നതിനാൽ മാത്രം തുള്ളിപ്പുട്ടുന്നണണ്ടോ?”

സുജാത—“അല്ലായാ ദേവ! എന്നർ എന്നും എത്രയാ ചെറിയതാക്കുന്നു; അതു നിംഫവാൻ എത്രം പ്രധാസമില്ല. അവൻ

പ്രവിശൻ ഇത്തീകർണ്ണ നന്ദയോമകിൽ, വയലുകളിൽ മറരം നന്ദയാൻ തക്കതായ വലിയമഴ വേണ്ടാണ്. എന്നിൻ തേങ്ങ യും കുട്ടിയും യോഗ്യതയാണ് സദനാധിക്രമത്താട്ടംകൂടി നെങ്ങളും ഒരു ഗ്രഹത്തിൽ വസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം തോൻ സഹ്യാദ്ധി യാവും. എന്നിൻ ജീവകാലം ഗ്രഹസ്ഥാ തുമസ്ഥിതിയും ചെയ്യും തന്നെ കഴിയുന്നു. തോൻ പ്രഭാതത്തിൽ ഉണ്ട്, അതുപോലെ വന്നേഴു സ്ഥാനിക്കും; പിന്നെ, വന്നുവക്കു ഭിക്ഷക്കാട്ടക്കും; പിന്നെ, തുലസി ത്രഞ്ചുഷാചയ്യും; പിന്നെ, ആസിമാക്ക് അതായും പണികൾ തിരിച്ചുക്കാട്ടക്കും. ഇതു കഴിയുന്നവോഴിക്കു നോരും ഉച്ചയാവും. പിന്നെ, തേങ്ങാവിന് ആമാരങ്ങളിൽ മറരം കൊട്ടൽ, തേങ്ങാവിനെ എന്നിൻ മടിക്കിൽ കിടത്തി വിശി ഉറക്കുകയും ചെയ്യും. തേങ്ങാവ് ഉണ്ടയോജിക്കുകയും ചെവക്കുന്നരമാവും. പിന്നെ, തോൻ കേരുത്തിൽ പോകും. അവിടെ ചന്ദ്രാതിക തൈ കൃഷ്ണൻ അവരോട് അല്ലോ സംസാരിച്ചു്, മടങ്ങിവന്ന്, തേങ്ങാവിനു റാത്രിയില്ലെങ്കിൽ ആഹാരങ്ങൾ കൊട്ടൽ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇതാനും കൂടാതെ, എന്നിൻ തേങ്ങാവിനു സ്വർഘ്ഗാഭ്യാസിക്കു സധാരണതയിൽനിന്നും ഒരു പുതുവയ്ക്കും കൊട്ടൽത്തിലുണ്ട്. ഇണ്ടിനവയപ്പോലീക്കുന്നും എന്നിക്കു സുവർത്തിനു മുകളിൽ വഴിയാത്രം താലിനുണ്ടായി മരഞ്ഞൾ വെച്ചു കൊട്ടാം, പരോപകാരമായി കിണറകൾ കുഴിക്കുക, പുതുവണ്ണാവുക, ഇരു മുന്നിനിനാലും മനംപുറം മരഞ്ഞൾ താലിനുണ്ടായി സർവ്വത്തിനെ പ്രാവിഷ്ഠാന്മാർ ആശിഷപ്രാക്കത്താണോയെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിയുണ്ട്. അതുപോലെ തോൻ പുന്നന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു വരുത്തുപ്രകാരം മന്ത്രങ്ങളും സംബന്ധിച്ചതയും കേരമമാർത്തി നേരയും അഭിജ്ഞവക്കായ അതുപോലീക്കുന്നും തോൻ അഭിജ്ഞവള്ളു. സർവ്വിജ്ഞങ്ങളിൽനിന്നും സർവ്വഹലങ്ങളും, ദിവ്യാജ്ഞങ്ങളിൽനിന്നും ക്ഷേമവഞ്ചളിൽ ഉണ്ടാവുന്നതുപോലെ, നന്ദ

യിൽക്കിന നമ്മും, തിരക്കിൽക്കിന തിരക്കും നിശ്ചയമായും ഉണ്ടാക്കാം. എന്നമാത്രമല്ല, നാം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നേരാർത്ഥന പേപ്പാട്ടാൽ ശത്രു ഒള്ളം, ദയവാൽ മേഖലിതരാഞ്ച്, ക്ഷമയാൽ ക്ഷമയും, ഉണ്ടാവുമെന്ന നമ്മൾ അറിയുന്നു. നമ്മൾ ഈ പ്രോഫഷണ സുവജീവിതംപോലെതന്നെ അവസ്ഥാഭാവിയായ മരണത്തിനാശംവും സുവജീവിതം ലഭിച്ചതുടർന്നു ഭാഗ്യാക്കാണ് ഈ തിലഡികും നല്ലജീവിതം കിട്ടിയെന്നും വരും. ഒരു നെല്ലിൽക്കിനും അനവധി മുണ്ടാശാഖാവാം. എന്നാൽ, എത്രയോ ക്ഷമയുള്ളവനെങ്ങുടു തലതാഴ്ചിക്കുന്ന ചില സങ്കടങ്ങളും തണ്ടനും എനിക്കെന്നാം. എന്നാൻ അട്ടി എനിക്കു മുന്നു മരിക്കുന്നതായാൽ, നിശ്ചാശമായും എന്നാൻ പുദയം പിളന്നപോകാമെന്നു് എനിക്കെന്നാം. എന്നാംലും, കട്ടി മരിച്ചപോയ സങ്കടത്തെ പുദയത്തിൽ വെച്ചുകാണണ്ടും തേരംവിനെന്ന തുരുംബിച്ചുകാണിക്കുന്നാൽ മതിയെന്നാണ് എന്നാൻ വിഹാരം. എന്നാൻ തേരാവു മരിച്ചപോകുന്ന രാഖേരകിൽ, തേരാവിനെ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ചിതയിൽ താനും കയറിക്കിട്ടുണ്ട്, പതിവുപോലെ തേരാവിനും നിരസ്സിനെ മടിയിൽവെച്ച്, എംബും സന്ദേശങ്ങളുംകൂട്ടി തേരാവവാനിച്ചു ദഹിച്ചുപാകേണ്ടാമെന്നാണ് എന്നാൻ നിശ്ചയം. എന്നും കാണിക്കുന്നാൽ: തേരാവോടുകൂടി ഭായ്യും മരിച്ചാൽ, ഭായ്യുടെ കാരോ തലനാരിനും കാരോ കോടി സംവത്സരം സ്വർഘവാസം തേരാവിനു ലഭിക്കുമെന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞർ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട്, എനിക്കും ഒരു പേടിയുമില്ല. വളരെ സുവശായിതരാഞ്ചും ശാംസ് ജീവകാലം കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ സങ്കടപ്പെട്ടവരായും ഭർത്തുമെന്നും ദിശയാരയും നിന്നുതിയായവരായും ശാംസ് മംജുനില്ലും. അവക്കും ഏദെംതന്നെ ദയവായാണ്. താൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നു

ടാത്താളം മുന്നാചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും, വരാതെ കഴിയാതെ തായ ഭോഷ്യത്തുകൾ യേമേണ്ടം വന്നാക്കാളിക്കുട്ട എന്ന വിച്ച റിച്ചുകാണ്ടം ധർമ്മത അനാസരിച്ചുകരണ്ടം ജീവകാലം സു പൊയി കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന്? ”

മുഖൻ:— “ജനങ്ങളെ പറിപ്പിക്കുന്ന ആചാര്യന്മാക്ക്” നീ ഒരു മുത്തവായി വേബുന്നു. നിന്നും അപ്രമാധ ജനാനത്താൽ ജനാനിക്കുളംകാരി നീ അറിവുള്ളവളായും ഭവിക്കുന്നു. ഗൃഹ സ്ഥാനുമതിൽ നിന്നും കർത്തവ്യക്രമ്മതയും അതിൽനിന്നും സ്ഥാവന്ന സുവാതയും നിന്നും നല്ലവിന്നും അഭിയാം. അതു കൊണ്ട് നീ തുളിപ്പുട്ടിരിക്കുകയല്ലാതെ, അതിലെയിക്കും അതു മിക്കണും തില്ല. അപ്പോൾ മുദ്രവും ശാക്കുന്ന സ്ക്രീന്റോമ! പുഞ്ച തെരപ്പുാലെ നീയും ഗൃഹസ്ഥാനുമാക്കുന്ന നിശ്ചലിൽത്തന്നു വികസിച്ചുകാണിരിക്കുക. നട്ടച്ചുവെയിലാക്കുന്ന പരമാത്മ ജനാനം മുദ്രപ്പള്ളവനുള്ളായ നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞാലും. എന്നാൽ, നിങ്ങൾ ഇഴ ഏയിൽ കൊള്ളുവതെന്നു വളരുവന്നും അങ്ങേക്കജുമണ്ണർക്കുണ്ട് ഇഴ ജനാനത്തിനും അർഹതയുള്ളിട്ടും രാഗി ഭവിക്കും. എന്നു ആരാധിച്ച നിന്നുംതുനു ഞാനി താ ആരാധിക്കുന്നു. സ്നേഹത്താൽ താൻറെ കൂട്ടിലുക്കു പറഞ്ഞ പോകുന്ന പ്രാംഭിനങ്ങളുാലെ, നീ അറിയാതെന്നു, നീ അ റിവുള്ളവളായി ഭവാച്ചുട്ടിരിക്കുന്നു. കാലചക്രത നമ്മുടാട ഈ ഷ്ടാപ്പാലെ ഒരു ദിക്കിൽ തട്ടുന്നതിന്താമനും, മനഷ്യരിൽ ഒരു നിർവ്വാനമാർഗ്ഗമണ്ഡലം നിന്നും ജീവിതത്തിൽനിന്നും എ ഫ്ലാവക്കും ഗുച്ചിക്കാവുന്നതാണും. നീ സൗഖ്യപ്രമായി ജീവകാലം കഴിക്കുക. നിന്നും സാധിക്കുന്നതുപോലെ എന്നിക്കും സാധിച്ചുവകിലെല്ലാ, എന്ന ഞാൻ ഉള്ളക്കല്ലീതന്നായിരിക്കുന്നു. ഒവേംനു എന്നു വിച്ചാരിച്ച നിന്നു ഞാനിതാ അനാഗ്രഹിക്കുന്നു.”

അതുകൂട്ട് സുജാത, “അവന്നേക്കും അഭിഖ്യസിലി ഉണ്ടാവട്ടു്” എന്ന പായനതിനിടയിൽ, താൻകുട്ടായ വഴരെ താപ്പംതോടെ നോക്കി. അപ്പോൾ ആ കൃഷ്ണഭാന ചാലവാമനാവിന്തുപോലെ, ബുദ്ധാന്തങ്ങാര കൈകീടി.

അന്നതരം, ബുദ്ധൻ അവിടെ നിന്നുന്നീരു്, തുംഖക്ഷണതാലുണ്ടായ ശക്തിയാട്ടത്തി, വലുതായ ഒരു വട്ടമുക്കണ്ണാനു രികിളക്ഷ പോയി. അന്നുതല്ലോ ലോകത്തിൽ ദോധിപ്പുക്കാം നീ ആ വിപ്പുട്ടതും, ഒരിക്കലും മരഞ്ഞവാനിട ചില്ലാത്തതും ലോകരാൽ വന്നിക്ക്കെപ്പുട്ടതുമായ ആ വുക്കുത്തിനാട്ടിയാൽവെച്ചു് ബുദ്ധൻ ആ ജനാദിനാദശുണ്ടാവേണമെന്നായിരുന്ന ചെലവന്നിയതി. മഹത്തു് ബുദ്ധൻ മനസ്സിലാക്കാലായിരുന്ന അപ്രേഹം ആ വുക്കുത്തിനാരികിളേക്ഷ ഗുംഭേം്ഹാവത്തോടെ സാവധാനമായി നടന്നെന്നുണ്ടു് നീരു.

ബുദ്ധനാവാട്ട, കൊന്ദുകൾ വള്ളിൽ പുരഃപാലെ ദ്വിപ്പുട്ടു് നീ വുക്കുഞ്ഞുട്ടാട നാശലിൽക്കുട്ടി പോക്കേംബു, ഭഗവദ്ദേപി'വുംജു, കികർ ഇളക്കി വീത്രകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ പുഞ്ഞങ്ങൾ അപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നദികളിൽനിന്നു താമരപ്പുകളുടെ സുഗ്രാവത്തെ വഹിച്ചുകാണ്ടു് രണ്ടു കാരഡ വീണിത്രംടണി. വനവാസികളായ നരി, പനി, മാൻ മുതലായ മുഖങ്ങൾ അന്ത്യാല്ല ചെവരം ചെടിത്തു് ബുദ്ധൻറു റാന്മാദിവാത്തത്തെന്ന നോക്കി കൊണ്ടിരുന്നു. വലുതായ പംബിളിപ്പുകളിൽനിന്നു് സപ്പുങ്ങൾ ബുദ്ധനെ നോക്കി പടംവിക്കതി തുടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മിന്നന ചിത്രശലഘങ്ങൾ അഃഞ്ചാട്ടമിഞ്ചാട്ടം പറഞ്ഞു് ബുദ്ധനു വിചിത്രവള്ളംഞ്ഞുയായ വിശ്രിക്കിൾപോലെ ശോഭിച്ചുകാണ്ടിരുന്നു. കൂർമ്മാരയ പരമ്പരയുകൾ അവയുടെ കൊക്കില്ലുള്ള ആഹാരാത്തയും ത്രജിച്ചു് ബുദ്ധനെത്തെന്ന കാഞ്ചിരക്കാണ്ടിരുന്നു. അണ്ണകൾ ബുദ്ധാനുവാസവേണ്ടി ഒരു ശാഖയിൽനിന്നു ഉണ്ടായ രൂപം

യിലെക്കു ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാബുകൾ മുഖ്യമാൻറെ നാലുഭാഗ വും വന്നാനിറഞ്ഞു. ഇഴുള്ളുകൾക്കുട്ടി മുഖ്യമാഗമനവാത്ത അറി പാറ്റു ..എന്നാശിച്ചു. അമിയിലും ആകുത്തെതിലുടുള്ള രഘുദാർഡി ഒരുപട്ടരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു:—“വേഹ! ദ്രോ ഹിതാ! രക്ഷാകർത്താവു! കാമം, ക്രൂയം, അധികാരം, ഭയം, സം ശയം എന്നി പരയ ജയിച്ചുവന്നും മനരജ്ഞവക്കുവണ്ടി താനു തതാൻ അപ്പുണ്ണംചെയ്യുവന്നമായ മഹാത്മാവു! ആ മുഖ്യത്തിന് ചുവട്ടിഃലക്ഷ പോയാലും. ദിവപ്പൂട്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ദിവ പെനിപ്പുതി വകത്തുന്ന അദ്ദേഹ ഇതാ അനന്തരവിക്കുന്നു. കീത്തി നിശ്ചാരം പുജനിയന്നമായ പ്രശ്നാ, ആ മരച്ചുവട്ടിഃലക്ഷ പോയാലും രാജാവു! അമിതപരാനുമിയായ അട്ടേന്ന് അദ്ദേഹം അദ്ദേഹവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങളിൽ അവസാനത്തെത്തു ചെയ്യാലും. അ അദ്ദേഹം അതിനൊള്ളെ സന്ദരം എന്തി. കാലഘട്ടം കാത്തിരുന്നു രാത്രി ഇതാക്കുന്നു.”—ഈത്തിനെ ചാടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നേരം രാത്രിയായി: മുഖ്യൻ ആ മരച്ചുവട്ടിൽ ചെന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യു.

ആ സമയം, അജ്ഞാനത്തിനുമുക്കിപ്പിയായ മാരനാവട്ടം, പരമാത്മജാനവാരത കണ്ണുപിടിച്ചു് ലോകത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ പോകുന്ന മുഖ്യനാഥൻ അവിടെ ചെന്നിരിക്കുന്നവാതന്നും, അതിനു മുള്ളി സമയം അട്ടുള്ളുപോയി എന്നും അറിഞ്ഞും, മുള്ളിഞ്ഞുള്ളാക്കുന്ന തെന്തു പരിവാരങ്ങളെ മുഖ്യനാൻറെ അട്ടക്കാലവക്കുചെയ്യു. ജ്ഞാനവൈരികളുായ രതി, രാശം, തുണ്ണി മുതലായ ദിശാവക്കൾക്കു അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളുായ കണ്ണിത്തപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും ഉടനെ ചുറ്റുമുഖനും മനസ്സും ഇള്ളശ്വരനും ശ്രമിച്ചു. മുഖ്യനും പരമാത്മജാനശിഖാവാതിരിപ്പുാൻ വേണ്ടി അന്നും രാത്രി അവർ മുഖിച്ചട്ടിയും ആദിശൈഖ്യവാൽക്കുട്ടി പരിവാൻ പ്രയാസം. അവർ അന്നും രാത്രി ശ്രദ്ധ,-എപ്പത്,- പിംഗാമാലിനെസ്സുംബൈശ്വരിയും ഓമാരമായ ഏകാട്ടക്കാരംകുണ്ടം, ആക്കാശം

ശ്രദ്ധിക്കേതെങ്കാൽ മിന്നൽ ദിതലായവാകാണ്ടോ സ്വീഖരണ പേടിപ്പിച്ചുവാകി. സൗദരികളായ യക്ഷികളുടെ തുപദ്ധർ യാൾ ചു് മംഗാധരമായ പാട്ടുകൾ പാടിക്കാണ്ടോ സ്വീഖരണം അടുക്കാൻവേണ്ടുന്നതു മാറ്റുവാക്കുകളാലും വേദ്യാജനകാലേഖനാലും സ്വീഖരണം മനസ്സിനനു രഥപദ്ധരിക്കുവാൻ നോക്കി. പിന്നെ അവർ വലുതായ രാജുട്ടാരവും മാരം തരാമെന്ന സ്വീഖരണ മു ലോഭിപ്പിച്ചുക്കാക്കി. ‘നി അഃന പഷിക്കുന്നതായ പരമാത്മജനു നം എഴുന്നാൽ സാധനമുണ്ടാക്കാം ഇപ്പോൾക്കായ്ക്കുന്നതിനു നി വു തമ്മാക്കി പ്രയതിക്കുന്നെത്തന്നെന്നോ?— എന്നും മാരം പാതയും അഡായയ്ക്കുപൂട്ടുന്നതിനുകാക്കി. എന്നാൽ, ഇത്തല്ലോ സ്വീഖരണം കുഞ്ഞിൽ കാണാതെക്കവും ബഹുഭിംഗാതിൽ നടന്നവോ, അതിലും, സ്വീഖരണം വും ഉത്തരവിനുള്ളിൽ നടന്നവോ എന്നോ വായന കാരാര! നിങ്ങൾ തന്നെ തിച്ചുക്കുവിന്ന; പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇൽക്കുന്നിനെന്നെങ്കാൽ പാതയിട്ടില്ലെന്നും ഇവിടെ എടുത്തപഠനത്താണ്.

മാരാന്നു പരിവാരന്മാരുടിൽ പ്രഖ്യാതമാരായ പാത്രം ദിംബ തകർക്കുന്ന കാദരാക്കുത്തരായി സ്വീഖരണം അടുക്കേൽ വരുവാൻ തുട്ടാണി. ആല്ലോവന്നോ അഹക്കാരമെന്ന ദിംബത്താഴിക്കനു. ആ ദേവത, കണ്ണാടിയിലെന്നുപാലെ, ലോകത്തിൽ മുഴുവൻം പ്രതി വിംബിച്ചുക്കാണ്ടോ ‘ശാന്തി’ എന്ന ഉബാക്ക പരക്കും, രംഗത്തു കാരം ലോകമാരകൾ ‘താന്തി’ എന്ന പാതയുംകുർപ്പാൻ തുറന്തി ദിക്കും ചെപ്പു എന്നമാത്രമല്ല, താൻമാത്രം നിത്യമാണെന്നു തോന്നമാർ മറരജ്ജീതല്ലോ അസ്ത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടും ചെപ്പു കുഞ്ഞിനു. ആ ദേവത വന്നു, “അല്ലേയാ സ്വീഖാ! നി സ്വീഖരാണു ശാന്തിക്കിൽ നിന്നുന്നുപോലെ മാരാക്കമിന്നപ്പുനുവെച്ചു് എന്നും അഞ്ചിനെതന്നെ ഇരുന്നുവും കൊള്ളാം. മാരംജീവർ അഞ്ചാന്നന്നു കാരാത്തിൽ കിടന്ന സ്വീഖിച്ചുക്കാണ്ടുപെട്ടു. നിത്യമാരായ നെദ്ദെ

അങ്ങനെ അനുഗ്രഹവും വാങ്ങി നീ രാജുത്തിൽ പോയി സ്വദാ
യിരിക്കു” — എന്നപറ്റെന്തു. അതിനു മഹവടിയായി, ബുദ്ധൻ,
ആ ദേവതയും, “നീ പഠനത്തിൽ വല്ലതും നൃയമായുള്ളതു്
നാഡുമാണു്; നൃയമല്ലാത്തതോ തിരുപ്പരിക്കെതക്കരുംബാണു്. നീ
പോകി, തന്നത്താൻ ഫ്ലൂചിക്കേനവരെ വണ്ണിച്ചുകൊള്ളു
ക; എന്നാടു വേണു്.” — എന്ന പറഞ്ഞയച്ചു. അന്നെരം ഉ
ള്ളതിനു ഇപ്പുന്നപാശന ഹാസ്യദേവതയായ വിചികിഞ്ചു വ
നു, “അപ്പേഡാ ബുദ്ധാ! ലോകത്തിലുള്ള എപ്പും അവസ്ഥകളിം
കു കാഴ്ത്താതുമാണു്; അവായ മിത്യേയന്നറിയുന്ന ജനാനവും
മിത്യുതനെന്നാക്കുന്നു. നീ ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നതു് നിന്നും നീ
ശ്ലിംഗ പിടിക്കവാനാണു്. എപ്പോൾ മിത്യേയന്ന തജ്ജികളും
ഒന്തപ്പും, മനസ്സുക്കു സഹായിയായോ കാലചക്രവരത പി
ടിച്ചനിന്ത്രവാനാളുതാവായാ ലോകത്തിൽ ദാതാനാമിപ്പു. അതു
കൊണ്ടു് നീ വെരുതെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു്. എഴുന്നീരു രാജുതേതക്കു
പോറുക” — എന്ന ബുദ്ധന്നർ ചവികളിൽ കാതി. അപ്പോൾ,
ബുദ്ധൻ, അതിനോടു് “മനസ്സുതാട ഗതുകളിൽവെച്ചു് പ്രഭവ
മറിയ വിചികിഞ്ചു! വ്യാജതുപിണിയായ നിജനക്ഷണങ്ങൾ എന്നു
നേരു അട്ടക്കൽ കും സാധിക്കില്ലു. വന്ന വഴിക്കത്തെന്ന പോ
ക്കൂട്ടുകു്” — എന്ന മഹവടി പാശന്തു. മുന്നാമതായി, ഭവ്യം ദ്രാ
സദാപുരാ ശക്തിയ കൊടുക്കുന്നതു് പ്രാത്യന്നകൾക്കാണ്ടും പു
ജ ക്രിക്കാണ്ടും നാക്കപ്പുംബു അടഞ്ഞും, സപ്രീത്യപ്രാരംബം തുാ
ക്കാ, എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞനുമായ മൂലവിന്റാസാമന്ന ഭജ്ഞ
വത്പന്നു്, “ബുദ്ധാ! നീ വേദാണ്ഡാന്നുംബികാളിയും നാവേദ്യങ്ങളിയും
ക്രഷ്ണങ്ങളിയും ഇപ്പുന്നാക്കവാൻ, മുഖാഖണ്ഡങ്ങൾ ഭോജനം ന
ഡിനതായും രാജുതായു രക്ഷിക്കുന്നതായുമുള്ള ധർമ്മത്തു ദിക്കുവാ
നം തുടങ്ങുന്നുബാ?” — എന്നുചൊണ്ടുചു. അതിനു മഹവടിയാ
യ, ബുദ്ധൻ, “നീ എന്നാടു് നശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നു പ

റയന്ന സാധനങ്ങളും വെരും മുപ്പേഴിൽ മാത്രമാകന്നു; അവ യിൽ സത്രുലേഡം പോലുമില്ല; സത്രം വേരു നില്ലുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് നീ അധികമാനം പറയേണ്ടും. നിന്റെ വാസനയല്ല മായ അജ്ഞാനാധ്യക്ഷാരത്തിലേക്കേതെന്ന പോരുണ്ടുള്ളൂടുക” — എന്ന പറഞ്ഞാൽ. നാലൂമത്, അതിയിരുന്നു, ഒപ്പവദ്ദേശാള്ക്കടി ഇള്ള ക്ഷവാൻ സാമർത്ഥ്യിച്ചുവനും, സകലവികാരങ്ങൾക്കും രാജാവും, പല വിധ സ്വഭാവശങ്കരിക്കും സുഖവദ്ദേശാള്ക്കും അധിവന്മായ കാമദേവൻ, ചുകന വൃദ്ധിമാലകൾ ചുറിക്കെട്ടിയ സ്വന്നി പില്ലും ഏകയിൽപ്പിടിച്ചു് വിഷമുന്നുള്ള ശരദാശളക്കാർ അധികം തീക്ഷ്ണായ മോഹശരണാളുമെന്തു, മോധിവുക്കാതിനാരികിൽ നേരാസത്തോടു വന്നിരുന്നു. അവനു ചുരുക്കി ദിവ്യസ്വത്രപിണികളിലായ പരിവാരങ്ങൾ കാമസുവദ്ദേശാള വല്ലന്നിച്ചു് പാടിക്കാണ്ടു വന്നിരുന്നു. ആ പാട്ടുകൾ കേട്ടു് ലയിച്ചിട്ടും എന്നതോന്നും രാത്രിക്കടി നില്ലുണ്ടും അഭിരുചിയിരുന്നു. ചന്ദ്രനം നക്ഷത്രങ്ങളും ആ പാട്ടുകൾ കേട്ടുകൊണ്ട് അവക്കാട ഗതിക്കൊണ്ടാരിച്ചു് പത്രക്കൈ പോയിരുന്നു. ആ സമ ഉത്തരു് കാമദേവതയുടെ പരിവാരങ്ങൾ സുഖം കുറഞ്ഞ ത്രജിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതായ സുഖവദ്ദേശപ്പുറാറി ഇപ്പുകാരം പാടി:—“ബൈതുലാക്കും മുഖവനും തിരഞ്ഞെടുന്നാലും സുന്ദരികളായ ഗ്രൂപ്പുകളും ലഭിക്കുന്ന സുഖം തന്ത്രക്കാർ അധികമായ സുഖം മരിവല്ലെന്നുണ്ടോ? സമ്പ്രാംഗങ്ങൾഡിയുള്ള സൗന്ദര്യത്തേപ്പാലെ ഇങ്കുള്ളമായതു് ലോകത്തിൽ വേണ്ട വല്ലതുമെന്തോ? ആ സൗന്ദര്യത്തെ ആരാധ്യം വിവരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഒരാത്മാവിനും മരിവാരാത്മാവിനും അനിവ്യചനിയമായ ഏകീകൃതത ഉണ്ടോ ക്കുണ്ടു് ഇം സൗന്ദര്യമാണോ. ഇതാണോ എപ്പോറില്ലുംവെച്ചു് ഉങ്കുള്ളമാണും മനസ്സും വേവതുല്പരമാരായി അനാഭിക്കന്ന ആനും ഇതാണെന്നും അറിഞ്ഞു് മനസ്സും സേപ്പും യായി ഇതിനെ ആരുംയിക്കുന്നു. ഇം സുഖം എത്ര ക്കുള്ളപ്പെട്ടിട്ടുകിലും അനാഭി

ക്ഷണങ്ങളും, അനവീക്ഷണങ്ങൾം പുതിയതായി തോന്നുന്നതുമാണ്. ”— ഈ പ്രകാരം അവർ നൽകിയപ്പെട്ടും കാക്കിയും, സ്വർഖ ഗ്രഹായ പുഞ്ചരിയിട്ട് പാടിക്കാണ്ടും, “ അല്ലേയാ സഖാദാത്മ! തോൻ നിന്നും ചേന്ന് വജ്രാക്കന്നു ”— എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടും അണിയണിയായി ബുദ്ധനാരികിൽ ചെന്നുനിന്നു. ഏന്നാൽ ഈ തുകാശണങ്ങൾം ബുദ്ധപ്രാണിന്റെ ഉന്നസ്ഥിതിയിലുന്ന കണ്ണപ്പോൾ, കാമൻ തുന്നിൽ വിശ്വസ്തതയും കൊണ്ടുകാണി. അംഗും അവിടെയുള്ള നൽകിക്കാളും മാറ്റിപ്പേരുകയും, യദോധരയുടെ തുച്ഛത്തിൽ ഒരു ശ്രീായ അവിടെ കാണുകയും ചെയ്തു. കണ്ണിൽ കണ്ണനീറി നിറം സൗം, എക്കരണം നിട്ടിപ്പിടിയും, മധുരസപ്പട്ടത്തിൽ കരണ്ണതുകൊണ്ടും, ആ സ്വന്തപും, ബുദ്ധനോട്, “ എന്നിൽ രാജക്കമാരാ! നീയില്ലെതെ തോൻ മർക്കാറായാല്ലോ. രോമിണിന്നെന്തിലും വിശ്രമവന്തിൽ നമ്മൾ അനവീക്കി സ്വന്ത്രനും ഇവിടെയുണ്ടാ? അവിടെ ഞാൻ എത്രതുകാലം യായായി നിന്നു വിചാരിച്ചു കരണ്ടുകൊണ്ടു കലം കഴിക്കുന്നു. ഈ നമ്മൾക്കു രാജുതെക്കു പോവുക. അല്ലേയാ രാജക്കമാരാ! ഏഃനാടാനിച്ചു സുഖിച്ചാലും എന്നാൽ, സ്വപ്നപ്രാഥമായും നിന്ത്യഃഖലമായമിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകൾ എല്ലാം തീരും. നീ വിളാരകാലം സ്നേച്ചിച്ചിരുന്ന ദേശങ്ങളും തോൻ നോക്കു ”— എന്ന പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ബുദ്ധൻ പാതയും:— “ സൈന്യങ്ങളും കജ്ജലിച്ചലേ! നീ അരുക്കുടെ ആരായരു യാരിച്ചു വന്നിരിന്നുവോ, അവളാണുന്നു നടിച്ചു നീ ഇംഗ്ലീഷുകാരം ചെയ്യുന്നതുല്ലോ. പുംബാവിലുണ്ടു്. എന്നിലും എറിവും പ്രിയകരമായ ഇംഗ്ലീഷുപത്രതെ ധരിച്ചു് നീ വന്നരിനാൽ, ഞാൻ നിന്നു ശപിക്കുന്നില്ല. ലോകത്തിലും എല്ലാ കാഴ്ചകളും നിന്നുന്നപ്പോലെയുള്ള വ്യാജകിഴലുകളാണു്. അതുകൊണ്ടു നീ വന്ന വഴിക്കുതുന്ന പോരാളിയുള്ളുകളും? ” അതു കേട്ട ഉടനെ അവിടെ വന്ന സുക്കൾ ആപ്പോളി, അണിഞ്ചുവാവ ഉണ്ടിപ്പോകുംപോലെ, ആ

കാരം കുറവത്തും, വന്നം മുഴുവൻം ഇളക്കണ്ണാട കുറവത്തും, വന്ന തിൽക്ക് മാഞ്ഞുകപാകയും ചെയ്യു.

അന്നത്രം കൂരിങ്കും കൊട്ടകാരം നിമിത്തം ഭയക്കരമായി തിന്റെ രണ്ടാംധാമത്തിൽ കുറച്ചുവെതക്കളിൽ വെച്ച് ഒരുഗണ്യം ധാരയും ദേപ്പം മനസ്സും ദേവത വന്ന ഭ്യാപ്തുത്തവാൻ തുടങ്ങി. അ വഴുവുടെ അരയിൽ കുറസ്സും ചുവർക്കിണിക്കുന്നു; സപ്പും അവഴുവുടെ സുന്നദ്ദീയിൽ നിന്നുന്നാശകന വിശ്വാകുന്ന പാൽ കുടി ആക്കാണ്ടിക്കുന്നു. ആ ദേവത ദേപ്പം പ്രഭുവോർ രഹവയും ചീരവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ഉള്ളജ്ഞ കുറച്ചുവെതക്കു വന്നിട്ടും, ബുദ്ധ സോട്ട് ദന്തം ചെപ്പും കഴിഞ്ഞില്ല. എന്ന മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹ തതിന്തോന്നാനും ദാനും ചെപ്പും കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നും സപ്പും അടങ്കുകയും ചെയ്യു. അതിനു ശേഷം ലോദം, മോഹം, മദം, ധാന്യം, അവിലും എന്നീ ദേവതകൾ ഉള്ളിലും ഒരുരാത്രിയായി വന്നു. ഇവർ വന്നഃപ്രാർഥി, മുഖത നെന്ന ഇരുട്ടാശിക്കുന്ന രാത്രി അധികം കൂരിക്കുയായി; വുക്കും, പര്യതങ്ങൾ മുതലായവയും ഇളക്കി; കൊട്ടകാരം ഭയക്കരം, ഇരവിയുള്ളതിൽ; ഓജാരമായ വഷ്ട്വാ, ഉണ്ണായി; നംബരുങ്ഗൾ ആ കാരാത്തിൽനിന്നും തീശ്വരക്കർണ്ണപാല താഴുത്തവിനും. പിന്നു യും, അഃനകം ദാദ്രി പതകൾ വാഴുവിൽ നിന്നും കാണ്ടും ബുദ്ധാൻറു മനസ്സിലുള്ളവാൻ പലവിധ പ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്യു. എന്നാൽ ബുദ്ധൻ അംതാനും, കൂദാശ മരിഞ്ഞി മരിഞ്ഞി, കിടങ്ങ ചുള്ളം മതിലുകളും എ അപിനെ കൊട്ടിജ്ജു രഖിയായിരിക്കുന്നവു, അങ്ങിനെ ശാദ്വുഹത്തി നീറാ ധന്മാഡായാ മനസ്സിനു രക്ഷയായിക്കുന്നു. ആ ദിവ്യാധിപു കുദതിനു കൂടി ഇം വക ലഘുതയിൽ കുട്ടിം ഇളക്കശാഖാര്യില്ല. അ തിന്റെ ഇല കളം വരുട്ടു, മത്തു കംല ക്കുളിൽ ചന്തുരഞ്ചു തട്ടുവോർ ശോഭിക്കുന്നതുപോലെ, ആ രാത്രിയിൽ ശോഭിച്ചു.

ഈ പ്രകാരം ദാദ്രി പതകൾ ഉള്ളിലും അടക്കമില്ലതിന്റെ ശേഷം

മുഖൻ സഹയിൽഡിക്കന്. മുന്നാംധാമമായപ്പോൾ മുഖനും സമുക്തസംഭവങ്ങളായി. അഃദ്രഹം മാനഷികദ്വാഗ്നിക്ക് അശോച ചരംഘയിൽക്കെന ബെളിച്ചുത്തിരിക്കുന്ന സഹായത്താൽ ലോകത്തിൽ തന്നിക്കണ്ണായ ജനങ്ങളെ കാരോന്നായി കണ്ടിരുതു. കഴിഞ്ഞു ഹോയതായ തന്റെ അശീതുറവുതു ജനങ്ങളെല്ലായും ഇന്തി എന കൊണ്ടിരിക്കും. താൻറെ ജീവൻ നിശ്ചാനത്താൽക്കായ മുന്നുമുഖ്യങ്ങളിൽക്കൂടി ഏറ്റവും താൻ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ക്രമേണ ഉയർന്ന വന്ന് സർവ്വത്വപരിപ്രത്യാഖ്യ ഇപ്പോഴേതെ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ഏറ്റവിധിയായും കണ്ടിരിക്കും. അതുകൂടാതെ, പുംജനങ്ങളിൽ ചെയ്യുകയും കുംഖങ്ങളാട ഫലങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുമാരിൽ അനുഭവിക്കുന്നും, ജീവാന്തരം ധാരാവസാനം വിന്നുകൂടി അതിനും ധാരാവസാനം, അവരവർ ചെയ്യുന്ന പുണ്യക്കമ്മങ്ങളും അവരുടെവികാസമന്നം, പാപക്കമ്മങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പരിശയണാമന്നം, കാരാ ജനങ്ങളിലും നന്ദയിൽനിന്നും നന്ദയും തിന്മയിൽനിന്നും തിന്മയും ഉണ്ടാവുമന്നം, മരണഃശ്രദ്ധാ പുണ്യപാപങ്ങളാട ഏറ്റവും കൂടും ശാന്തിപ്പൂർവ്വമന്നം, പാനാത്മ ജനത്തിൽ കുംഖങ്ങൾക്കും വിചാരങ്ങളിലും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും, കണ്ടിരുതു.

അന്നത്രം, മുന്നാംധാമത്തിരിക്കുന്ന അവസാനത്തിൽ, മുഖൻ സകല ലോകവുത്താനങ്ങളെല്ലായും അറിയുന്നതായ ജനാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. ഇംഗ്ലോക്കത്തിനു പുംജയയുള്ളതു, വൈദ്യുതിയായാണെന്നും തോന്നുന്നതുമായ സകല ലോകങ്ങളെല്ലായും അതിന്റെ ഭിമസ്വഭാവങ്ങളെല്ലായും ഒന്നായും, അശായവും കരകാണാത്തതും മാറിമാറിക്കണാണിരിക്കുന്ന അലക്കേട്ട കൂടിയതുമായ ഒരു സമുദ്രമല്ലെങ്കിൽ കിടക്കുന്നതായും കണ്ടിരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിക്കൂലാൽ ലോകത്തെ വാധിച്ചു നിന്തിക്കു സൗംഖ്യപ്രാണാർ മുതലാൽ പ്രകാശനം

வாணையிலே, அவச்சே அது பிரகாரம் அனுரித்தினால் லட்சகளை
வொட்ட அது ஜோதியூபு-அபிகாலையும், அவச்சே அது ஜோதியூபு
எடுத்தின்னின் லட்சியங்களை அது எடுத்தியூதியூபு-அப்பதற்கும் கூ
ளை. ஏனால் இப்புதியூபு ஒட்டு மாநிக்காத வருக்கமாயிரு
ன்னை களை. அதின் பூர்வம், அதேநேரம் ஸுஷ்டிப்பாக்குமால்
கம்பி இளையில் நிறைவேண்டியிருக்கிறது. கணிக்கையூபுவான் கழியாதது
மாய அங்கீர்வயில் மஹாகல்பாந்திலுள்ளது மேலாக வைக்கப்படுகிறது. அவச்சே
ஒரு பிரித்துப்பையிலே களை. அது மேலாக வைக்கப்படுகிறது மாயில்
நெங்கிலிமீதமாய இருந்தாகாரத்தையும் களை. அது இருந்தாகாரத்தை
லாபாடு, இருந்துகூடிய வெளிச்சுநிலைகளையும், மரிசுவாயை
ஜிவிபூசிக்கையும், சுதான்திரத்தின் நிறைவேண்டும், அப்பிழூத்துவை
ஒலி அப்புள்ளத்தையும், நஸ்வாயை அயிகா நஸ்வாக்கையுமா
ய பலவிய ஸுஷ்டிக்கும்மனையை களை. அது ஸமலத்துப் புவுத்து
ஏற்றிபூனை செழுத்தினை நித்தால் செழுத்து கூதுகை தாழை
உள்ளதினைப்பூ. ஏது இருந்தாகாரம் ஏது பூ செல்வதோக்கையிலை. அவச்சே
ஏவுடைய கைக்கைக்கு மீதாய்கின்றன. அவச்சே ஏவுடைய
ஞப்பக்கைக்கு யாதொரியிக்காரவுமில்லை. ஏனால் அவச்சே கை
கைத்தியிலை. அது கைத்தி ஸப்புத்தையும் ஸுஷ்டிக்கையும் நிறைவே
க்கையும், பிரெயை ஸுஷ்டிக்கையும் செழுத்து. அது மேலாக கை
கை ஸுஷ்டிச்சுத்துக்கை கையை, நிறைவேண்டினை முன்வு, ஸதூ,
ஸெங்காஷ், புக்காஷ்கை முதலாய யம்பியமண்பாக்கையை
நீஷ்ட் பரிசுவிக்கையும் செழுத்து. கைத்திக்கூடித்துப்பையை நிறை
வைக்க அங்கை ரிக்கைத்துக்கை கைத்திஸ்தூத்துக்கையை ஸகல பாராடு
நைத்துக்கையும் வொல்புத்துமான். அதற்காண், சீடிஃத்து ஸாய
நைப்பு யம்பிக்கை ஸரிசூபு புக்காஷ்கையை அது தழூா கை
கைத்திய ஸாயிக்கையைக்கொடுக்கா; யம்பாக்கை தம்பூத்து புபு
க்கைக்கையைக்கொடுக்கா; கைத்திக்கை வீசுராயம் செழுத்துவைக்கா.

റുച്ചകൾ ദിതലായ ജൗതുകൾ അവരവരുടെ പ്രക്രിക്കന്നസരി ആ പ്രവർത്തിക്കുന്നതല്ലോ എന്നു ശക്തിഭാവ സഹായിക്കുന്നു. അ മുഖ്യപാലു, പരമ്പര ദിതലായവ അവയുടെ കൂട്ടികപുകാരി മറ്റ് ജൗതുകൾ പിടിച്ചു കൊല്ലുന്നതും ധമ്മാന്വയ തമാക്കനും. അഞ്ചി നെന്തൊനു, മരിപ്പുനാഡി ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സും തന്ത്രങ്ങളുടെ ബോദ്ധുതജ്ജീവസരിച്ചു് ചെറിയതും വലിയതുമായ ഏല്ലാ ജീവി കവലയും അവരുടെ ഗതിക്കു തടസ്ഥം വരുത്താതെ സഹായിച്ചു് കാരാമംവായി തീരുന്നതിനാൽ ഉത്തമജന്മം ലഭിക്കുത്തക്കവു ണ്ണു മരിക്കുന്നു. ഇവായല്ലാഭാണു് ബുദ്ധൻ മുന്നാംധാമാവസ്തു നെതിൽ കണ്ടവിന്തതോ.

നാലും ധാമമായപ്പോൾ, ബുദ്ധൻ, ഒന്നാശ്രൂ ദിതലായവ അഗ്രിം പ്രതിബാധിക്കുന്നതും പാരവ ധമ്മത്തിനു പ്രതിബാ സമാധിരിക്കുന്ന ഭജ്ഞംസഹിതമായ ഭജിപ്പതിനെന്നും തത്പരത കണ്ടു. വിശിഷ്ടങ്ങളായ വരമാത്മ തത്പര്യാദ്ധിൽ എത്രതേതതായ ഭജിപ്പസത്രാമനു തത്പരം ഇപ്പോഴാണു് ബുദ്ധനു വെളിവായതോ. ജീവൻ പോകുന്ന വഴിക്കല്ലോം പോക്കുണ്ടിരിക്കുന്ന ഭജിപ്പം ജീ വാൻനു നിശ്ചലാബന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടവിന്തതു. ജീവിതത്തെ യും അതിനെന്നും മാറി മാറിക്കണ്ടിരിക്കുന്ന ജനനം, സ്ഥിതി, മരണം, ദൈവം, ദേപശിം, സുഖം, ഭജിപ്പം, ക്ഷമം, കർത്തൃത്വം ദിതലാ യ അവസ്ഥക്കുള്ളയും ത്രജിച്ചാലല്ലാതെ ഭജിപ്പതിനെന്നും ത്രജി ദ്വാനു കഴിയുന്നതെല്ലും, മേൽപ്പറഞ്ഞതാവയല്ലോ ജീവനു ഒരു ക്രപ്പക്രളത്വാനുഭൂതി വലയാബന്നന്നറിയാത്തവക്ക് സകടപ്രദങ്ങളും സംശയാശിഘ്നങ്ങളും സഭന്താഖ്യപ്രദങ്ങളും സകടങ്ങളും യും ത്രജിച്ചാനു കഴികയില്ലും കണ്ടവിന്തതു. എന്നാൽ അവി ആ അല്ലെങ്കിൽ മാരി എന്നാളുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞവർ മേൽപ്പുറഞ്ഞു വ ജീവനെന്ന വലയനെന്നയറിയുമന്നം, അതുകൊണ്ടു, ജീവിത തത്തെ ദൈവത്തിനാശിനായും എന്നുണ്ടിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടാണ്

നം ബുദ്ധൻ കണ്ടവിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെട്ടുനബന്ധം മുഖം അഭാദ്യമുള്ള എറാറും വിശാലമാക്കുന്ന എന്നാൽ, മായയിൽനിന്നും അവിഭ്രംം, അവിഭ്രംഗിൽനിന്നും സംസ്കാരവും, സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും വേദനവും, വേദനത്തിൽനിന്നും നാമത്രപദ്ധതി ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ജീവനും നാമത്രപദ്ധതി ചുദയത്തിൽ നടക്കുന്ന സംഗതികൾക്കും മനസ്സും ഒരു കണ്ണാടിയായി തീരുന്നു. അതു നന്ദികൾ ഇന്നിയജന്മത്താനും ഉത്തരവിക്കുന്നു. ആ ജന്മത്തിൽനിന്നും തുല്യം ഉണ്ടാകുന്നു. ആ തുല്യാസ്ഥിത്യമാവട്ടു, തന്മാലുക്കും തിരുമാലകളും സുവം, ഫോമം, ധനം, കീർത്തി, ആഭിജാത്യം, ദേഹം, ശ്രദ്ധം, ജീവം, ദൈവം, വിജ്ഞാനാർധവസ്തുക്കൾ, ദായം ശിഖിതം, മാസങ്ങൾ, അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന തുല്യാശങ്ങൾ എന്നിൽക്കൂടി കുറച്ചുകൊണ്ടുള്ള മനസ്സും, സാഗരജലത്തിനും യോഗ്യമാണും പാനംചെയ്യിക്കുന്നു. ആ തുല്യാവശ്യം തന്നെ കാടിക്കുന്നതിനാൽ, ജീവനും പിന്നെയും ദാഹം വഞ്ചിക്കുന്നതല്ലോതെ ഒരിക്കലും ദാഹം രൂപിക്കുന്നില്ല. ഏന്നാൽ അറിവുക്കും തന്നെ അതുംവിശേഷം തുല്യമാക്കുന്ന വേർപ്പെട്ടതുകയും, തുല്യമാക്കുന്ന നിന്നുണ്ടാവുന്ന താഴീ മേൽപ്പറഞ്ഞവെയ്യാനും തനിക്കണ്ടാവാതിരിപ്പും വേണ്ടി മുയൽക്കാതിരിക്കുകയും, വ്യാജങ്ങളായ കാഴ്കകളുകൊണ്ട് തന്നെ ആത്മാവിാന സഭനാശപ്പെട്ടിക്കുന്ന ശ്രമക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ മുള്ളുവൻ താൻ മുമ്പ് ചെയ്യിട്ടുള്ള തന്റെ കളിക്കിനിന്നുണ്ടാവുന്ന ദോഷാന്തരപദ്ധതി ക്ഷമാക്കുട്ടി സഹാക്കുന്നു; മനസ്സിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഭവ്യക്കാരങ്ങളെ, അവ താനെ തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടി നാശിക്കുത്തുക്കൊണ്ടും, നാശരാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവാൻ ജീവാവസാനത്തിൽ, താൻ മുമ്പ് ചെയ്യാനും പ്രസ്താവിക്കുന്ന നടപടി പുരുഷകളും നന്ദിക്കാട്ടുകൂടുന്ന പാഡാക്കുടാക്കുന്ന അതുകൂടുതലും, പാപരഹിതമായും പാരി

നൂലുമായും ഭവിക്ഷണം. കമ്മം പരിന്തുലുമായി ഭവിക്ഷണോർജ്ജം ആരമ്ഭിക്കിയിട്ടും വാസനമലവും ദേഹവും ആവശ്യമില്ലോ തെവൽ; അപ്രവാ മറുപ്പുള്ള ദേഹങ്ങൾ ഒക്കെക്കാണ്ടുവെന്ന വാനാലും, എതിരാളിലുള്ള കമ്മങ്ങൾ ചൂക്കിവരികയും ആമേണ സകല കമ്മങ്ങളും നിലച്ചു് ഭേദാക്കമായ കഴിയിൽനിന്നും വിശ്വാസിക്കുന്ന സംസംരമായ്ക്കാവണ്ണന്തെ കണ്ട്രപിടിക്കുകയും ചെയ്യും. ആത്മാവ് ഇള ഗമിരിയിലാക്കുന്നും, ഭയക്കരണങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നുംബന്നും വന്നുപോലെ ദേഹബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും കാലചത്രചുററലിൽനിന്നും വിരുക്കന്നായി ഭവിക്ഷണം. എതിരാവുമായും ആവശ്യാനിക്കുകയും; രാജാക്കന്നും രാജാക്കാർമ്മം ആയി കൂടു മഹത്പരിപ്രായം ചെവേണ്ടെള്ളുക്കാർം ആധികം സംഭന്ധമുള്ളതായും ഭവിച്ചു്, അനിസ്ത്രചനിയമായ ശാന്തതയോടും ആനന്ദത്തോടും കൂടിയതായി, പാപരഹിതമായി, ഇളക്കമില്ലാത്ത വിശ്വാസമലമായി, ഒരിക്കലും മാറ്റാഫില്ലാത്തതായി, പുനരാവൃത്തിരഹിതമായി ശ്രോതുക്കന്ന നിർവ്വാണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

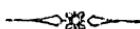
ഈപ്രകാരമാണ് ബുദ്ധന്റെ തത്പര്യന്തരം ആവശ്യാനിച്ചത്. അപ്പോൾ നാലും ധാരവും ആവശ്യാനിച്ചു്. ബുദ്ധദേവന്ന് ഇപ്രകാരം ബുദ്ധത്വം ലഭിച്ചുപ്പോർ, രാത്രിയിലുണ്ടായിരുന്ന അനധികാരിയും നിലപിടിച്ചുകൊണ്ട് സൗംഖ്യം നേരിക്കുന്ന രാത്രിക്കാൻ കിഴക്കെ ദിക്കിൽ കാണുവാൻ തുടങ്ങി. ആകാശത്തിൽ ആലിത്ര നേരം പ്രഥ അധികമാവുന്നോരും, തുക്കുനേരം പ്രഥ ചൂക്കാനിത്തുട ഞാഡി. ആലിത്രുരാത്രിക്കാൻ മറുപ്പുള്ള സഖലങ്ങളിൽ രാത്രിനാനിന്നും ആനുഡി, മുരത്തിലുള്ള പദ്ധതിവെരണ്ടുള്ളിൽ തട്ടി തിവരണാക്കു ചുക്കുച്ചു. ഓരോ ഘാസ്താനം പ്രാണാശ്വരന്തെ അവിശ്വസ്ത വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സൗംഖ്യരാത്രിക്കാൻ ഘുണ്ണുള്ള ഏമരാനങ്ങളിൽ

തട്ടി അവായ പച്ചപ്പട്ടകമിഡോലെ ശോഭിപ്പിച്ചു; മുക്കലതാലി കളിട്ട ഇലകളിൽ തട്ടി അവായ സപ്പന്ന്‌വൻ്നുണ്ടാകി മുകാ ഗിപ്പിച്ചു; നലികളിലുണ്ട് ജലപ്രവാഹങ്ങളിൽ തട്ടി അവായ ചു കുപ്പരത്തുണ്ടുപോലെ ശോഭിപ്പിച്ചു. കാക്കമിതലായ പക്ഷികൾ ഉഥാരദണ്ടാട പ്രഭാതാഗമനത്തെ സുചിപ്പിച്ചു രബ്ബിച്ചുട്ട ഞി. വിശ്വഷിച്ചും, അന്ന പ്രഭാതമായപ്പോൾ, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളി ഷം, എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും, എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും, എന്നതനാി വേണ് പാടില്ലാത്തതായ ഒരു ക്ഷേമമുണ്ടായി. പ്രാണിമൂത്രക്കമാർ തന്നെളിട്ട പ്രവൃത്തികളിൽനിന്ന് ലജ്ജിച്ചുവാരന്നുംപാലെ ആയു ധനങ്ങളും ഒഴിച്ചുവായും. മോഷണംചെയ്യുന്ന ദോധവർ, അഞ്ചി നെരുന്ന മോഷണംചെയ്യു ദിവ്യരത്ന എടുത്തുകാണ്ടുവരുവാൻ ലജ്ജിതരായി അവിടത്തെന്ന വെടിത്തു. എന്തിനും വളരെ പരയുന്നു? സകല ദ്രശ്യപ്പറയങ്ങൾക്കും ഒരു റാന്തര ഭേദിച്ചു. സപ്പ തേതെന്ന ദയവുള്ളവർ അധികം റാന്തരമാരായി ഭേദിക്കയും ചെയ്യു. ഓലാരയുഖത്തിലാപ്പട്ടിക്കുന്ന രാജാക്കമാർ തൽക്കാലം സമാധാനിച്ചും മുഖം നിന്തി. വളരെ വേദനയോടുകൂടി കിടന്ന മുഖലിഴുട്ടുന്ന ഭീനക്കാർ ചാരിച്ചുകാണ്ടു എഴുന്നീറു. മരിക്കാറാ യിക്കിടക്കുന്നവർകൂടി അനേകം അസാധാരണമായ സുപ്രഭാ തെത്തു കണ്ടു, ഇതും ഇന്നമാത്രം എവിടെന്നിനു വന്നു, എന്ന വിസ്തുചിച്ചു. സിഖാത്മകന്നും വിത്രമവന്തിൽ എക്കാക്കിഉണ്ണി തന്നും കാലം കഴിക്കുന്ന യദ്ദോധരയുടെ പ്രദയത്തിൽക്കൂടി, മേഖല മാം ചരിക്കലും മുണ്ണപ്പറമ്പുതെ വരിപ്പേരും, അതിസകട, സാ നേരാധാരിൽ പച്ച.ബസാനിക്കമെന്നും, തോനമാം ചെട്ടുന്നനു വെ ഒരു സദ്ദാഹംമുണ്ടായി. വിജനവാസികളായ ഭരണപ്രതിജ്ഞ ഒരു കൂടി, എല്ലാ കാണഡന്നാറിയാതെ ഒരു സദ്ദാഹംവരുന്നും, രമ്പമായ പാട്ടുകൾ പാടി. ചൊക്കം മുഴവനാം ഇതു സന്തുഷ്ടമായിരുന്നു. ആകാശത്തിലുവരുട്ട്,

ദേവമാർ, ലോകം രക്ഷപ്പെട്ട്, എന്ന പറഞ്ഞുകാണിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാശം തെത്വവിഭിന്നകളിൽ മനസ്സും ജ്ഞാതിക്കാതെന ക്രൂരത്തിൽ അത്രകാശം തിലിയുള്ള അന്ത്യത്തൊഴു നോക്കി, ഇന്ന് എന്നോ ഒരു വിശ്വേഷണം ദാരി സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്, എന്ന പറഞ്ഞുകാണിക്കുന്നു. കാട്ടകളിലും മലകളിലും ഇതു ജീവനാ ഏവരിക്കലായ മുഖങ്ങൾാം ജാത്യാദി ഏവരതെന്തു വൈടിഞ്ഞു സംശയിച്ചു. പുലികൾ അവവു ഒരു കട്ടികൾക്ക് മുലാകാട്ടക്കണ ദിക്കിൽ മാൻ നിംബയായി പുലു തിന്നാകാണിക്കുന്നു. രാജാളിക്കഴുകൾാം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്നരികെ മുഹമ്മദ് നടന്നാകാണിരിക്കുന്നുാണ്, കഴകൾാം അവഡേ കണ്ണും ചെയ്യാതെ കൊക്കുകാണ്ടു ചീംകു നന്നാക്കി മുഹാണ്ടിക്കുന്നു. സപ്പുങ്ങൾ തദ്ദേശിടവ വിഷപ്പുള്ളുകളേയും നാവുകളേയും രക്തത്താക്കി നാഗരത്തൊഴു പുറമെ കാണിച്ചുകാണ്ടു വെയിലിൽ കിടന്നിക്കുന്നു. മീൻകാതിപ്പുക്കികൾ മന്ത്രങ്ങൾാം കളിക്കുന്ന റിന നോക്കി റസിച്ചുകാണിക്കുന്നു. ബുദ്ധദേവനാവുടു, ബോധിപ്പുക്കുത്തിന്നകിഴിലിപ്പിക്കുന്നു എല്ലാവക്ഷംവേണ്ടി താൻ സഹാദിച്ചു ജയത്തെക്കുറിച്ചും, സൗംഘ്രാജൈത്തക്കാർക്ക് കാന്തി യേറിയ ഒരു വെളിച്ചുരതാർ അജന്താനാസ്യകാരം നിന്മിച്ചതിനു കുറിച്ചും, സംസാഹിഷ്ഠതാട വിച്ചാരിച്ചുകാണിരിക്കുന്നോമോ, അങ്ങുമത്തിനും അന്നും ചുവന്നു മന്ത്രങ്ങളേയും പക്ഷിമുഗാ ദിക്കളിടവും പുരയങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാവിച്ചു.

അനന്തരം ബുദ്ധദേവൻ താതി തേജസ്സുടക്കുടിയും ശക്രിയോടുടിയും സംസാഹിഷ്ഠതാടക്കുടിയും, അവിടെന്നിന്നും എല്ലാക്കണ്ണങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും കേരിക്കാതെ ചെവിയെന്നും ഉച്ചതിൽ പാശ്ചാത്യഃ— “ഇന്ത്യയണ്ണളാക്കണ ദിവസന്മുഖ്യമായ കാരാഗ്രഹങ്ങളെ നിന്മിച്ചു ആ വക്രിയാന അന്തേപ്പണിച്ചുകാണ്ടു എന്നും ആത്മാവും എത്രയോ ദേഹത്തിൽ പ്രാജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്; എന്നും അനവരതമായ പരിഗ്രാമം വളരെ ദിവകരമായിക്കുന്നു. അല്ല

ఇంకా దృషివిషయాన్ని కొను తొంగ నిష్పత్తిలో అంది గట్టుకుపాయి. ఈ వెతుకుకూడా కొను డిస్టిక్టాల్ నీ ఇన్ని కెళ్ళ కయిణ్ణావిష్టి; చంతిఖాకును మెత్తిప్పిరుణు అంతిను వెణ్ణును కు తొకొల్పు కళ్ళం నీ ఉణ్ణాశి కయిణ్ణావిష్టి. నినీనీ యిచ్చే ఏమి లింగట్టుకుపాయి. అంతినీనీ మోణుణు, ఉత్తరం ఇతలూయి ఏమి క్రిష్టోప్యాయి. అవశేష ఉణ్ణాశినితీయికున్నారు మాయయాగును నీ తొంగ అందించు. ప్రాగ్నించే ఇనీ ఒక పెదియిషిష్టి. ఈ విక్రింగును వుంచ్చుక్కు తొనితూ నీప్పుణు నీటిలేకషణ హోకును.”

ప్రా శ్రీ మ ఇస్త్రీ యి.

ఇన్న కాలామాశిని కపిలవిష్ణువినిలు కమ వ్యుతాయిని శాసి గ్రూపులూడగునీ వుగుణీనీ వెంపుటనిమిత్తం అంగిష్ఠచంచి అమాయ దృషివిషయాన్ని కొన్నితాగును ఈ సంవత్సరంజున్న ల్పాం కశిష్టి. యణోయర్థం భర్తువిషయాగుతారు సాంఘాశం ఎన్నిటినియాత దృషివిషయాన్ని తాగును కాలుం కశిష్టవును. సిలూతం సు పోతతినుఁడయిం, గ్రూపులూడగునీ, సిలూతం అంగెపశిష్టునీ పలస లికోకశిలేకణం గ్రూపుకున్నాలు అంయశ్చికి నీ. ఈ బండ విజగుడున్నిఁస సముద్రికణును ఉష్ణపాలయాఁరాళ్ళం ఏప్పుకానుయమణశ్శిరు తప్పు చెప్పును యోగొకషోళ్చం క్రొడె శాంతితు పోతిచును కశ్చవకణాఁరాళ్ళం అంగెపశిష్టతితు, పాలె సమలణణశ్శిల్పం ఇలింగును కాండా సంగ్రాసికళ్ళఁక వ్యతిం గతిం రాజుపుఁడుగుఁడు వ్యాస పంచతతప్పునుత, శాక్షుపంశతని నీ శిక్షిరాత్మణునువ్యాస గ్రూపులూడగునీ జీవావకాయారవ్యాస, యణోయర్థం స్ఫ్రూమణాజగువ్యాస, ఏప్రాతిశ్యామ క్రొర సముద్రికణునువ్యాస, ఇ వారఁ ఉష్ణం రాణుఁపోతివ్యాస, మరిష్టుఁపోతివ్యాసమా

എന്നും അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നവനമായ സിലൂത്തംനപ്പാറി
മാത്രം രാജ്ഞി എന്നാൽ യാതൊരു വു താരതമ്യം കൊണ്ടുവന്നില്ല.

അങ്ങിനെ മിരിക്കുവാൻ, എഴുവുക്കുന്നെല്ലം പുതിയതായി
തളിക്കുന്നതും തേനോവുകൾക്കിൽ ചെറുപക്ഷികൾ ഉപ്പാസനത്താടക
കളിക്കുന്നതുമായ വസന്തകാലത്ത് ഒരു ദിവസം, യഥാധരം, മുമ്പ്
താനു തേനോവും തുടിയും കൂടിയാവിക്കുന്ന അന്വേഷണപ്പും പ്രതിബിം
ഖിച്ചിരുന്നതായ ഒരു ചൊറിയെന്നീതിൽ ഇരിക്കുകയായിരു
ന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ കരണ്ടു കരണ്ട് ചുമ്പിപ്പോയിരുന്നു;
കവിർത്തടങ്ങൾ ഒട്ടി ഉന്നായിരുന്നു; ഘുസന്താരൽ അധികരിച്ച
ഈടു ശോഭ ഇപ്പുതായിരുന്നു; തലമുടിയുടു അംഗി മനോപ്പായിരു
ന്നു; അവർ വാഴശൃംഖലയും ഏതുവേണ്ടാത്തു വന്നുണ്ടാക്കുന്നു
യാത്രിക്കുന്നില്ല. വ്യാസനതാരൽ കുമിനിച്ചുതുരുത്താകാണ്ട് അവർക്കു
നടംബാനാംതുടി കഴിയാതിരുന്നു. മാവപ്പും റാഗുലിയിൽതുടി പ
കരിക്കപാലു തെളിഞ്ഞു കണ്ടിരുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കു കൂടു
കരണ്ടതിനാൽ, വസന്തകാലം വന്നതുടി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.
സിലൂത്തംൻ ഫോഡതിനുംനും നിയോഫോലു സുക്ഷിച്ചുവെച്ചി
രുന്ന രത്നപചിതമായ ഒരു അരബാൻ ഒരു നാകമില്ല; ദിവ്യ
തേജസ്സിയും സിലൂത്തംൻറെ സ്വരക്രത പച്ചം വസന്തശോഭയു
കണ്ടാകാണ്ടു കളിച്ചുനടക്കുന്നവനമായ ഏഴുവയല്ലു പ്രായമുള്ള
രാഘവനുന്ന പുത്രനു മഹാരാജക്കാരിയിലും പിടിച്ചുനാകാണ്ടു, യ
ഥാധരം, താമരാപ്പാജുജുടു തീരുത്തു നടനുചെന്നുപ്പാർഡു, രാ
ഘലൻ, വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങൾക്കും മഞ്ചുണ്ണംകൾക്കും ഒരു പിടി അരി ഏ
റിഞ്ഞു കാട്ടത്തു, അതു മത്സ്യങ്ങൾക്കും കളിക്കുന്ന തിനെന്ന നോക്കി രസി
ച്ചുവകാണ്ടിരുന്നു.

രത്നസമയത്ത് യഥാധരം, വേഗത്തിൽ പറന്നേപോകുന്ന
കൊറിക്കാളു കണക്കേ, ദിവ്യപ്രഭരാം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“നി
ങ്ങൾ എറ്റവും തേനോവുകളുടുത്താണെന്നും ഫോഡാൽ, രാജ്ഞിഹ

തനിന്നറ്റു മധ്യരവുക്കു കേരളാന്തരാജ്യം ദേഹസ്ഥിർ, ലഭിക്കാനത്തും തനാൻ മരിക്കാറായിരിക്കുന്നവനു പറയു ചിന്ന്” — ഇങ്ങിനെന്ന അം കരഞ്ഞുകൊണ്ടും, കൂട്ടി കൂട്ടിച്ചുവകാണ്ടുമിരിക്കുന്നും, രാജഡാ നിയിൽനിന്നു ചലിപ്പി അസിക്കിവന്ന് യോഗാധിക്രമം പറഞ്ഞു:—
 “ഡാസി! മഹുമിന്നവുരുത്തിൽനിന്നു ത്രിഖ്യാനവന്നും ഭ്ലൂക്കനു നാം പേരായ രണ്ടു യോഗ്യരൂപാർ വന്നാരിക്കുന്നു; അവർ ദീപാ ന്തരണാളിാല്ലൂം സാമ്പത്തിച്ചു കച്ചുവടക്കാരാണു്. അവർ സപ്രസ്തുതി ക്ഷേമവിട്ട് അത്രു തകരായ വസ്തുങ്ങളും, സപ്രസ്തുതികളും ഇം ഒപ്പുകത്തികളും, പിച്ചുള്ളൂറുങ്ങളും, ദൈത്യരാജു ഉണ്ടായിരുന്നു സാമാന്യങ്ങളും, സുഗാധവൃദ്ധങ്ങളും, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാണാത്തതായ പലവിധപക്ഷികളും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈവരു യെല്ലാം നില്ലുരമാശിനിതിക്കുംനാ ഒരു വത്തമാനംകൂടി അവർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്: അവർ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുപോൾ. നിന്നുംടാ അത്രവും തെരുവും രാജാവുമായ സിഖാത്മനാന അവർ കണ്ടു, എന്ന മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ നമ്മും ത്രിഖ്യാനിച്ചു ആരാധിച്ചുവന്നും, അദ്ദേഹത്തിനു ലിക്ക് മുതലായതു ചെയ്തുവന്നും അവർ പറയുന്നു. അദ്ദേഹം മന്ത്രി ഇവിടെ പാലവിധ പ്രവൃത്തികളിലാണും സുചിപ്പിച്ചിരുന്നതു പാലവും ലോകവന്നുനായ ഒരു ജനാനാചാര്യന്നരയി തീന്നിരിക്കുന്ന പോൾ. അദ്ദേഹം മധ്യരവുക്കുളംബും വിശാലമായ അനക്കവശാലും എല്ലാവാരങ്ങും രക്ഷിക്കുന്ന ബുദ്ധനായി തീന്നിരിക്കുന്ന പോൾ. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ സാമ്പത്തിച്ചു വകുന്നാണ്ടുണ്ടാണു ഇതാ അവർ പറയുന്നു.”

ഈ വത്തമാനം കുട്ടി ഉടാന, ഗാഗാനദിജ്ഞട ഉല്ലതിസ്ഥാനങ്ങളിൽ മണത്ത് ഉത്കുംഗവാർ ചാടിച്ചുംടി പ്രബഹിക്കുന്ന ഗാഗാജലംപാല, യോഗാധിക്രമം ദേഹാണ്ടിലുള്ള രക്തം ചുട്ട വാൻ തുടങ്ങി. യോഗാധിക്രമം ഇങ്ങനു ലിംഗിൽ നിന്നെന്നുന്നീവോ, എക്കു ക്ഷാട്ടി, നേരുണ്ടാക്കു മാറ്റമായി നിംബത്തെ തുന്നനാശം ഉണ്ടു

ഹോട്ട്, ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞു:—“അല്ലോ സവികളെ! ആ കൂദാശയുടെ നിങ്ങൾ വിശ്രമവന്തിൽലെ വേഗം തീരുക്കണം എന്ന് എന്ന്. അവർത്താൻ ഉണ്ടായി തൊണ്ട ജലത്തെ ആറുച്ചടി കഴന്നതുപോലെ, എന്നും ഏപ്പാകൾ അവർ പറവുന്ന പോക്ക് നെ വഞ്ഞാനും ഒക്കുമ്പൊന്നും ആറുച്ചടിക്കുണ്ടു്. അവർ പറയുന്നതു സത്യമാണെന്നു കിൽ അവർക്ക് വിലചിട്ടിച്ചു രത്നഭൂഷണം ധനവും കൊടുക്കാം എന്നു പറയുവിന്ന്. നിങ്ങളും വരുവിന്. ഈ വത്തമാനം വന്നു പറത്തു തിന്നു് നിങ്ങൾക്കും സഹായം തരാം.”

അതു കേട്ട്, ഭാസികൾ പോയി, കച്ചുവക്കാരോട് വിശ്രമ വന്നതിൽലെ വരവാണ് രാഖി കൂപ്പിച്ചുതായി പറഞ്ഞു. അവർ ആ ഭാസിക്കുട്ടേട്ടുട്ടി വിശ്രമവന്നതിലുള്ള അള്ളൂതകാഴ്കകളെ കണ്ട് വിനൃമ്മിച്ചുകാണ്ടു് സപ്പേന്നുമയ്യായ വഴികളിൽത്തുടി പോയി. അവർ യഥാധര ശ്രദ്ധിക്കുന്ന റബ്ബറ പുംഗതചൗഡ നിന്നു ഫ്രോർ, യഥാധര വന്നാക്കേതാട്ടുട്ടി, മധുരസപരതിൽ അവ രോട് പറഞ്ഞു:—“അല്ലോ യോഗ്രൂഹാരാ! നിങ്ങൾ വളരെ കുറവുള്ള നിന്നു വന്നവരാണെന്നും, എന്നും ഭേദാവിജന നിങ്ങൾ കുട്ടു വന്നിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, രാദ്രോഹം സപ്പേലുകവന്നും അതിഹാ വന്നും ലോകങ്ങൾക്ക് രക്ഷാകർത്താവുമായ മുദ്രനായി തീന്തിരി കഴന്നുവെന്നും, നിങ്ങൾ പറത്തതായി കേട്ട്. അതു സത്യംതന്നെ യോദി സത്യാജാനക്കിൽ നിങ്ങൾ ഈ വംശത്തിനു ബന്ധുക്കളും അഥവിപ്രിയരാജ്യങ്ങളും.”

അതുകേട്ട്, തുവുണ്ട് പാഞ്ഞു:—“അല്ലോ രാജക്കമാർ! ഞങ്ങൾ ആ ഘണ്ടവാനായ ലോകഹ്രജവിജന കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ വിശ്വ നൃസ്ത്വിക്കും ചെഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു രാജക്കമാരെന്ന് നിലയിലുണ്ട് ഇവിടുന്ന ചോദ്യത്തിലും, ഇപ്പോൾ റംജാപിരജന്മംനാര

ക്കാൽ മാനുന്നായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മഹിളയിനിന്തീ തീരത്തുള്ള ബോധിപ്പുകു റാഡിക്സിലിക്കു' ലോകരക്ഷിജ്ഞിള്ള മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ധാരാതാങ്ക വ്യാധിയും തുടാ തെ സുവാമ്യായിരിക്കുന്നു; സകല ദശവദ്ധമിൽനിന്നും വിമുക്തനായി, ഒദ്ദേശാത്മകപ്പൂർവ്വാല തുടി തിനിന്റെരിക്കുന്നു; ഘടിയതായി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള പരമാത്മത്രജ്ഞനാന്തരാങ്ക പ്രകാശിച്ചുകാണ്ടു മിരിക്കുന്നു. എന്ന മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം ദ്രോഹനീജമായ കേൾമമാ റീഞ്ചേഴ്സ് മധുരമായി പ്രസംഗിച്ചുകാണ്ടു പട്ടണങ്ങൾക്കോടും സാന്നിരിക്കുന്നു ചെയ്യുന്നു. കാരാടിക്കുംഗവാർ ഇലകളും മറരം കാറിംഗൾ കൂടാടുപാക്കുന്നതു പോലെയും, ഒരട്ടിക്കേൾ പിന്നാ ലൈ മരിളും അട്ടക്കൾ പൊക്കുന്നതു പോലെയും, മനശ്ശേരിടെ ഏ ദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിക്കുതെന്ന പോക്കുന്നു. ഗരുഡി സമീചരിച്ചു ഉദ്ധൃതന്തിൽ വാച്ചു തന്നെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുസംഗം കേരംക്കുയും, അദ്ദേഹം എന്നിനു പേരുളുന്ന ബഹുമാനങ്ങൾ ചെയ്യു ആയുംനായി. വാച്ചുകാലാരംഭത്തിനുമുമ്പും അദ്ദേഹം ഈ വിനാക്കണ വരുന്നുണ്ടോ?"

യുംഗാധര സംഗ്രഹിതനാൽ ഗർജ്ജപാഷ്ഠനായി പാരി നണ്ണു:— "മാല്യുംയാ ദേഹഗ്രഹാരായ ചന്ദ്രതിക്കരളു! ഈ സംഗ്രഹം ദിവാന്തമാനം കൊണ്ടുവന്ന നിങ്ങൾക്കും എന്നും കേൾമം ഭവിക്കുന്നു. ഈ മഹാജനായ ജനത്തുനാദയം അദ്ദേഹത്തിനും എന്നും ലഭിച്ചതുനു നിങ്ങൾക്കുംവരാമാണോ?"

അതുകൊട്ടു, ഭൂക്കൻ, ബുദ്ധനു' ജനത്തുനാദയുംഭാഗായ ദിവി സം രാത്രി ആ ഭവുധി വുക്കുതിന്റെ സമീപത്തിൽ മാരണക്കുറ പരിവാരങ്ങൾ ലഹരിജണക്കാരിയത്രും, വായുവാൽ പലവീഡി ഭൂതാ ഗ്രാമങ്ങൾ വന്നു' ഉപറ്റപിച്ചുത്തും, മോരാനു ഇളക്കിയെത്തും, സൗത്രത്തിൽ വെള്ളും പൊങ്ങിയത്രും, പിങ്കാ ദിവസം ലോകമായ സൗലുപ്യങ്ങളും, നാട്ടുഭൂട്ടും

ജക്കമാരൻ ബുദ്ധനായി സന്ദേഹിച്ചുവകാണ്ടിരുന്നതും, ആ താഴീയിലുജ്ജീ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേട്ടതുപോലെ, വിവരമായി പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധനാവുന്നതിനു ഒന്നു, വളരെ ദിവസം സവിശംഗയ നിവൃത്തകമായ പരമാത്മ തത്പരനേപ്പണം ഭാരതത്തെ യഹിച്ചുകൊണ്ട്, പാപങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പറപ്പുടുക്കുന്നവകം ഇന്ത്രിയണ്ടൈട്ടുടെ വഞ്ചനയിൽ ചെടുന്നവകം പലവിധികൾക്കും ചെയ്യുന്നവകം അതിനു കണ്ടറിവാൻ ശ്രദ്ധയില്ലോ തത്വങ്ങം ദേഹാഭിമാനമായ വലവയെ ആരക്ഷിച്ചാൻ ശക്തിയില്ലോ തത്വങ്ങായ ഈ മനസ്യക്ക് സമർപ്പപരമരായതും, അനാജ്ഞിച്ചാൽ വളരെ മുഖ്യപരമായതും *പ്രാദിനംഭാനാഥം യഥാവും എന്നിനാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്നു് അഭ്യോഷിച്ചുവകാണ്ടിരുന്നു. യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലോ, തത്തായ ഈ പ്രാഥത്തിൽ, ബുദ്ധനു ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെ കണ്ട് പിടിച്ചു്, അതു ദൃഢമംബന്നു വിച്ചാരിച്ചു് മരജ്ജിവരു അറിയിക്കാരു, താൻ മാത്രം ആ വഴിക്കു പോയിരുന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനെന്നും ആ ജയപലവത്തെ നമ്മൾ അനാഭിക്ഷമായിരുന്നില്ലോ. അദ്ദേഹം താൻറെ പ്രായത്തിൽ നിന്നെന്നുകിടക്കുന്നതായ അനുകമ്പണയാൽ ആഭ്യോഷിച്ചു്. ആ സമയത്തിൽ ഭേദഭേദി പ്രസവജവലനാക്കാണ്ട് കരയുന്നവോ എന്ന ദോഷം ആ രഘു കേട്ടു. അതു, ‘ഞാൻ എന്നും ജീവിക്കുകയും ഇതാ നിരിച്ചുപോയി’— എന്നായിരുന്നു. കാച്ചുനേരു കഴിഞ്ഞെപ്പോൾ വായുവിൽകൂടി മരാം രഘു കേട്ടു; അതു്, ‘അപ്പേണ്ണ സംശ്ലാംതമാ! നാഞ്ഞു മഹത്തായ ധർമ്മാർഗ്ഗം ഏ തു വരുടു്’— എന്നായിരുന്നു. മുതിര്ജ്ജൻ താൻറെ ആകാശ

* മ. അവിസ്തു, റ. നംകുരാറം, റ. വിജയനാം, റ. നാമത്രാവ്
അമുഖ, റ. എഡാവത്തൻകുമാർ, റ. സുരിം, റ. വേലൻ, റ. കൃഷ്ണൻ, റ. ഉപദാഹ
രം, റ. ദാവു, റ. ശ്രീ. ഇന്ദര, റ. അരുധരൻ. ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ആര്യകുമാർ ജുഹുര
ബിൽഡിംഗിൽ പ്രാഭാതാറിംഗന്റെ.

സാമ്യാരത്താൽ ഏഴത്തു താമരമൊട്ടകളാണ് വികസിക്കായ ഒന്നം ഏഴത്തു മൊട്ടകൾ വികസിക്കാറായിട്ടിരുന്നും തിരിച്ചു റിഞ്ഞവോ, അതുപോലെ, ബുദ്ധൻ താൻറെ ജനങ്ങളുള്ളിയാൽ ധരംഘാപദിഗ്രാം കൊട്ടപ്പൂന്ന് ആക്ഷം കാലമായിട്ടിരുന്നും ആക്ഷം കാലമായിട്ടിരുന്നും ഒപ്പോൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അനന്തരം, ദി വ്യമനവാസത്രംടക്കുടി, 'ഭാൻ ധന്തത്ര പ്രസംഗിക്കാം' കൾ ക്ഷേമവരിപ്പോം പറിച്ചുകൊണ്ടുട്ടു് —എന്ന അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അനന്തരം, അദ്ദേഹം ദൃഢമമാർത്ഥങ്ങളിൽക്കൂടി കാണിക്കേ പോരുകയും, അവിടെ മുഖ്യാവാ പന്തതിൽ വെച്ചു് പണ്ടാത്ത പരിചയ കാരായ അഞ്ചു താപസമാക്കി ജനനമരണങ്ങളെ ഏന്തിന നാലിട്ടിക്കാമന്നം, മനസ്സുക്കു പുത്രാജ്ഞിതകമന്നെല്ലാതെ കീറ ല്ലിപല്ലുത്തും മരദമിരുന്നു, താന്താങ്ങളിംണ്ണക്കുന്ന നരകമല്ലു തെ മനസ്സുക്കു വേണു നരകമിരുന്നും വികാരങ്ങളെല്ലാം അടക്കി യാക്കു് എത്തുവാൻ കഴിയാതു സപ്ത്രമിരുന്നും പറിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അത് എവരാവമാസത്തിലെ പെണ്ണീമദിവസം മ ശ്രൂഹ സമയത്രാം കിടന്നു. ആ അഞ്ചു താപസമാക്കിട്ടു തതിൽ കൈണിയ്ക്കുന്ന ഒരു താപസൻ ബുദ്ധൻറെ നാലു തത്പരങ്ങളെ സ്വന്തത്തെച്ചു് ആദ്യം ബുദ്ധൻറെ ധന്മാർത്ഥത്ര അംഗികരിച്ചു നിശ്ചയി ഭോച്ച. പിന്ന ഭേദങ്ങൾ, അദ്ദേഹി തോ്, വാസവൻ, മഹാനാഥൻ എന്നവരും ബുദ്ധമാർത്ഥത്ര അംഗികരിച്ചു. ആ മുഖ്യാവാവന്തതിൽ വെച്ചുതന്നു യഞ്ചെന്നു ഒരു രാജക്കമാരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള അവധിനിനാലു മുളക്കുളം ബുദ്ധൻറെ പ്രസംഗംകു് കേരിഞ്ഞും ആരാധിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധന്മാർത്ഥത്ര അംഗികരിച്ചു നിശ്ചരാജിത്തീ കൈകയം ചെയ്തു. മന്ത്രപ്രദിനങ്ങളിൽ ജലപ്രവാഹമിണ്ടായാൽ, പുണ്യലതാദികൾ മുഴച്ചുനാഡാവുന്നതു പോലെ, മനസ്സുകാട പുര യണ്ണളിൽ ബുദ്ധന്റെ ജനങ്ങളും പ്രവാഹം നിമിത്തം എല്ലാവ്

ക്ഷ, ക്ഷേമദിംബഭയാ; കാലംതന്നെ ഒന്ന് മാറി പുതിയതായതുപോലെ തോന്നാം. ഒരന്നരം, മുഖൻ ഇന്ത്രിയനിഗ്രഹത്തിൽ വൃഥ്രിയേരുതയുള്ളവക്കം വികാരങ്ങളിൽനിന്ന് വിഴുകൾനാട്ടായ മേലും ഒന്നു അകപ്പെടുത്തിയുണ്ടായോ, ലോകത്തിലെല്ലാം തന്റെ ധർമ്മ മാർഗ്ഗം പരത്തുവാനായി അശ്വം. പിന്നീന്ന്, മുഖ്യാവവന്നത്തിൽ നിന്ന് ചുരാപ്പുട്, ഇസിപ്പുനാം, യഷ്ടിവനം ദിതലും പ്രജാരാജ്ഞത്തിൽ തുടി വിംബിസാരംബന്ന് രാജഗ്രഹനഗരാജ്ഞിലെത്താം. അവിടെ കുറച്ചും വിശ്വാസം പാര്ത്ത്, രാജാവിനാം പ്രജകൾക്കും തന്റെ ധർമ്മാർത്ഥങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു. ബിംബിസാരംബം പ്രജകളിൽ മുഖ്യ നെറ്റി ധർമ്മാർത്ഥരാത്രി വിശ്വാസിച്ചും അംഗീകരിച്ചും ദ്രോഹനിനി ഏയും ജീവിതക്രമാത്തയും പഠിച്ചു. ഇതിനു ചുരാമ, ബിംബിസാരംബം, അനവധി തോട്ടകളിൽ മുഹകളിൽ താഴീരകളുള്ളതായ വേണ്ടവനാൽ മുഖ്യനായി ഉടക്കാനും ചെയ്തു. അവിടെ രാജാവും ഇപ്പുകാരം എഴുതിയ ഒരു റിലായയും സ്ഥാപിച്ചു: ‘തമാഗതനും ജീവിതകാരണങ്ങളും ജീവിതമാർത്ഥരാത്തയും കുറച്ചും വിവരിച്ചു പാര്ത്തുണം. ജീവിത ദിവിവത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടവാം ഒരു മാറ്റുതെത്തു മഹാത്മാവായ മുഖൻ നമ്മൾ വെളിവുള്ളതിനും നിരിക്കുന്നും.’ ഇങ്ങനെ റിലായയാപനം ചെയ്തിന്നു ശേഷം ആ വേണ്ടവനാൽ ഒരു വെച്ചു വലുതായ ഒരു സംക്ഷൂചകളിൽ, അതു സഭയിൽ വെച്ചു ലോകമൂർത്തിവായ മുഖൻ ജനാനാഹത്തിനെക്കുറിച്ചു വിശദമായി പ്രസംഗിക്കുകയും, അതു കേട്ടവരണ്ടാം അദ്ദേഹത്തിനും ധർമ്മാർത്ഥരാത്രിയും കുറച്ചും വിശദമായിരാം ജനങ്ങൾ, മുഖൻ ധരിച്ചിരുന്നതുപോലെ പീതവസ്തു, ധരിക്കുകയും, മുഖ്യനെറ്റി ധർമ്മാർത്ഥരാത്രി എല്ലാം പ്രസംഗിച്ചു പരാത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനും ഗാമ അവസാനിച്ചും ഇപ്പുകാരമാക്കുന്നു:— ‘നമ്മൾ വിച്ചവാനുശ്ശേ കടങ്ങാഡി ദിഘിമുഖ്യമാണ് വാംബിപ്പിക്കുന്നും; സിംഗംഖമാണ്

നഞ്ചുടെ കടങ്ങളെ തീരുക്കു രഹിക്കും; അതുകൊണ്ട് ദിന്മാർഗ്ഗ് ഒരു വിട്ട് സഹായ്യ്, അവലംബിക്കുകയാണ് എത്രമാലും എന്ന തത്തിനാളും ഉത്തമമായ്ക്കും,”

ഇപ്പോൾ ഭൂക്കൻ പറഞ്ഞു കഴിത്തേപ്പാർ, എറബും സഹൃദയയായ യുദ്ധാധികാരി, റത്ന ശ്രദ്ധി മിച്ചയായ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തതിനു പുറം, പ്രിയചന്ദ്രനാഥാൽ തെന്നു കൂതജ്ഞത്തെ യെ അറിയാമെ. പിന്നെ ഇന്തിര ചേരിച്ചു:—“ഭൗംവ് എന്നു വഴിക്കാണ് ഇങ്ങനെ വരുന്നതും ഇവിടെ എത്രവാൻ എത്ര ദിവസം വേണ്ടിവരും?”

അതുകൊടു അവർ പറഞ്ഞു:—“ഈ പട്ടനത്തിൽനിന്നു രാജഗ്രഹനഗരംതീവേഷം അതപരുംയാജന ദുരദിശയും. അവിടെ നിന്നുള്ള വഴി ശോണാനദിതീരത്തിൽകൂടിയും കൂനകളിൽകൂടിയും മാണം. അവിടെനിന്ന് ഇവിടെക്കും എത്രവാൻ തന്നെള്ളാട കൂളകൾക്ക് ഒരുംസം വേണ്ടിവരും.” ഇപ്പറിനെ പറഞ്ഞു കൂട്ടുവ ക്കൊർ സദേ താമസം താടക്കൂടി ഉടൻപ്പോയി.

തുംഖാദനൻ ഈ പുതാന്തരമല്ലോ ഒരു ഉടനെ രാക്കപ്പെട്ടിലെ ഒന്നുതുപോരു കതിരപ്പുാത്രു കയറി പുത്രവാനും അക്കു കണ്ണലക്കയച്ചു. പുത്രനോട് പരവ്യനാളും സങ്കരവാക്കകളും അവാ ഫോട്ട് പറഞ്ഞു: “അപ്പേം പ്രിയപത്രാ! എഴുവാക്കാലും എത്ര യോ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടും നിന്നു കണണ്ടാതെ ദുഷ്കിട്ടു ണാൻ മരിക്കുന്ന യിരിക്കുന്നു; സ്വന്നാജുത്തിൽവന്നു” നിന്നു കാണുവാനാഗ്രഹിച്ചി രിക്ഷനു പ്രജകാര അരിച്ചു രാജാവായിരിപ്പുനാം, എ ദിക്കു മരി അംഗീക്കു പുത്രമിവം കാണുനാം സംഗതിയാവണ്ണതിനു നി ഇ നേരാട്ട് വരേണ്ണമെന്നു ണാൻ ആവഞ്ഞാപ്പുട്ടുന്നു.” ഇതുപോലെ തെന്നു യുദ്ധാധികാരി, വേറാറു ഒന്നുതു കൂതമാരെ വിളിച്ചു സങ്കരബാക്കു പറഞ്ഞുചെയ്തു: “അംഗാജി ഭായ്യും രാജുലാൻറു രാജാജുമായ ണാൻ, ആവഞ്ഞുവേചന്നുഗ്രാമവാനുവാ കാരണാലി

ക്കുന്നതുചൊലയും, അങ്ങോക്കുക്കും സുന്ദരംഗാകളുടെ പാദങ്ങൾ കൂടി കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെയും, അങ്ങേയുടെ മിവം കാണുന്നായി കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെനിന്നു പോയതിനാൽ അദ്ദേഹങ്ങളോ അട്ടുള്ള നഘ്നങ്ങളുകൾ അധികം ലാഡ് അവിടെ സിലിച്ചിട്ടു ണ്ണകിൽ, എന്ന ലാഡേതിനു കാരണം മിക്കവാടം അങ്ങനും തന്നുചാശങ്ങളിലും, തൊന്തം രാമ്പുലൻ, അപ്പോൾപ്പും ഭാഗാവക്കാൻ കളാണ്.” ഇപ്പുകാരമായിരുന്ന യഃശായരജുടെ സന്ദേശം. ഇതു കുറോട്ടുട്ടുടർന്നിട്ടും, വേണ്ടുവന്നതിലേക്കു പോയി. അവർ ഒരേരുത്തരായി വേണ്ടുവന്നതിൽ പ്രഖ്യാതിപ്പു സമയമെ ഫ്ലോം ബുദ്ധിമുട്ടുവാൻ യഥക്ഷേമം ചെയ്യുന്നതുകഴിച്ച പ്രസംഗിക്കയായിരുന്നു. അവനുപുരുഷം എന്നുകരിക്കുമ്പോൾ അതു പ്രസംഗാന്തര കേട്ടും, ബുദ്ധിനാട്ടു ഹാബാനും സങ്ഗമങ്ങളും റാജാവിഭാഗവും ദിവ്യപിതൃഭാവം യഃശായരജും തുടർന്നുട്ടു മാനും, ബുദ്ധദാഖിലുടൈയിരുന്നു. കാൽന്തര്യുണ്ടായും ഗാംഭീര്യസ്വഭവമായും തോഷരഹിതമായും പരിത്രാശമായും സവുംകു ഞങ്ങൾക്കു മറഞ്ഞുന്നുന്നതുനാശായും എദുവനുചെന്നന്നു തുടർന്നു വരുപ്പെടുത്തിക്കിന്നു പ്രഖ്യാതിക്കുന്നതായും എന്നു അതു പ്രസംഗാന്തരതിൽ ലഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ, അവാ കവിലഭവസ്തുവിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോരുത്തേണ്ടില്ല. ഈ വത്സമനം രാജാവു ഒക്കെ പ്രോത്സാഹിക്കാനും താന്നാരാജധാനിയിലുള്ളവരിൽ പ്രധാനരം, സ്വാമിക്കതനം, ചെരിപ്പുകാലത്തിൽ സിലാത്മാന്നാരാ ചാഞ്ചിയമായ ഉദയിരായ ബുദ്ധന്നാരാ അട്ടക്കണ്ണലക്ഷ്മായും. അവൻ വേണ്ടുവന്ന നാനു സമീപനാമത്തി, ബുദ്ധന്നാരാ പ്രസംഗം ഒക്കുക്കാതിരിപ്പോൻ വേണ്ടി ചെവികൾക്കും പഞ്ചത്തി കാത്തിന്നിരിച്ചും, ബുദ്ധന്ന് പ്രസംഗിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ചെന്നാനിനും രാജാവിഭാഗവും യഹോയരയും ഉം സങ്ഗവരം ചാക്കുന്നും പരിഞ്ഞു.

ബുദ്ധൻ വന്നാക്കുന്നതുനാട്ടു തലത്തിന്തീ ഇപ്പുകാരം പറവത്തു്

“ഞാൻ നിത്യുമായും അങ്ങോട്ടുവരാം. എന്നർ അതുഹായും അതായിരുന്നു; എന്നർ മായും അതാണ്’. ധന്മാർഗ്ഗത്തെ അംഗസരിച്ച് വുദ്ധജനശാഖിൽ ചെയ്യു പാപക്കംഞ്ഞാഭേദം നൽപ്പിക്കുകയും മറ്റൊളവാരം സ്ലൈസീക്കുകയും അവക്കു പലവിധ ധന്മാരപകാരങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്യു് എന്ന് വഴിക്കു് രാംപത്മായ നിത്യാണാത്മ പ്രാപിച്ചു് ജനനമരണരഹിതനായി ഭവിക്കേണ്ടക്കു ചിയ തതിൽ തനിക്കു ജന്മം ദാരായി തിന്ന് കൂട്ടുവശരം ബഹുശാനപ്പാൻ യാതാദവനം ഉം പക്ഷുവരത്തെത്ത. ഇതാണ് അങ്ങോട്ടുവരുന്ന പുരപ്പട്ടനാ, എന്ന രാജാവിനേയും യദായരയേയും അവിനു കൂടിവിന്.”

ഈ ഘട്ടാനം ക്രിലവസ്തു വിലുള്ള ഇന്നാദി കേരളപ്പാടി, സ്വഭാഗവതാനിനു വേഗങ്ങനു ഒക്കെങ്ങൾ ചെയ്തുടങ്ങി. തെ ഏക ശ്രോവരദാരത്തിൽ, ഒപ്പുമാലപകളാലും മറ്റും അലംകൃതമായ വിചാത്രതുണ്ടും നാട്ടി, സപ്പന്നം സെ വിട്ടു പട്ടകർമ്മകാണ്ഡ നിമ്മിച്ചതായ ഒരു കൂടാരം അടിച്ചു; നിരത്തുകാളിലും അടിച്ചു് പനിനിർ ദില്ലായ സുന്ധാഡവ്യാഖ്യ തളിച്ചു; എല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലും കൊടികൾ നിത്തി. എന്നമാത്രാല്ല, സ്വഭാൻ വാങ്ങാ ലി വസാ അംദ്രവാതത എതിരെപ്പാനായി സപ്പന്നപ്പട്ടങ്ങളും പബ്ലി അനുബാറികളും ഒക്കും അനുകരിക്കപ്പെട്ടു നിക്കേക്കുവാരം കാണ്ടിപ്പാരി നിതേതനാമനം, ‘സിഖാത്മൻ വരന്’ എന്ന ഭേദികൾ മുഴ ക്രോണാമനാ, സില്യാത്മൻ വരദേവാർ പ്രതികരിച്ച ഇംഗ്ലി അഭിഭാദ്യം ചെങ്കുന്നാമനം, സ്വഭാൻാ ക്രതിരജ്ഞത മുട്ടകൾിട മുട്ട തതക്കവണ്ണം ദാസിഗാർ പാട്ടുകൾ പാടിക്കണം പുസ്തുവഷ്ടി, എപ്പു ചെയ്യുന്നാമനം, സംഗിതാകാണ്ഡം, മാര പലവ്യ വാദ്രജാഖാ ഞാഞ്ചാകാണ്ഡം പട്ടണം, കൂടുവരുന്ന പരിപ്പാനാമനം, അവൻ തീച്ചു കലിപ്പിതനം. സ്വഭാൻ വരദനാവന്നാളും ഭേദിനും, കേരളപ്പാൻ എപ്പിജന നാളിം എപ്പും, ഒരവിക്കുതിതനം. യദായരയാ

വട്ട, ഏപ്പാവക്കം മരവു ബുദ്ധനെ കാനേണാമന്നുള്ള അതു മാറ്റാട്ടുട്ടി പട്ടണപ്രാരംഭിലുള്ള തുടാരത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു; അതു തുടാരത്തിന്റെ നാലുഭാഗ ചും നൃംഗ്രാധമന്നു പേരായ രഘുദ്രാനമായിരുന്നു. നിരതിനിന്നുണ്ടുമുറ്റാണു ഒരു ദാഹത്ത് പല വിധമരജങ്ങളും ചെടികളും, മാനാഭാഗത്തു മുഖമന്നുകുറിയും ഒരു തിന്നാക്കം കാണുക ദാത്തുഡിയുണ്ടാക്കുന്ന കിട്ടിജാതിക്കാർ വസിക്കുന്ന കടിലുകളും അത്യാരത്തിനും. അതു സാധുവർഡുട്ടി, അതുനമർ വരുന്നുകൂടാ ശേഖരുന്നുള്ളില്ലോ മാരം ഒരുട്ടുനുകൂടാ അതു വല്ല ഒരു ബുദ്ധങ്ങളും കേട്ടാൽ, മരജാലിൽ കയറി ബുദ്ധൻ വരുന്നുണ്ടോ എന്ന നോദം. അതു വരുന്നു കണ്ണിന്മുക്കിൽ താഴത്തിനാണീവുന്ന് അവജാട കടിച്ചുകളുടെ ഉമ്മംജയം അടിച്ചു മുത്തിയാക്കുന്നും, കൈപ്പികൾ നാട്ടുകളും, നാലിലപകൾ കാണുക തോരണംകെട്ടുകളും, തദലദിവസം വെച്ചിരുന്ന മരക്കണ്ണവുകമാനങ്ങളെ മാറ്റി വെചകളും, വഴിശാത്രശാരോട് ‘ബുദ്ധൻ വരുന്നുണ്ടോ’ എന്ന ശോഭകളും ചെച്ചു. ഇവായപ്പോൾ, യദോധരജും, വഴിശാത്രശാരംടു, ബുദ്ധൻ വരുന്നുണ്ടോ എന്ന് രഥന്പ്രശ്നിച്ചുകാണ്ടിരുന്നു. അഞ്ചി നെക്കിരിക്കുന്നുമോ ഒരുദിവസം മണ്ണിൽ ദിരിപ്പുനുയു ഒരു സ്ത്രീപത്രം വരുന്നുകളും. അംഗ്രേഷരം കാശാധവസ്തു യാത്രിക്കുന്നു. അംഗ്രേഷത്തിന്റെ ഒരു കയറിൽ മണ്ണുകാണുള്ളു ഒരു ഭിക്ഷാപാത്രം മാറ്റാനുള്ളില്ലോ ഉമ്മാനുള്ളിലപ്പോം നട്ടി കാണിച്ചിരുന്നു; അതു കൊരക്കിലും വല്ലതും കൊടുത്താൽ അവശ്രാട്ടു കൂടി തജ്ജനതകാട്ടിക്കാണും, ഒന്നം കൊടുക്കാത്തവരോട് ഒന്നംപറയാതയും, നടന്നവനിരുന്നു. അംഗ്രേഷത്തിന്റെ പിന്നാലു കാശാധവസ്തുയാർക്കളായ രണ്ടുഡോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭിക്ഷാപാത്രം കൊക്കിലെല്ലുഠിരുന്നു അതു, ഭിക്ഷാക്കട്ടപ്പോൾ വരുന്നവരുടുടർന്നുള്ളിൽ അതുമുള്ളു

ഇളംനീജൈ ജനിപ്പിച്ചു്, അവർ അദ്ദേഹത്തെന്ന നോക്കി ആരാധിക്കുന്നും, അതു ശോന്തവും ഗംഭീരവുമായ മുഖം തൊട്ടാട്ടുട്ടിയവനായിരുന്നു. സ്രീകൃഷ്ണ വൃത്തഘനാൽ കൂട്ടിക്കൂടം തുടങ്ങുട്ടും അദ്ദേഹത്തിനെന്ന പിന്നാലെക്കൂടി, വായപൊന്തിക്കണ്ണും, “ഈതാർ? ഈതു ശാന്തനാഡു ജീവിച്ചുവരുകയെന്നും അതു സന്തുഷ്ടിയാണോ? എന്നപറ്റെന്തു കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. അതു സന്തുഷ്ടിയാണോ? പരുക്കപ്പെട്ടുവരുകയെന്ന നടന്ന തുടക്കത്തിനും കിൽ വന്ന ഫ്രോസ്റ്റ്, തുടക്കത്തിനും ധാതിലിലുള്ള പട്ടൻിലെ പൊന്തി; യേജായരു, “എന്നർ സ്ഥാമി!” എന്ന കരാത്തുകാണും വഴിച്ചിൽക്കിന്നും അദ്ദേഹത്തെ ശാമ്പാദ്ധ്യേഷം ചെയ്തും, അദ്ദേഹത്തിനും പുഞ്ഞാളിൽ വീണും നമ്മുട്ടിക്കൊണ്ടും ചെയ്തു.

കിടരും കഴിഞ്ഞു, യേജായരു ഉണ്ടമായ്ക്കുതു പ്രാവി മുക്കിനും ദുരിനും, ബുദ്ധിനും ഒരു ശിഷ്യൻ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:— “ഈഹലോകവ്യാഹാരങ്ങളേയും ഇന്ത്രിയവികാരങ്ങളേയും ത്രജിച്ചവനായ തന്ത്രജ്ഞനു് എന്തു കൊണ്ടായിരുന്നു— അദ്ദേഹത്തെ അലിന്ദനംചെയ്യാൻ യേജായരെയും അനുഭവിച്ചുവരുന്നു്”— അതിനും തന്ത്രമായി ബുദ്ധി പറഞ്ഞു:— “തന്നുംപൂജാവല സമ്പ്രദേശങ്ങൾ യേജും ദ്രോവിക്കിണ്ണതായ ദ്രോഗം ഓഷ്യാദനത്താക്കലാക്കണം താല്പര്യം ദ്രോഗരേതകാരി എന്തും വലിയതായാണു. എകിലും ചെറായതായ ദ്രോഗം കുമേശം വളരുന്നും വലുതായിപ്പെടുന്നതു കാണുന്നും വലിയ ദ്രോഗമുള്ളവക്കും അതുവരുമാറിണ്ടാവും. എന്നാൽ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്നും മുക്കരായവർ ബാലമാരാട്ട് ചെന്ന സംഭാഗത്താൽ തന്നും വിശ്വകരേതാട്ടുട്ടിയ സാമർപ്പിജനാലും ഇള്ളം സ്വാതാന്ത്ര്യം തന്നും വാക്കുകൾനിന്നും രക്ഷാകര്ത്താക്കവാരാക്കന്നവർ മുന്നാവി ധരിയില്ലെങ്കിൽ കാലാലുട്ടങ്ങളെ കടന്നാവിന്നുംശേഷം ദോഷാദിശാഃ.

നാരാക്കന്നപ്പള്ളി. അ ഐട്ടുമെല്ലിൽ ആല്ലേതെന്ത് പ്രഖ്യന്തിയും; റണ്ടാം തൊര് പരിശുഭം; മുന്നാമത്തെത്തു വോധിസ്തപനന്ന് നാമകരണം. തൊൻ വഴിരെ ജനകൾക്കു മുമ്പ്, പ്രഖ്യന്തിയും ചുതിൽ ഔരിക്കുന്ന കാലത്ത്, നമ്മുടെ കാംക്ഷിച്ചു് ഞാനം അ നേപ്പാർക്കാണ്ടിയന്ന്. അക്കാലത്ത് എന്നാൻ പ്രചൂട്ടിക്കർക്കു മ റവുൾവറ്റായിരുന്നു. അന്ന് തൊൻ ലക്കാപ്രേപിനാലിചുവുമായി റ താകരമായിരിക്കുന്ന തെരേസൈമുദ്രതിരഞ്ഞിൽ രാമനന്ന പേരിൽ ഒരു കച്ചവടക്കാരനുണ്ടിയെന്നു. അക്കാലത്ത്, യദ്ദോധര, മത കുട്ടിരയിലും ഗ്രാമത്തിൽ ഇനിച്ചു് വകുളിയെന്ന പേരോടു കൂടി, ഇപ്പോഴെന്തെപ്പോലെ തന്നെ വളരെ സുന്ദരിയായി, എന്നു സഹചാരിനിയായി വാഗ്മിച്ചിയെന്നു. തെങ്ങളിടെ കമ്പിംബം വളരെ താണ്ടും ധനവും യില്ലാതെത്തുമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, തൊൻ ധനസ്വാദന്തിരാംയി അന്നും അഞ്ചുജ്ഞനേളക്കു വും പ്പെട്ടി. അപ്പോൾ ലക്ഷ്മി കരണ്ടുകൊണ്ട്, ‘നിങ്ങൾ എന്നെന്ന വിച്ഛേഖക്കുത്ത്; കരയിലും വെള്ളിത്തിലുമുള്ള അവത്തുകൾക്കു പാത്രമായി ഭവിഷ്യത്ത്, മേഖലിലുമുള്ള സംഭവത്തെ വിച്ഛീ പിരിയുന്നതിനു ധർമ്മം’ എന്നും മറ്റൊന്നും വളരെ പറഞ്ഞു. എക്കിലും തൊൻ അഭാത്യനാം സ്ക്രിപ്പറേത്, ദൈഡിനേരും ദുകലിച്ചകളിലേക്കു പോയി ബുദ്ധിമുട്ടി സമുദ്രവാസികളായ ഇതുക്കാശ്ശോട് ശ്രേംഘവയ്ക്കു്, രാജാക്കന്മാർ രാവഞ്ചുടെ ഭണ്ഡാര തനിലുള്ള പണം മുഴവനും കൊടുത്തു വാങ്ങത്തെത്തും ചാറുന്ന പ്പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ ഒരു ദിത്തുന്നതോത്, സമുദ്രത്തിൽ നിന്നും തൊൻ സന്നദ്ധിച്ചു. അതുംകൊണ്ട് വളരെ വിശപ്പോടു കൂടി തൊൻ എന്നാൻ വിച്ഛീലേക്കു വന്നുപ്പോൾ, അഭിംബ ധാരതാ രാഹാരവുംഖായിരുന്നില്ല. എന്നമാത്രമല്ല, തൊൻ ആക്കഞ്ചേഖണി ഇതുംഖാളും ബുദ്ധിമുട്ടിയെ, അ ലക്ഷ്മി യാതാൽ ഭക്തിബന്ധം മുമ്പുമുപ്പാരം മരിക്കാനായി കിടക്കുയുമായിരുന്നു. അതു കണ്ട്

ഞാൻ, “എന്നറ ലക്ഷ്മിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ ശരംക്കനുവക്ക് ചന്ദ്രഗണാദ്യേജ്ഞ മും രത്നാന്ത കൊച്ചത്തുകളിയാം” — എന്ന പറ തെളി. ഉടനെ ഒക്കവൻ തന്റെ വൈക്കമില്ലാത്തുന്ന മുന്നേ സർ ഡാന്റും കൊണ്ടുവന്ന തങ്കയും, ആ തേജാമാനമായ രത്നം എന്നും തന്റെ വൈക്കമിൽനിന്നു വാങ്ങി കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യു. ഒക്കെ സൗം കിട്ടിയതിനാൽ ലക്ഷ്മി ജിവിച്ചു തുടർന്നാൽ; “നിങ്ങൾ എന്ന യാമാത്മംശയി മേഖലിച്ചു” എന്ന അവർക്ക് തിനസ്ത്രത്തിൽ പറ തെളി. അനും വേറിവിധത്തിൽ സമാധാനിപ്പിപ്പാൻ നിപുണത്തിൽ ഫോട്ട മനസ്സും സമാധാനപ്പെട്ടതുവാൻവണ്ണി ഞാൻ എന്നും തന്റെ ചംപ ചാഞ്ചിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്തു യോ ആദ്ധ്യാത്മിക സമ്മദ്ദ തത്തിൽനിന്ന് അവസ്ഥാനുസ്ഥാനിച്ചുപിടിച്ചു യഥനിതിയും ദ്രാഗരന്താനങ്ങളും ആയ പരിന്നുഭരതന്നുണ്ടെങ്കിലും ചിലവഴിപ്പാടും, പ്രകാശവില്ലാത്തതുകളാക്കി വാനോ കഴിയുന്നതു പി. എന്നു കൊണ്ടുനോടു; ഇവ എന്തുതോളം ധാരാളമായി കൊച്ചം ചുന്നാംവാ, അതുകൂടം അധികം പ്രകാശമുള്ളതായി ഉം വിശദം. എന്നാൽ ഇതുകഴിയാണ് യങ്ങാധരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഞാൻ കൊച്ചപ്പാൻ പോകുന്നത്. അനു ലക്ഷ്മിക്കു ചെയ്യു ഭാന തത്തിനും ഇന്നും യങ്ങാധരങ്ങൾ ചെല്ലാൻക്കാക്കുന്ന ഭാനത്തിനും ഉം പുത്രാസം, ഉരസ്യകൾ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടും ചൂചാനും മുൻപെവ്വേ തത്തിനും തഞ്ചിച്ചുള്ളതുപൊച്ചും, ചുടിശോച്ച നു മാൻകുടിയു ദു കാലടയാളം താലിപ്പുണ്ടും മാത്രാവയള്ളുത്തിനും കരംബില്ലാത്തതായി സമ്മദ്ദനീനും തമിലും ത്തുപൊല മും ആക്ക നു. ഇന്ത്യിഷ്ഠകുമാ നേര്വിൽനിന്നു മോചിപ്പാരെപ്പുറ്റുന്നും താനിവി ദാലമാരിക്കു നു എന്നറ വലിയ സ്നേഹം അവലുയായ അവളുടെ ചെറിയ സ്നേഹം താനും താഴേണ്ടത് വിവേകിയായ എന്നറ മൊയാപ്പേ? രാത്രുകൊണ്ടും യങ്ങാധര ഉത്തമമാർത്തുതു പ്രാപിച്ചുതോ?”

ശ്രൂതിഭാദ്രാജുവാക്കു, തന്നറ പുതുൻ ദിണ്ഡിത്തിനിര
20 *

സ്ഥായി കാശായ വസ്ത്രധാരികായം ഭിക്ഷാഹാത്രം ഒക്കിലപട്ടത് മീറജാതിക്കാഴ്ചാട് ഭിക്ഷ ബാണിക്കാണ്ടുമാണ് വജനാതനാ കേരളപ്പുരി, വ്യസനസഹിതമായ ദേപ്യം അഭ്യർത്ഥിനാണ് സി ലബാത്മന്നാമേച്ചുള്ള സ്റ്റോറിതെ പ്രദയത്തിൽനിന്ന് അടിച്ച വു റണ്ടാബി. ദേപ്യം കാണ്ട് നിചത്തു തുട്ടുകളും, നരച്ച താടി പിടിച്ച വല്ലക്കരും ചെപ്പു; ഇതുകണ്ട് പേടിച്ചവിജ്ഞന പ്രക്ക കലി രാഖ്യരാത്രി പിന്തുടന്ന്. രാജാവു, കതിരപ്പുരാത്തു കയറി കോപാക്രമാന്തനായി പോകുന്നതിനാ കാരണമെന്തന്നറിയാത അഥവാളിച്ചനിച്ചുള്ള നഗരവാസികൾക്ക്, “ഇന്താ രാജാവു വ ആനം. ഒരുപ്പാരിക്കവിന്” — എന്ന പദബാൻക്രൂട്ടി സമയം കൊട്ട കാഡ കാഡാത അതിവൈഗ്രാതിൽ പോകി. ഇന്തിന, കേരളമതിലുകൾ കണ്ണികെ ഏതിയപ്പോർ, തരംകൾ ഗോപുരപ്രാരം കാണുമാറാ യി. ഗോപുരപ്രാരംഭത്തിനാണീക വല്ലതായ ഒരു ജനസംഘം, തുടി യിരിക്കുന്നതു കണ്ട്. അതു ജനസംഘത്തിൽ പിന്നെങ്ങം പിന്നെ മും ജനങ്ങൾ വന്നുചെങ്കുന്നതു കാണ്ട് വഴിക്കർക്കുട്ടി കാണാതാ യി. അംപ്പുരി അതു ജനസംഘത്താൽ പിന്തുടരപ്പെട്ടുകൊണ്ട് വന്നിരുന്നു അതു മഹാത്മാവിശ്വനാഥ ശാന്തദേഹിയും കോപാക്രമാന്തനായ രാജാവിന്റെ കവിതയുള്ളിയും തമിൽ തുടിക്കാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. തൽക്കണ്ണംതന്നെ അത്രു തമാകംവള്ളം രാജാവ് മുദ്രിക്കുയു തേതാടക്കുടി ഭൂമിയിൽ വീണാ നമ്പ്പുരിച്ചു. മുദ്രാവന്നു ശാന്തദേഹി മുദ്രാവന ചെണ്ടുതക്കുവള്ളു അതു ശാഖിൽമുള്ളതും, സർജന പ്രദയന്മുള്ളും സുഹ്രഭാനാത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, കാണുനാവര വ ദിക്കരിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. അനന്തരം രാജാവ് പുരഃനാട് വളര സകടാതിൽ ഇപ്രകാരം ചേരപ്പെട്ടു:—“അണ്ണേയാ പ്രിയചത്രം” നീ എവെത്തേപ്പൂശല ജീവിതം കഴിച്ചവരുന്നാവന്നാണുപ്പു സകല ജനങ്ങളും പറഞ്ഞിരുന്നതോ? നിന്നും അതു പരിഗ്രാമങ്ങളും കാശായവസ്ത്രങ്ങളക്കുടിയും മുണ്ടിരാനിരക്കുടിയും മീ

നജാതികാരിൽനിന്ന് യാചാച്ചുമടിച്ചു് ക്ഷേമം കഴിച്ചുകാണ്ടം സ്വപ്രാജ്ഞതകൾ വഹനകൾ സ്ഥിരത്തിലംഭിച്ചു എഴുവസാനിച്ചു തോ? എന്നർ മക്കൻ! വലുതായ ഇള രാജ്യാധികാരത്തിന്' അവ കാൻ നിങ്ങാണെല്ലു. അംഗങ്ങൾക്കിരിക്കു, നിന്റെ അവസ്ഥ ജ്ഞാനസ്ഥിച്ചു വന്നും ദിക്കും ധരിച്ചും ആരുജയയാരികളായ കാലാർഡി മിതലായ പട്ടാളങ്ങളിട്ടാടക്കുടിയുമാലു നിന്റെ രാജ്യത്താലേക്കു വരേണ്ടതോ? നിന്റെ ഭേദങ്ങൾക്കും നിലവാൽ തുടാരമടിച്ചിതാ കി ടക്കനു. നിന്റെ ബാശിക്കുള്ളിലും ഗ്രാമപരിപാരത്തിലിതാ കാത്തു നിച്ചുന്നതു ഒന്നുകൂടം. കിരിട്ടാരിയായ നിന്റെ അച്ചുന്ന ഇന്തി നെ വ്യസനിച്ചുവകാണ്ടിരിക്കു കഴിഞ്ഞെ ദിജ്ഞാപണ്ഡളിലെല്ലും നീ എവിടെയായിരുന്നു വസിച്ചിരുന്നതോ? അതു അവിടെയിരിക്കുന്ന അബദ്ധം നൈ വന്നും ധരിച്ചുവരിക്കുന്നതും ധരിച്ചുവരിക്കുന്നതും സംഗ്രീതാദികൾ കേൾക്കാംതും വിധവകളിലപ്പോലെ സകല സുന്ദരാഖ്യാനങ്ങളും ത്രജിച്ചുമാലു വസിക്കുന്നതോ? കാശായ വന്നു ധരിച്ച ഭിക്ഷുവായ തെന്താവിന്' സ്വപ്നതം പറ ബാൻഡപണ്ടി മാത്രമാലു അവർ! വിശ്വേഷവന്നും ധരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതോ? എന്നർ മക്കൻ! നീ എന്നു കൊണ്ടാണു ഇന്തിനേയിരിക്കുന്നതോ?"

മുഖൻ—“അച്ചു! എന്നർ വാംശാരാധ സന്തുഠം ഇന്തി നെയ്യാക്കനു.

രാജാവ്—“നീന്നു വാംശത്തിൽ മഹാസമ്മതനന്ന രാജാവു തു ട്രാൻസി ഇതു പരര നൂരു രാജ്യക്കവാർ വാണിട്ടുണ്ട്; അവരാകും ഇന്തിനെ ചെയ്തിട്ടില്ലോ.”

മുഖൻ—“അച്ചു! തോൻ മനസ്ത്രവംശതക്കാച്ചിപ്പുലു പഠന്തു തോ; അദ്ദേഹമാരായ മുഖംഡാരാട വംശതക്കാച്ചാണോ. അ മുഖമാർ ഭരണാധികാരിയാണും ഉള്ളവർാണോ. തോൻ അവരിൽ ഒരുവാക്കനു. അവർ ചെയ്തിനെയാക്കനു തോൻ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതോ. ഇപ്പോൾ നടപ്പന്നതായ ഇള സംഭ

വാപോലെ മരവാരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്: പെൻകാരിക്കൽ, ഒരു രാജാവ് ഇതുപോലെ, ഒരു ഘുഖ്യവീരരംഗം വേഷത്തോടു കൂടി, ഗ്രോഡുരദ്ധാരത്തിൽവെച്ച്, സന്ധാസിവേഷയരനായ ഒരു നാന കാണുക മാറ്റാം. ആ ചുത്രൻ സമ്പ്രദായിലേക്കാണ് മാറ്റാ ഇന്ത്രിക്കിറുന്നുകൊണ്ടും ഭ്രാക്തവിലുള്ള രാജാക്കന്നു രഹിണാലോരം ബുച്ചാവായും സമ്പ്രദാകവാദ്യനായും ലോകരക്ഷകത്താവായും ഭേദമുഖ്യമന്ത്രം എങ്കിലും, തൊനി പ്രോഫീസി ചെങ്കുന്നതുപോലെ, താഴീയുള്ള സ്നേഹത്തോടുകൂടി, പിതാവിന്നു വാസ്തവ്യവുംരണ്ടായ കടങ്ങളെ വീടുവാനായി താൻ ഏകാണ്ട്വന്നതായ നിധിയെ എന്ന പിതാവിന്നു സമർപ്പിച്ചു. അതുപോലെ അംഗങ്ങുടെ ചുത്രനായ തൊൻ അണിനാനുള്ള നിധിയെ അംഗങ്ങുണ്ടാണി ഇതാരക്കുന്നു.”

ആശാദനൻ—(ചുത്രവാക്കും കേട്ട് അഞ്ചു തെപ്പുട്ടുവക്കാണ്) “രം തെരു നിധിയാണും?”

അംഗോറു, ലോകമുള്ളവായ മുഖ്യൻ രാജാവിന്നുറ ഒക്ക പിടിച്ചു് നടന്നതുണ്ടി. വഴിനിന്നു ജനങ്ങൾ അംഗാര വരിച്ചു. ഒരു ഭാഗത്തു രാജാവും മഃറാക്കാഗത്തു് യങ്ങളായിരും നടക്കി ദേവാർ, മുഖ്യദശവാൻ, ജീവാന പരമ്പരാഭലിയേജും പരമാനന്ദ തേതയും വരുത്തുന്നതായും കരകൾ സമ്മദ്ദനത്താശനം പുനരലാജനാനാത്ത വൈശിക്കന്നതായുള്ളൂള്ള നാലു സത്യാശ്വലൈക്കരിച്ചു്; രാജാവിന്നും ഭത്രികനയും, മുലവാനേന്നും വലവഹിന്നേന്നും, വാദപ്രാനേന്നും മുവിന്നും, വൃത്താശനയും, സ്വന്നിശ്ചയയും, വാലകന യും വുംശനയും ഒരുപോലെ, ഇന്നാലുക്കിൽ നാശി, അംഗങ്ങുടെ ജീവചക്രവാതി അടിച്ചടച്ചു് ഉത്തമനിപ്പാണപവാവിൽ കൊണ്ടു പോയാശേഷം നാനിജീവക്കായ ഏകമാർത്തിക്കൂട്ടി നടക്കവാൻ സാധിപ്പിക്കുന്ന അഞ്ചുംബന്നുയ സദാചാരരഹം നാതകരിച്ചും എന്ന സദാചാരംവിന്നുള്ള നാലു ധലവിക്കുപറ്റം. ആശാദനൻ

ഇപ്പോൾ അവർ രാജ്യാനീയത ഉമ്മാത്തത്തി. ത്രുഭോഗന നാവന്ത്, ബുദ്ധഭവാൻ അരകളിയ ജനാനഗംഡങ്ങളായ വാക്കുക ഒഴുകിച്ചു ചിറ്റിച്ചുകൊണ്ടും ബുദ്ധന്നൻറെ ഭിക്ഷാപാത്രത്തെ താൻ തന്നെ വാങ്ങി ഏകയിൽ ചിറ്റിച്ചുകൊണ്ടുമാൻ നടന്നത്. അതു സമയത്ത്, സുന്ദരിയായ യദ്ധായരയുടെ കല്ലുകളിൽ നിരന്തരി ഒന്ന് കല്ലുനിരല്ലോ വാറിപ്പോയിരുന്നു; അവളുടെ കല്ലുകൾ കൂർ അതുവരെ ഇല്ലാത്തതായ ഒരു ഘട്ടിയ ശോഭയും വിളഞ്ഞിക്കുണ്ട്. എന്തിനു വളരെ പാരുന്നു? അന്നരാത്രി, ത്രുഭോഗനെന്നും യദ്ധായരയും ഒരുപ്പുതമമായ അനുനന്ദമാർത്ഥത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എടുന്ന ഫേണ്ട.

എട്ടുമാസം

കോഹനാനദിതീരത്തിലൂടെ നാഗര എന്ന പ്രദേശത്തിൽ ഒരു വലിയ എമതാനമുണ്ട്. കാരിക്കിൽനിന്നു കിഴങ്ങാട്ടം പിന്നെ വടക്കാട്ടമായി കാലിവണ്ണിഡെന്നി യാത്രചെയ്യാൻ, അതു എമതാനത്തിലെത്തുവാൻ അഞ്ചുദിവസം വേണും. അതു എമതാനത്തിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ, മിംബയപ്പും താഴിനും വെള്ളത്തെ കിംബരങ്ങൾ വെള്ളിക്കാണുകൾക്കുപോലെ കാണും. എല്ലാ ആളുകൾ ഇല്ലോ ചുപ്പുഞ്ചാലു ധാരാളമാണെന്നിരിക്കുന്ന അതു എമതാനത്തിനും നാലുഭാഗങ്ങളിലും, കോഹനാനദിയാൽ ചുപ്പിയാക്കാപ്പെട്ട വിചാരത്തോന്തരം അവിടെയുള്ള രാസ്തക്കുള്ളിലും സുഗമവും, ചോലകളെല്ലാം സെംഗല്ലുസഹിതവും, അതു പ്രദേശം ദിവസവന്നും ഇപ്പോൾ ദിവ്യക്കുറങ്ങുമ്പോലെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടുമാക്കുന്നു. ഒരു ണിനെന്ന ജീഴി പ്രദേശത്തിൽ ഇക്കാലത്തോന്തരാവാപരാവകുളായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന അതുവരംഘട്ടുടെ വേദകളാലും കൊന്തുകളാലും ഭേദിപ്പിച്ചപ്പെട്ടിരും കൊതുക്കുളം തുക്കുഞ്ഞുകൂടായ കല്ലുകൾ

നിരണ്ടകിടക്കന്ന. ഇപ്പോൾ വിജനമായ ആ പ്രദർശനത് മരജ്ഞ ത്വന്നും മനവായവിന്റെ സേപ്പിംസബ്ബാരം ദൈഹ്യാധികാരി തീന്തിരിക്കുന്നു. അവിടെ ജീവന്റെ അപ്പോൾ മരപ്പണിത്തരങ്ങളിൽ നിന്ന് പാന്തി ചുരുക്കാതുവന്ന്' തണ്ട്രജ്ഞ കല്പകളിൽ കിടക്കുന്നു. അക്കാലത്തു രാജാക്കരമാർ നടന്നെകാണ്ടിനു കൂടിപ്പരമക്കരത്താ കളിൽ തുട്ടപ്പോൾ പണ്ടി മുതലായവ യദ്യൊഴും സഖ്യരിക്തി എ. ഏപ്രിൽ ഒന്തുകിടക്കുന്ന സിംഗാസനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കുരങ്ങുമാർ സു വമായി വസിക്കുന്നു. വളരെ പഠിക്കാത്തവർക്കും അനുഭവാത്ത പാർത്തിവരണ്ടും നദിയം താഴീരക്കും മനവായും മാത്രം ഈ നാം മാറാംതുടാതിരിക്കുന്നണ്ട്. ജീവകാലങ്ങളിലും അത്തരം ശീകരിച്ചോലെ, മറക്കുന്നതല്ലോ മാജ്ഞക്കുപായി.

ഈ പ്രദർശനതായിക്കുന്ന ത്രഞ്ചോദനരാജാവിന്റെ തലമു നന്നാരം; ബുദ്ധഗവാൻ സ്വജനങ്ങൾക്ക് ധന്തനിതിയ ഉപ ദേശിച്ചതു, ഇവിടെവച്ചതെന്നായിക്കുന്നു. ഈ പ്രദർശനതിലു ണ്ണാക്കിക്കുന്ന ഒരു വിനോദമണ്ഡലത്തിൽ ഉള്ള സിംഗാസന ത്രിക്കിന്തൽ ഇങ്ങനൊക്കാണ്ടിക്കുന്ന, ബുദ്ധൻ, ഏഷ്ട്രവണ്ണാ മു ഭവനം ശാന്തമാക്കിണിത്തു ജ്ഞാനവാത്ത, ഗ്രഹപ്പൂന്തായി കേതി ശ്രദ്ധാലും കാത്തുകാണ്ടിക്കുന്ന ജനസംഘടനക്ക്, ഉപദേ ശിച്ചതോ. അഥവാ ബുദ്ധൻ ഉപദേശിച്ചതായ ധന്തനിതിയെ അ നാസരിച്ചു നടക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ഇന്നും നാലുകിട്ടം ലക്ഷ്യമണ്ടും.

ആ ഉപദർശനസമയം ബുദ്ധന്റെ ഇടത്തുംഭാഗത്ത്' ത്രഞ്ചോ ദനരാജാവ്' ഇരുന്നിരുന്നു; ആനുംന്, ദേവദത്തൻ മുതലായ ശാ ക്രമ്പിക്കുന്ന വട്ടത്തിൽ ബുദ്ധന്റെ മുഖിലും; ബുദ്ധനൊടക്കാനി ആ കാരിക്കിയിട്ടുന്ന വന്ന സാരിച്ചതും, മെഡലും ഏന്ന റ ലഭിക്കുന്ന പ്രധാനമായി ബുദ്ധന്റെ വിന്റുംശാത്രം; രാഹ്മാനാം ഒരു ക്ഷേഗന്റെ ഗംഭീരമുഖംനൊക്കി ചിരിച്ചുകാണും ബുദ്ധന്റെ മടിയി ലും; മനോവസനങ്ങളും തീന്തി, നാശരഹായ ഇന്ത്രിയസ്വഭ

അങ്ങളെ അതികൃമിച്ചതായ സ്നേഹത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവളായും ഒരണ്ടാനേന്നു മരിച്ചുപോകുന്ന രാഖസാന്നതെ മരണാവസ്ഥയെ കാംക്ഷിക്കുന്നവളായും ബുദ്ധൻ സന്ദേശിച്ചതും തനിക്കു ചേന്ന് തു മരി ജീവത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നവളായും സുന്ദരിയും യശോധര ബുദ്ധന്റെ കാല്പിച്ചും, മുറിക്കുകയായിരുന്നു.

ബുദ്ധൻ അന്ന ചെയ്തായ ഉപന്യാസം കേട്ടവർ എത്രേണ്ടു കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഒരു ലാക്കങ്ങളിലും സമ്മാനിക്കുന്ന കീഴ്‌ലോകങ്ങളിലും അസുര, രാക്ഷസ, ഭരത, പ്രേത, വിശ്വാ ചാലികളും തു ഉപന്യാസം കേട്ടപ്പുണ്ട് വന്നിരുന്നുപോൽ. അന്ന് സുജുരുദ്ധികൾ പര്യതാവിവരങ്ങളിലിരുന്നുകാണും, അഡി കാരം താഴീരകളിലിരുന്നുകാണും, തു ഉപന്യാസം കേട്ടപ്പോൽ. അതുകൊതെ, ഇങ്ങനെച്ചുങ്ഗം മേഘാഞ്ചലായ തലമുടിയോടും നക്ഷ ഗ്രാഞ്ചാക്കന്ന ശിരാലക്കാരങ്ങളോടും പ്രഗ്രാക്കന്ന തിലകത്തോടും ഇത്തട്ടാക്കന്ന വസ്ത്രങ്ങളാക്കുടിയ സന്ധ്യാദവി പ്രേമവിവര യായി തു ഉപന്യാസം കേട്ട കാണ്ടിരുന്നുപോൽ. തു സന്ധ്യാദവിയുടെ ഒപ്പാസമാക്കന്ന മറമായതനായിരുന്നു ബുദ്ധഭഗവാന്റെ പ്രസംഗിക്കുന്നുവെന്നു വിശ്വിക്കാണ്ടിരുന്നു. ബുദ്ധന്റെ അഭ്യന്തരത്തെ മഹത്തായ ഉപന്യാസം അനുഭവിച്ചുവരുടു ഉംകൂപ്പുജാ തിക്കാരാവരട്ടു ഹിന്ദാതിക്കാരാവരട്ടു ആയുംശജരാവരട്ടു കുട്ടി വാഞ്ചരാവരട്ടു, ഏന്തംവണ്ണം, സമ്പ്രാജ്ഞങ്ങൾമാക്കും, അവവേങ്കട സ്വന്താശയ്ക്കിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതുപോലെ തോന്തി. മുതിരുന്ന പ്ലാം ചൂം, ചെച്ചായതും വലിയതുമായ പക്കിത്രിഗാലികളിലുംകൂടി ബുദ്ധന്റെ വിശ്വാലമായ കാരണ്യാത്മ മനസ്സിലുകാം. ബുദ്ധൻ അന്ന് അഹമിംസാത്തപ്രാരതക്കവിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഫോക്കന്ന വെന്നുംനെന്നും സ്ഥലചവരങ്ങളും ജലചവരങ്ങളുമായ ജ്ഞാനംഭരിച്ചുടി താങ്ങാളുണ്ടാർ അഹമിംസാബുംബി ചുജ്ഞങ്ങിയും ക്രൂരന്തിൽ

ചെന്നിക്കും, തങ്ങൾ സമ്പ്രവസ്യന്നെല്ലിൽക്കിന്ന മുക്തരാവും നീളും അനിയ്യച്ചന്നേഷ്ടത്താട്ട പ്രസംഗം കേട്ടാകാണ്ടിക്കുംപാർ. അങ്ങിനെ മുള്ളും സഭയിൽവെച്ച് ബുദ്ധഗഭവാൻ താഴീപാജംപ്രകാരം ഉപാദാനിച്ചു:—

“അപരിമേകമായതിനെ വാക്കേണ്ട് അളളക്ഷബാൻ ശ്രമിക്കണം— അഗാധാധായതിനെ ആലോചനയാകുന്ന കയരകൊണ്ട് എഴുന്നേംക്കുണ്ടോ— ഇവായക്കവിച്ചു ചോദിക്കുന്നവനും ഉത്തരം പായുന്ന പന്നു തൊരു കാരാണ്. ഇവായക്കറിച്ചു” ഒന്നം പായേണ്ടോ. ഭോക്കം സ്വീകൃതക്കുടുന്നും അന്യകാരമയമായിക്കുന്ന പ്ര്യോഗ പ്രവർത്തനാന്മാദിഗ്രഹണമില്ല പറഞ്ഞു. ആ അന്യകാരത്തിൽ പ്രധാനമായും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളേംപാർ. ആ ആലും യൂദ നാടിലൂടുക്കാണുംപാർ. ആ ലോകത്തിനും ആദിയേജും പ്രേരം ആ അന്യകാരത്തിൽ തിരഞ്ഞുവാൻ നീങ്ങൾ ഏറ്റപ്പുണ്ടോ; ആ അന്യകാരത്തിൽ നിന്നുംകുറഞ്ഞുവെളിച്ചുവന്നും ആ പ്രാഥമനത്തേയാം ധാരാതാങ്കരത്തിനും മാനസികമായ ദ്വാഷ്ടികാണണോ മനസ്സുകാണണോ കാണാൻ കഴിക്കില്ലെ അതിനെ അന്തപ്രയോഗത്താം അനവധി മുട്ടപട്ടങ്ങൾ ഓരോനേന്നുംരാഗാംശം കിട്ടുന്നതു കാണും. എന്നാലും പിന്നേയും അനവധി മുട്ടപട്ടങ്ങൾ തുരക്കവാനണണായിരിക്കും. നക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശമാർഗ്ഗ തിരിൽ എപ്പോഴും സഖവിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെന്നയിരിക്കുന്നു. അവ തുടി ലോകസ്വീകായക്കറിച്ചും പ്രാഥമനത്തക്കവിച്ചും അങ്ങനെ ഹിക്കാറില്ല. ലോകത്തിൽ ജനനം, മരണം, സൂപ്പം, ദ്വിപ്പം, കാരണം, കാർണ്ണം, കാലഗതി, കാണന്നവർ തു പബ്ലനരാഹിതമായ തും എപ്പോഴും മാറിമാറ്റിക്കണാണിരിക്കുന്നതും എപ്പറ്റായാം മുരത്തി ഫുഞ്ചി ഉത്തുവന്നും മതിൽ സമുദ്രവാര ഇടവിട്ടാതെ ഒഴുകിക്കാണിരിക്കുന്നു നദിപോലാലയിരിക്കുന്നതുമായ ജീവിതത്തിന്റെ തിരുമാലക്കൂക്കുന്ന കമ്മ്പന്റെ, — എന്നാലുകൊള്ളാക്കണ്ണ ഭേദം

കത്തിൽ സ്ഥിരമാക്കി ഉണ്ടാവുന്ന മാത്രം ഗ്രഹിച്ചും തതി; അതിലധികമായി അനേപ്പണം നമ്മക്കാവണ്ണമില്ല. എന്നാൽ തിരുമാലകളെപ്പിനിടീനായാണോ ആവിത്രപ്പേണ മേല്ലെടുപ്പോയി ദേഹം ഒളായിത്തീന്', പിന്നെ മദ്ധത്തുള്ളികളായി വീണോ കുന്നകർവ്വ ശിക്ഷം കരവഴിപ്പാം സമുദ്രതിൽത്തന്നെ ചെന്നുചെന്ന് വീണോ തിരുലകളാക്കുന്നു, അതുപോലെ കമ്മന്നള്ളം പാലേതുപണ്ടിൽ മാറ്റിവിവരം പിരഞ്ഞു; ഈ ഗതിക്ക മുടക്കങ്ങൾ ഒടുക്കമോ ഇല്ല. സപ്രൂം, ഭൂമി, മരകളുലോകങ്ങൾ, രാവജ്ജ്വലാവുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം സപ്രാപ്തതല്ലായ കൂഴുകൾ മാത്രമാക്കുന്നവരും, ആരാധ്യം നിത്യത്തിൽ ചെയ്യുന്നു ചാടിക്കടന്നുപോവാനുായ കഴിയുന്നതായി ചുബ്ബിവിവിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹത്തായ ഒരു ചക്രമാണുന്നം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രായമാക്കുന്നേങ്കും അസ്യകാരം നീങ്കും വൈഴ്സിച്ചുനാഡാവുകയില്ല. മെണ്ണസപ്രാപ്തതോട് ഒന്നും ചൊല്ലിക്കുണ്ടാം; അതിനും സംസാരിപ്പാൻ കഴിയില്ല. ദിവാ കൂലങ്ങളായ മനസ്സുകളെ ഏതെങ്കിൽക്കാണുന്ന പറഞ്ഞു് പല വിധ വേദനകളാൽ ഉപദ്രവിക്കുണ്ടാം— അല്ലോച്ചാ സദ്ധാരണി സദ്ധോദനരാവര! നേച്ചുകൾക്കാണോ, മന്ത്രങ്ങൾക്കാണോ, യാഗാഭിഷ്ടായ ഏകത്ത്വലികൾക്കാണോ, പഴംഞ്ചലുായ എന്നവു പ്രാണികൾക്കാണോ വിസ്മയായമാരായ ഏതെങ്ങെങ്കിൽനിന്നും, യാതാനും ലഭിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുണ്ടാം— മനസ്സു അവരവർത്തനും അവരവർഷങ്ങൾ കാരാഗ്രഹങ്ങളെ നിമ്മിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്നും ഉൽക്കുള്ളപദവിയിലിരിക്കുന്നവർക്ക് മരാളുവരുടെ മേൽ ഉള്ളതുപാലു, ഭാരംായതരുന്നും അവനുവന്നുറ മേൽ ആയിപ്പറ്റുമെന്ന്. എന്നമാത്രംല്ല, സപ്രൂംലാകവാസികർക്കും പാതാളിക്കവാസികൾക്കും എന്നും ജീവജാലങ്ങൾക്കും തന്നെടുടപ്പിക്കളാക്കുന്ന സുവദ്രിവും മാറ്റിക്കൊണ്ടും കാരണം. കഴിഞ്ഞും മാറ്റിവരുന്നു ചെന്ന

ഈക്ക ഭേദത്വായിരിക്കുന്നു. ഓരോജനങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതായ കുമ്മങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ തു കുമ്മങ്ങളുടെ ഖണ്ഡങ്ങളോഹങ്ങളായി അവിശ സഹിച്ചിരിക്കും. ദേവമാർ പുർജ്ജവങ്ങളിൽ ചെയ്യു സുകൃതങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ട് സ്വന്തം അനഭവിക്കുന്നു. അതുപാല, നരക വാസികൾ പുർജ്ജവങ്ങളിൽ ചെയ്യു ദിജ്ഞമ്മങ്ങളുടെ ഫലമായി നരകം അനഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവായാണും എന്നുണ്ടെന്നും നില്പുന്നതുമല്ല. പുണ്യകമ്മങ്ങൾ കാലാന്തരംകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞു പോകുന്നു. അതുപാല പാപകമ്മങ്ങളിൽ കാലാന്തരംകൊണ്ട് അനഭവിച്ചതിരുന്നു. അടിമയായി ബുദ്ധിമുട്ടി കാലംകഴിച്ചുവൻ തെന്നും സർക്കമ്മങ്ങളാൽ സഹാദിച്ച യോഗ്യതക്കാണ്ട് ഒരു രാജക്കമാറനായി രീം. രാജാവായിരുന്ന് കാലംകഴിച്ചുവൻ ദിജ്ഞമ്മരം ചെയ്യുതിരാലും സല്ലംമ്മരം ചെയ്യുതെത്തിനാലും ജീവന്വരുങ്ങുന്നരം ധരിച്ചു് ഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞുനടന്നവെന്നും വരാം. അപ്പുയോ സഹോദരി സഹോദരന്മാരാണ് നിന്നും വിചാരിച്ചാൽ, നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ ഇന്റുന്നു ജീവിതങ്ങളക്കാം ഉൽക്കുഞ്ചിതരമാം, അല്ലെങ്കിൽ കൂടിച്ചേക്കാം നികുളംകുരുമാരുമാം ആക്കിരാം ക്കാം. അനേകജനങ്ങളുടെ അവസാനം ഉൽക്കുഞ്ചമായെന്നും വരാം, നികുളമായെന്നും വരാം. ജനനമരണചക്രം ചുറിക്കാണിടിരിക്കുന്നും അതിൽ അല്ലെങ്കിലും വിളംബുതിയോ സമാധാനങ്ങമാ വിത്രമിപ്പാനുള്ള സ്ഥലങ്ങമാ ഉണ്ണാവുന്നതല്ലും തു ചക്രത്തിൽ മേല്പുട്ടു കയറുന്നവൻ കീഴുട്ടു പോന്നവെന്നും വരാം; കീഴുട്ടു പോന്നവൻ മേല്പുട്ടു കയറിയെന്നും വരാം. തു ചക്രത്തി നേരു അഴികൾ ഇടവിടാതെ ചുറിക്കുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നും വിരിക്കുന്നും ചക്രത്തിൽ ബാധമാരായി തിരിന്നു്, തു ബാധനത്തിൽനിന്ന് വിഴക്കരാക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിപ്പാരയുന്നതു, അതിരിപ്പാതു തു ജീവിതത്തിനേരു സാരം ഗാച്ചപ്പായായും ഫോക്കൽിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളാണും സന്നാ

పాపమాయం డోకం. ఎవులునూరంల్పుకొల్పా, లోకం సభణాషి
కరహాయం, జీవితం సప్త్రుంబాసుమాయం అగుంబెప్పటిక్కా. త్రైంబే
తెల్ల జీవిప్పాంగతకు బులుపిక్కుం ఉస్సుకుతిక్కుతుణుణుః అం
తికుతు ద్వితాను గ్రంథుత్తు పదాతమా రచయికమయికం గ్రంథు
త్తుతాయి తికునుతాణుః. సభమారునూతాడ కంచ్చితుకుణ్ణ క
రంతచ వగం, డోకతిల్పుత్తు విజం సఙకంశణే ప్రుయం పెం
క్రితకంపనుమాయ తొం ఇఃప్పురు ఇతా పారిషణు; సభు
యిచును. ఏగ్రాత్రు ఎకాంబునుః లోకండ్రుపువనిపుత్తిత్తువెం
ను తొం కణ్ణిలిచును. తంప్పుఃయా ద్రుపువప్పటును జనున్నాళ్ల!
గింజుత్తువడ ద్రుపుత్తినుకూరును గింజుతు తానుశాకును. జని
చ్ఛం మరిచ్ఛం కాలచుకుతితు చ్ఛావితిరిగుత్తు, పలచియ ద్రుపు
త్తు పండుత్తుయ చాక్ర తినెంద తంశీక్కుత్తుయం బూధ్యుయారయాకును
ప్రుచువించుయం గ్రైగ్రుమాకును కుండుతయం కెక్కిప్పునుం చ్ఛంబి
చ్ఛుకుణ్ణు. తంప్పుఃయా జనున్నాళ్ల! నొకుషివిం. నింజుతుకుణుం
తతప్తం కాణిచ్ఛతరూ. నరకతిను తాశయం, సప్త్రుతిను
మెంపుయం, నశుగ్రమణుచుండించు వ్యామయం, బ్రుమతితును
నుం అశచలుయం, ఆధుత్రుంపాంతిమాయం, త్రుకురారతప్పువెల
శాంపుతమాయం, గింతుశాతమప్పువెల ర్యుబమయం ఇరుకుణు తజు
వెంపువికశతియుణ్ణు. త్రు శాశుతుయాను' లోకతితు గ్రంథుతత
చెయ్యునుత'; తంతానెంద గితికుమాత్రం ప్రుణుణుణుణుం గిలి
గిచ్ఛును. మంగుహరంయ పంచింపుచ్ఛు, వికుసిచునుతు గ్రు
శాశుతియువడ గ్రుంతాలుణు'. నొగ్రుంతాంకరమాయ తామరప్పువి
గెన త్రు త్రుత్తుతియితు చుమచ్చుతు' త్రు శాశుతియువడ కరచుగలుమా
నుం. శ్రుయితు వితచ్చు విత్తుకులుశాణ్ణు' వసుతుకాలతని
గెంద వాస్తుంబుత్తుయ త్తులుకులు గెంచు గుత్తుం అం శాశుతియానుం.
అత్తులు తకంపుత్తుయ మెంపుత్తుత్తుయ కుణును ప్రిత్రువులుయం త్రు

ശക്തിയുടേനാണ്. മധ്യക്രമികളുടെ പിരക്കൾക്കിൽ കാണുന്ന മരക്കപ്പെട്ടവല്ലാണും അതു ശക്തിയാൽ സ്വഭാവമില്ലാണ്. നക്കാ അദ്ദേഹിൽ കാണുന്ന ഗോഡും അതു ശക്തിയാൽ സ്വഭാവമെല്ലാം താണ്. മിന്നൽ, കാർ, മഴ എന്നിങ്ങനെയുജ്ജവലിലും അതു ശക്തിതന്നെന്നാണ്. മനസ്സുടെ ഘൃതയെന്നെല്ലാ അസ്ഥാരംബന്ധം ഒരു മുട്ടനും അതു ശക്തിയാണ്. എല്ലപ്പൊഴം പ്രവർത്തിച്ചുകാണി രിക്ഷനും അതു ശക്തി, പഴകിയതും കേട്ടവനുമായ സാധനങ്ങളും പുതിയതും അംഗിരജ്ഞതുമാണിതിനീക്കുന്ന. സ്വഭാവികളിലുടെ തുട്ടിൽവെച്ചു കാണുന്ന ഏഴ്ത്തു മുട്ടകൾ അതു ശക്തിയുടെ നിധിയാകുന്ന. തേനീച്ചുകൾ അവശ്യം തുടക്കപ്പിലുള്ള അംഗങ്ങളും തന്മാരുംബന്നും അതു ശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയാകുന്ന. പ്രക്രികൾക്കു പിരക്കുന്ന വിശ്വത്തിനെക്കാട്ടംബന്നും അതു ശക്തിയാണ്. ചെന്നായ മിതലായ കുരജ്ഞുകൾക്കു കട്ടിക്കൊള്ള സ്വീകരിച്ചു വളരത്താനുള്ള സ്വഭാവം കൊട്ടംബന്നും അതു ശക്തിയാണ്. അതും സ്വീകരിക്കാതെ തവയായ ജന്മത്തെക്കും അതുവാരം ഒരു കാട്ടംബന്നും അതു ശക്തിയാണ്. റിത്രുകൾക്കു സ്ഫൂര്യപാതയാൽനാഡി തജ്ജിഞ്ഞു പാല്പണാക്കണുതും അതു ശക്തിയാണ്. പാന്ധകർക്കു വിഷമണിക്കുന്നും അതു ശക്തിയാണ്. സൗംഖ്യഗ്രഹങ്ങളും അതു കാശത്തിൽ കൂടു മാറ്റി സബ്രഹ്മണ്യൻ നായചിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളും അതു ശക്തിയാണ്. ഭൂമി യുടെ അന്തര്ഭാഗത്തിൽ പലവിധരത്തോടും, സ്വഭാവം, ഇവായ ശൈവരിച്ചു ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളും അതു ശക്തിയാണ്. രഹസ്യകാംജിങ്ങങ്ങളും ചുട്ടുകൊണ്ടുകൊട്ടു പലവിധത്തിലും സ്വഭാവംകാണും, വനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നും അതു ശക്തിയാണ്. എല്ലാവന്നും രക്കിക്കുന്നും ഒരു പാമുത്താപമില്ലാതെ വിധിക്കുന്ന സരിച്ചു സംഭരിക്കുന്നും അതു ശക്തിതന്നെന്ന. അതു ശക്തി, ഉപദോഷിക്കുന്നും കേട്ടവരിക്കായാ നിരീക്ഷയെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരം അതു

ഒക്കിനയ ഇപ്പോൾക്കും ഏഴുന്ന്. ആ ഒക്കി എന്തുണ്ടാക്കണമായ വസ്തുതയിനു ഗുണകൾ സ്ഥാപിച്ചും ജീവനമാക്കുന്ന; എന്തു തന്ത്രിയിലെ ഗുണങ്ങളോ മറ്റൊരും ദിവവുമാക്കുന്ന. ആ ഒക്കി ഉള്ളതിനു ഇപ്പോൾക്കും ഇപ്പോൾത്തിനു ഉള്ള നാക്കും ചെങ്കും കാണും, എപ്പോറിനും ഭരിച്ചു കാണിരിക്കുന്ന. ആ ഒക്കി സ്വീകാര്യം, എപ്പോറിനും ഭരിച്ചു കാണിരിക്കുന്ന. ആ ഒക്കി സ്വീകാര്യം സാധനങ്ങൾ കുംഘം അധികം നല്കുന്നതിൽ വീഞ്ഞാൻ. ഇപ്പോൾ ലോകത്തിൽ കാണുപ്പട്ടനു സ്വീകാര്യം ഇ വൈദികത്തിനും നല്കുന്നതാകുന്ന. ലോകത്തിൽ കാണുന്ന സകല വസ്തു ക്ഷേത്രം ആ ഒക്കിയുടെ പ്രവൃത്തിയാലുണ്ടായതാകുന്ന. നിങ്ങൾ കാണാത്തതായ സാധനങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടിനേക്കാം എത്രയോ അധികമാണെ! മനസ്സു കുളിയും ആരുദ്ധരവനക്കുളിയും നടവടിക്കളും മനോനിശ്ചയങ്ങളും തുടി ആ ഒക്കിയാണ്' ഭരിക്കുന്നത്. ആ മഹത്തായ ധർമ്മത്തിനും പ്രശ്നങ്ങൾ അഭിരുചിക്കും അഭ്യാചാരമായി തന്നെക്കാണ്ടു നിങ്ങളും സഹായിക്കുന്ന. ആ ധർമ്മത്തിനു കൊടുക്കാം ദാനങ്ങളാം അധികം ഒരുദ്ധരാട നിങ്ങളുടെ സംസാരിക്കുന്ന. എന്നാൽ നിങ്ങൾ മലുമാറ്റം അതിനെ കേരിക്കാവാൻ കഴിയുന്നില്ല എ ഒക്കവും ഫോറ്റും ഉണ്ടുമ്പോൾ സഹജമായ മുണ്ണണില്ലോ. എ മുത്തുവാക്കാർ: വരുവാര ബുദ്ധിമുട്ടിട്ടാണ് നിരക്കാരമായ ഹിന്ദിയാൽ ആകുവി മുള്ളി മുള്ളുന്നതാണ് ചുമച്ചത്. ആ ഒക്കിനു ആ ഒക്കി ഒക്കാണ്ടും നിരാപ്പിക്കും കഴിയുന്ന ഒപ്പ്. ആ ധർമ്മത്തിനു ദോഷിക്കാവാൻ വിചാരിക്കുന്നവൻ നിശ്ചിം രാനബീരിക്കുന്ന; സഹായിക്കാവാൻ വിചാരിക്കുന്നവനു് പുഷ്ടി നോഡുവെന്നും മാച്ചിവച്ചിരിക്കുന്ന മുണ്ണക്കമ്പാർക്ക പ്രതിഫലമായി ക്രോഡുവും രാനബീരിക്കുന്ന ദോഷം വേദനായിരും സകടവത്തും ആ ഒക്കി തന്നും. ആ ഒക്കിയുടെ പ്രശ്നം എപ്പും സമുദ്ദേശവും ആ ഒക്കി എപ്പും

രെജം നോക്കിണാൻ' താന് വൈക്കുന്നതുമാണ്. നമുചെയ്യാലും തിനുചെയ്യാലും അതിനു പ്രതിഫലഭാഗം'. പാശ്ച പ്രതിഫലം ലഭിപ്പാൻ കുറര താമസമായണ വരാം. ആ ശേഷിക്കു ദേഹഭ്രഹി സ്ഥി, ഏന്നാൽ ഒരു എതാറിനം മാപ്പു കാട്ടക്കുകയുമില്ല. ആ ശേഷി തുണഡോഷങ്ങളെ വളരെ കൂത്രമായി തുകി കണക്കാക്കം. അങ്ങാണ നേ കണക്കാക്കുന്നത് അപ്പേപ്പാർ ചെയ്യുവെന്നം വരാം; വളരെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു ചെയ്യുവെന്നം വരാം; ഇന്നസമയമാണെന്നു നിന്തുയമില്ല. അന്റുജ്ഞതു കണക്കുന്ന ലോതകൾ ധമ്പനിനി യുടെ ശേഷി ശാരം താന്നതാൻ എനിച്ചുകാളുന്ന; നീണിരും തന്നു ന്നാഡായിപ്പതിജ്ഞം ധമ്പനിനിയുടെ ശേഷിയാൽ നീപ്പുഹാ യന്നായി തീരുന്നു. അതിനും ശേഷിയാൽ, അസ്ത്രംപായുന്നവും തക്കാലികൾ കിട്ടുന്ന. കളിയുമായം പിടിച്ചുപറിക്കായം കളിവു ചെയ്യു, കൊള്ളയിട്ടും സ്വാദിക്കുന്നവ എപ്പോഴക്കില്ലോ മടക്കി കൊട്ടുക്കുന്നവിൽനിന്നും ധമ്പനിനിയുടെ ശേഷിയാലുണ്ട്. മന ഘ്രാര സർത്തുണ്ടാൽ കൊണ്ടുപോയി ചേക്കുന്ന ആ ധമ്പനി താ ഇപ്പോരാമപ്പുള്ളിള്ളതാക്കുന്നു. അതിനെ നിന്തുക്കുചെയ്യുന്നു അന്റുമാകരിപ്പുന്നു തന്റെലും കഴിയുന്നതല്ല. ആ ധമ്പനിനിയുടെ എ എഡും പ്രോബ്രഹാക്കുന്നു. ആ ധമ്പനിനിയുടെ പഞ്ചവസാനു, ക്ഷേമവും നിത്യസ്വാദവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, അപ്പേം ശാസ്ത്രം ദരിസ്വാരാദാനുണ്ടുണ്ടു! നിങ്ങൾ ആ ധമ്പനിനിയു അന്നസരിച്ചു നടക്കുവിനു.”

“കാരോക്കത്തുകളും ജീവന്മാർക്ക് അ ചരം പത്രം പുംബനക്ക് മംഡളം ചെലാനുഭവണംജാക്കുന്നവും പ്രമാണങ്ങൾ പറയുന്നു. പുംബനക്കുണ്ടായിരുന്നു ചൊഞ്ച ദിജ്ഞംജം മാർക്കും ഇംഗ്ലീഷ് ജീവന്മാർക്കും കൂട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരു നാടുവുണ്ടുണ്ടു. അതുകൂലെ താനു, പുംബനക്കുണ്ടായിരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ജീവന്മാർക്കും സംബന്ധം താനും തജുന്നു. തജുന്നായാ ജീവന്മാർക്കും നിങ്ങൾ വി

തജ്ജനതിനെ നിങ്ങൾ തന്നെ കൊഞ്ചം. അതാ ആ വയസ്സുക
ഒളി നോക്കവിന്. കൊഞ്ചു ബാൻ നില്ലേനു ആ എഴു് വിത്തജ്ജ
നോഴം എഴുക്കായിരുന്നു; കൊഞ്ചുനോഴം അത് എഴുതിരാനു.
അതുപോലെയാക്കുന്ന മനസ്സുന്നഖ്യ വിധിച്ചും. മനസ്സും കഴി
നേത ജനങ്ങളിൽ വിതച്ചിട്ടുള്ളതായ ധാന്യത്തെ കൊഞ്ചുവാനായി
ഈ ജനങ്ങളിൽ വരുന്നു. ധാന്യങ്ങളുടെ വളംചുജ്ജു് ഉപദ്രവം
ചെയ്യുന്നതായ കളകൾ ദിതലായവരെപ്പോലെ, മനസ്സും റ
ജിവിതത്തെ ഉപദ്രവിപ്പാനായും പലവിധ സാധനങ്ങൾ വന്നു
കൂടുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സും ഉപദ്രവകരങ്ങളായ കളകൾ വേ
ണ്ടെട പറിച്ചു കളിത്തേ് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ നല്ല നോക്കൽ ന
ട്ടാൽ അവസാനം അവന്നും കൊൽക്കുന്ന വളരെ മുണ്ടരമായി
തീരുന്നതാണ്. മനസ്സുനാവട്ട്, ഭക്ഷണം എബിട്ട് നിന്നുത്തവി
ആവാന്' അങ്ങെപ്പിച്ചിട്ടിരുത്തോ് ആ ഭക്ഷണത്തെ കുമര്യാട്ടക്കുട്ടി
സഹിച്ചുകാണ്ടും, താൻ മുവഞ്ചമണ്ണളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള അഞ്ചുപ്പുകൾ
ഡായ കടങ്ങേള്ളു സത്രമാണും മുട്ടവാൻ തുമിച്ചുകൊ
ണ്ടും, താൻ ഭരിക്കേണ്ടനുവരെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടും, തന്നെ ഉപദ്രവി
ചൂവരിക്കുട്ടി ദയ കാണിച്ചുകൊണ്ടും, തന്നും നടവടികളാൽ
കാമാലിവിഷാരങ്ങേള്ളു ത്രജിച്ചുകൊണ്ടും, ദയാലുവായും കേരിമാ
നായും നീതിമാനായും സത്രവാനായും സകല ആഗ്രഹങ്ങളിൽ
നിന്നും നിവൃത്തതായും സ്വന്തമായും നിരോച്ചവനായും മരിക്കു
ന്നതായാൽ, അവന്നും ജീവിതക്കാലം നീതി ലാഭനഷ്ടക്കണ്ണാവിൽ
തന്നും സകല പാപങ്ങളും സ്വന്തമായിരിക്കുന്നവനും പുണ്യം
ബലവത്തായിരിക്കുന്നവനും കാണാനതാണ്. അതു കണക്കു
പ്രകാരമുള്ള ഫലങ്ങൾ അവനു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എം
നൂൽ അവനു നിങ്ങൾ കാണുന്ന വിധത്തിലുള്ള ജീവകളും പു
ണ്ടിവരിപ്പു. അവന്നും ആദ്യാദ്ധ്യ ജനനത്തിൽ ആരംഭിച്ചതോ്
മന പസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവൻ എത്തു കാഞ്ഞത്തിനായി മനസ്സു
ജനമട്ടത്രവോ ആ കാഞ്ഞു അവൻ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. പ്രാദാനി

ധനിലുജ്ജ ത്രാഗ്രഹങ്ങൾ അവനെ ഇനിച്ചൊരിക്കലും ഉപദേശിക്കയില്ല. പാപങ്ങൾ ഇനി അവനെ ഷാധിക്കയില്ല. അവ നീറ നിത്യസുഖത്തെ ഭ്രാന്തിലുജ്ജ സുഖത്തിലുജ്ജ ആക്രമിക്കയില്ല. അവന് “ഇനി ജനനമരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയില്ല. അവൻ പുനരാവൃതി രഹിതമായ നിർബ്ബന്ധത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവൻ ജീവസാരജ്ഞം ഭവിച്ഛുവന്നായി; എന്നാലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. അവൻ ജനനരഹിതനായി പരമാനന്ദസ്വത്രപന്നായി രിശനം. പ്രകാശിക്കുന്ന സമുദ്രത്തിൽ വീഥിനു ഒരു മണ്ഡളത്തിലും പോലെ, അവൻ ലോഭകൈക്ക ചെച്ചതന്റെത്തിൽ ലക്ഷ്യം ഹനം. ഇതാക്കുന്ന കമ്മരത്തും. അല്ലെങ്കിൽ സമോദരി സമോദരാരുണ്ടും! നിങ്ങൾ ഇതു പരിച്ചു കൊള്ളുവാൻ. സകല പാപങ്ങളും മരണങ്ങളും തുടർന്നു ഇല്ലാതെ നിന്നിരുത്തിനു ശേഷമേ, വെള്ളത്തെ ജലപ്രയോട്ടെ കരുതുന്ന തീപത്തോടുപൊലെ ജീവൻ നിന്മലപ്രകാശനായി മരിക്കുന്നുമോ മാത്രമുാ— അങ്ങോടുകൂടി മരണാവും അവസാനിക്കയുള്ളതും. ‘ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആമുഖത്തിലിക്കുന്നു’, ‘ഞാൻ മുന്നു ജീവമുട്ടുത്തിക്കുന്നു’, ‘ഞാൻ ഇനിയും ജീവാട്ടക്കം’ എന്നു പറയുന്നും. വഴിയാതുകാർ വഴികളിൽ വല്ല വിച്ചിലും തന്ത്രി വിശ്വമിച്ചതിനെ കുരെക്കാലം കാം വക്കും പിന്നു മരജകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാകുന്ന നിങ്ങൾ മാംസമയങ്ങളായ വിച്ചകളിൽ തന്ത്രി വരന്നാരുന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ. മുജുക്കമുണ്ടുമോ പ്രപബ്ലേമും വിശ്വം വന്ന പിരക്കുന്ന എന്നും അഭിയുഖിക്കുന്നുണ്ടും. പട്ടനംത്തും തന്നെ ഉള്ളിൽത്തിനു തന്നെ സ്വല്പപരിച്ച തുടങ്ങണ്ണും അതിനുള്ളിൽ വസിക്കുന്നതുപോലെയാകുന്ന കുംസമുഖാവും വിച്ചക്കാക്കി പാക്കുന്നതും. സ്വപ്നത്തിനാൺ മട്ടകൾ വിഭിണ്ണും അതാതിനു വിശ്വപ്പിലും മറ്റും ലഭിക്കുന്നതുപോലെയും, ചെടികളിൽനിന്നും വിത്തുകൾ ചൊട്ടിത്താരിച്ച പാനപോലും അഭാതാതിനു ചിത്രമായ മണ്ണിൽ മുളച്ച ചൗക്കപോലെയും ആകുന്ന കമ്പസുഹാ പ്രധാനിക്കുന്നതും. ആ കമ്പസുഹാമും മരം

ഇവരു സഹായിക്കാനോ ഉപദ്രവിക്കാനോ ഭവിക്കും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ഘാതകൻ മരിക്കുന്നു അവന്റെ പരിത്രണമാണ് തന്ത്ര കമ്മ്പേറ്റു നാശകാരണങ്ങളും യൈ വിഷക്കാരാകളുണ്ടായി വിന്തുന്നു. എന്നാൽ, ദാനത്തൊക്കും നിന്തിമാന്നാക്കം മരിക്കുന്നും, കമ്മ്പേറ്റു പരിത്രണമായതുകൊണ്ട്, സുഗന്ധവായുകൾും വീതുന്നു; മരഞ്ഞിയിലുജ്ജീവി നബി ഭൂമിയുടെ കാഴ്ചിത്തുടി പോയി മരറാൻ സ്ഥലപ്രത്യേകന്നും ലോകാപകാരപ്രദമായ വലിയ നബിയായി പൊതുവിജ്ഞാനത്തുംപാല, അവർ മരിച്ചുണ്ടാണ്, അവരുടെ കമ്മ്പേറ്റു മാം പിന്നെയും ലോകത്തിനും രാധികം ഗ്രാമപ്രദമായി വന്നപിരിക്കുന്നു. പുണ്യവാസാക്കം മാത്രമേ ഒരുപ്പുണ്ടെങ്കിലും സ്വന്തം സിലിഡിംഗുകയുള്ളൂ. കല്പാവസ്താനം വരുക്കും ഇംഗ്ലീഷ് നിന്തി എല്ലാറിനും രാജാവായിതെന്ന വാണികരണിരിക്കും. അല്ലെങ്കിലും ജീവക്കാലം കഴിക്കുന്ന തും എല്ലാക്കാണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലായോ? തന്നെകാരമാകുന്ന അവിലുംലാഭാക്കുന്നു. ആ അവിലുംയാൽ നിങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് കാണുന്ന തെല്ലാം സത്രജാണ്ടാണു പിച്ചാരിച്ചു്, അവരെ ലഭിപ്പാൻ തുണ്ടും യും; ലഭിച്ചാൽ ഒവയിൽ എറാറും ആസക്തിയും ഉണ്ടാവരായി തീരുന്നു. അതുനിമിത്തം നിങ്ങൾക്കു എലവിധ കണ്ണുണ്ണജ്ജം സംഭവിക്കുന്നു. വിനാദയുക്തിക്കുണ്ടിയാൽ വെട്ടിയണ്ടാക്കണമെപ്പുട്ടതും മുൻഗാനത്തെയാൽ മിനസ്താക്കണമെപ്പുട്ടതുമായ മല്ലുപ്പറത്തിൽത്തുടി നടപ്പാനം നിശ്ചാണമാറ്റുന്നതു മുച്ചിപ്പാനം തുറുമ്പാജും ജനങ്ങളും! ആയും സത്രങ്ങൾ നാലും കേരകളിന്.”

“കനാമത്തെ സത്രമോ, ജീവിതം ദുഃഖമയമെന്നതാക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിലും സദാചാരി സമോദരനുണ്ടാണെന്നും! നിങ്ങൾ പരിഹാരം പിച്ചാരിക്കുന്നും വെച്ചിക്കുന്നും. വളരെ വിലപിടിച്ചുതാണെന്നും നിങ്ങൾ പിച്ചാരിക്കുന്നും ജീവിതം ലഭിക്കാലത്തേക്കു നിശ്ചാണതും ആ ദുഃഖവസ്തു മാത്രമാകുന്നു. അതിലുജ്ജീവികൾ ഒരുംഗ നി

ലനില്ലെന്നാളെ. സുവണ്ണഭാവശട്ട്, താഴെത്തിരഞ്ഞെയ ഉടനെ ശേഷം ചു പറന്നോക്കന്ന പക്ഷികളെപ്പോലെയാകന്നു. ജനനപീഡി, നാശവഹപീഡി, യശവനപീഡി, വംശംകൃപീഡി, മരണപീഡി, എന്നിതുകളാൽത്തന്നെ നിന്നുള്ളടെ ജീവകാലം കഴിഞ്ഞു. ഭാർത്താഭരംശസ്ഥം എത്രയോ മധുരമാണെന്നും, ഉപാധാനാധികനു അതുമാറിടവും, ദൈവതികകളും തമിൽ കോത്തുപിടിച്ചിരുന്നു. അതു അംഗരവും അനുജപ്പാലയുടെ ചുംബനെത്തെ സഹിക്കുന്നേണ്ടിവരുന്നു. രണ്ടും ഒരു ഏതുവായമുള്ളതാണെന്നും, രണ്ടും രംഗം രാധ രാജാക്കന്നാരുടെയും പ്രധാനികളുടെയും ദരിദ്രനാളും കഴുക്കുന്ന ദിനലാധിവ കൊത്തിവലിക്കുന്നു. ഭൂമി കാഴ്ചയ്ക്കും എത്രയോ വാശേഷമാണെന്നും, അതിലുള്ള ജീവികൾ അംഗ്രോസ് മൺസി ചുമ്പ് കൊന്നതിനും ക്ഷുഠിഭാസ റീക്കുന്നു. മനുകാശാമല്ലോ നീലമേലും, നിറങ്ങിരിക്കുന്നതാണെന്നും, മനുഷ്യർ വിന്നുന്ന കരയും ഒരു കുളം വെള്ളംകുടി അംബക്ക് കൊടുക്കുന്നും. രോഗിക്കും ദുരിക്കും, മരിക്കും ദുരിക്കും, നിന്നും ജീവിതിനും പ്രീതിയുണ്ടോ? എന്ന ചോദിച്ചും, അവൻ ജീവിതത്തെ മുഴുവിക്കാനിവാദിനും അത്മാനിൽ, ജനിച്ചു ഉടനെ കട്ടികൾ കരയുന്നത് മരിക്കുന്നുമായ ഈ ലോകത്തിൽ ജനിച്ചവാഴ്പാ എന്നാണു അവിവുംകാണാണു പറയും.”

“രണ്ടാമത്തെ സത്രം മരിവപസ്തുദം അബ്ദുക്കിൽ മരിവകാണം തുണ്ണുയാണെന്നാക്കന്നു. അപ്പോൾ ജനങ്ങുണ്ടോ! ലോകത്താൽ തുണ്ണുവകാണാണുവെന്നും സ്വന്തേത വല്ല മരിവാശും ഉണ്ണാവാണെന്തോ? ഈ ഗ്രിയങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും തമിൽ കണ്ണുക്കുട്ടിക്കും വികാരമെന്ന റീപ്പോരിയേ ജപലിപ്പിക്കുന്നു. ഏതാരാ പദാത്മതിലും അത്രാ ഗ്രാമാക്കന്ന തുണ്ണു ഇപ്പുകാരമാക്കന്ന ജപലിക്കുന്നതും. അതു തുണ്ണുകൊണ്ട് സംസ്കാരത്തുമായും നിഴലിന്തുല്യമായുമിരിക്കുന്ന സുവബന്നു

ತನ ಶ್ರಮಿತ್ಯಂ ನಿಂತಿರು ಅಲಾಡುನ. ಜಿವಾತ್ಮಾವನಗೆ ಈ ವ್ಯಾಜವರತ ನಂಬಿತವಾವಚ್ಚು ರಾತಿನಾಷ್ಟಾದಂ ಯಾನ್ಯವಾಮನಗಾರೋಗಣ ಲೋಕ ತರತ ನಿಂತಿರು ನಿಂತಿಕಾಗಣ. ಇಂಡಿಗಾರಾಜುಷ್ಠ ಲೋಕತಾತ್ ರೂಪ ಸ್ವಾತ್ಮ ಜಿವಿತಂ ರಾತಿನಾಷ್ಟಾಮಾಜುಷ್ಠ ಉಗಾತಳುಕಣಾಗ್ನಿ ಗಣಂ ಕಾಣಣಿಲ್ಲ. ಇಗ್ರಾಲೋಕತಿಗಾಂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾತ್ರಾತ್ರಾತ್ ಲೋಕಣಾಜುಷ್ಠಿಂದಿ ಗಣಾಹಣ ಹಡುರಾಸ್ತರಣಾತ್ ಅತ ಜಿವಿತಂ ಕೇರಂಕಣಣಿಲ್ಲ. ಅಥ ಮಾಂಕ್ರಾಣಿಂ, ವ್ಯಾಜಮಾಯ ಜಿವಿತಾತ್ ತ್ರಜಿಕಣಾವಂತ್ ಯಥಾ ತಮಜಿವಿತಂ ಇತ್ಯಾತ್ಯಾಗಣಾ ಪಾಣಿಗಾ ಕಣಾತಿಗಾಂ ವ್ಯಾಜ ಲೋಕಪರಿವೃತ್ಯಾಯ ಇಲ್ಲ ಜಿವಿತಂ ಉತ್ತರಂಪಾಣಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮಿತವಿಕಲ ಕಲಹಾರತ ಉಣಿಂಬಣಿತಾಯ ಕಾಂತ್ರೋಯಾದಿ ದೃಢಿಂಣಣಾರ್ಥಿ ಇಪ್ರ ಕಾರಂ ಯಡೆಷ್ಟಂ ವಳಿಕಣಾ. ಇತ್ತಾಕಳಾತ್ ವಣಿತಣಾರಾಯ ಸಾಯ್ಯ ಜಿವಿಕರ್ಡ ದ್ವಿವರತಿಲಕಾಷ್ಟಾ ಕಣಿಕಾ ಕಣಿಕಾರ್ಥಿ ವಿಶ್ವಾಗಾಂ. ಅನ್ಯ ಯ, ದೇಪಂ ದುತಲಾಯ ದೃಷ್ಟಿಕಾರಣರ್ಥ ಯಂತ್ರಿಕಣಾರಾಹಂ ಜಿವಿಕರ್ಡ ಕ್ರಿಂದಣ ಅಯಿಕಣಿಕಂ ದೃಷ್ಟಿಂಣಾತ್ ಏಪಾಣಿಗಾ. ಇಂಡಿಗಾಂ ಸಂ ಭವಿಕಣಿಗಾರ್ಥಿ ನಿಷಿ ಯಾನ್ಯಾಣಾರ್ಥಿ ವಿಷಣುಣಾಣಾ ಸುಲಾಣಾಜುಷ್ಠಿಲ ಸ್ವಿಂ ದೃಷ್ಟಿಬೇಜಕಾಷ್ಟಂ ವಿಷಿಪುಷ್ಟಿಣಾಷ್ಟಂ ಉಷ್ಣಾತಾಯ ಕಳಿಕರ್ಡಿ ದೃಷ್ಟಿಂಪ ಟರಗಾಂ. ಏಗಾಂಮಾತ್ರಾಷ್ಟ್ರ, ಸತಿಬೀಜಣಾರ್ಥಿ ವೀಣಾಧಿಶ್ವಾಗಾಷ್ಠ ಸಮ ಲಂತ್ರಿ ಇಲ್ಲಾತಾಹಣ. ಜಿವಣ ವಿಷಿಗಿತ್ರಮಾಯ ಜಲವರತ ಪಾಗಾ ಚೆಪ್ಪಾಕಾಣಾತಾಗಣ ವಿಂಡಿಪಾಹಣ; ಏಗಾಂತ ಅತ ಜಲವರತತ ಗಣ ಪಾಗಾ ಚೆಪ್ಪಾಗಾಷ್ಠ ಕರಿಗಾಣಿಷ್ಟಣೆಂದ ಕರ್ಮಣರ್ಥಿ ರಣಿವಿಣ ಗಾ; ಪಿಗಣ ಇಂ ಇಗ್ರಾಖಣರ್ಥಿಕಣ ವಣಾಷ್ಟಾ ಘತಿಯವಣಾಕಳಿತ ಅಕಾಷ್ಟಾ ಕಣಂ ಚೆಪ್ಪಾಗಾ.

“ರೂಪಾರಥ ಸತ್ಯಾವಾದ, ಉಪಾಂಗಣಾತ್ ಏವಡಿತ್ಯಾ ವಚಿಕಂ ದ್ವಿವಣಿರಾಯ ಸಾಲ್ಯಾಙ್ಕಾಂ ಏಗಾಂಗಾಂ. ಸಂಪಂತ ತಾಯಂ ಜಿವಿತತಿಲ್ಲಾತ್ ತ್ರಜ್ಞಾಯಾಯಂ ಕೀಷಕವಿಂಕಣಾಷ್ಠಿಕ, ಷ್ಟ್ರಾ ಯತಿತಿ ವೆಗ್ರಾಣಿಕಾರಣಾ ದೃಷ್ಟಿಕಾರಣಾತ್ ವೇಷರಾದ ಪರಿಶ್ರ ಕಳಿತ್ಯಾಕ, ಮಣಿಪುಳಿಣಾರ್ಥಾ ಮಣಿರಾಲಿಕಣಾ ರಾಖಿಪುಷ್ಟಿಕಾಷ್ಠಿಕ,

ഇവരാക്കു ഭദ്രപരിവാരണമാക്കുന്നു. ശാസ്ത്രതളംഗിരയെ സ്കൂൾ ഹാത്മം ശാഖി അടിക്കിലണ്ണള്ളൂന്നതും, ആത്മസംയമനംചെയ്യുകീ ത്തിലഭാരിക്കുന്നതും, എവരുണ്ടാളുക്കാർ ഉൽക്കുള്ളമായ സ്ഥിതിയിൽ ജീവകാലം കഴിച്ചു സംശയിക്കുന്നതും, പഠരാവകാരയമ്മക്കുത്ത് ഞാൻ, പ്രിയവാങ്ങകൾ, പാപരഹിതമായ ജീവിതം എന്നിങ്ങാനുള്ള ശാസ്ത്രതയരം ഭേദി നിധിയാക്കിവകുന്നതും ഭദ്രപരിവാരണമാക്കുന്നു. മേൽപ്പറമ്പു സംശയം ജീവകാലത്തിൽ ഒട്ടം മ ഞിപ്പോവുകയില്ല; മരണംശ്വാശം രഖവാടുട കീഴ്ത്തി നിക്ഷേപം ല്ലെ. ഈ സ്ഥിതിയിലെ ത്രാസവാർ ഭദ്ര പാപസാനം സംഭവിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടുന്നത്: ജനനമരണങ്ങൾ അംഗസാനിക്കുന്നതു കൊണ്ടാതാനു. വിളക്കിൽ എന്നും വിളക്കിലും തായാൽ ദീപം ജപലിക്കു മോ? ദുഃഖമുണ്ടുടെ പഴയക്കണക്കേ തീന്ന് സംശയമന്നും വുതി യക്കണാക്കുള്ളായി വരുന്നോരും മനസ്സുന്ന സഹായിക്കുന്നു.”

“നാലുമണിത്തത് അശ്വംഗമന്ധ്രാമനു ശ്രദ്ധയായ ഭദ്രപരി രോധമന്ധ്രമാക്കുന്നു. ആ മാട്ടും വിശ്വാലമായി തുംനിരിക്കുന്നതും എല്ലാവക്കും എല്ലപ്പറമ്പിലും പുരാതനിലും പാംക്രതക വണ്ണം എവ ഭിവായിട്ടുള്ളതുമാക്കുന്നു. മേൽപ്പറമ്പു വഴിയിൽക്കൂട്ടി പോയാൽ ഭദ്രപരിവാരണാട്ടം രക്ഷാം നിബിഡം, കേരാസവൻ, അപ്പ യോ ജനങ്ങാളും! മേലുണ്ടായിരുന്നതിലും ശ്രേണിക്കുന്ന ആ പാപ്പരണി പരഞ്ഞലിലുകൾ അംഗക്കാഡിക്കളും. ചിലതു കീഴുംഭാരതുകാണിയും ചിലതു കാരാശാരും ചരിത്രം ഇരിക്കുന്നു. തനു വഴികളിൽക്കൂടുടെ കുലവിപ്പോയാൽ ഭൂമിം ആകാശവും തന്മിൽ മുട്ടു സമലാതത തന്താം. ആ വഴികളിൽക്കൂട്ടി പലേമാതിരിക്കാൻ സജ്ജാക്കുന്നു. ദ ലഭ്യമുണ്ടാക്കുന്നതും സമയങ്ങളിൽക്കൂട്ടി അപകടമായ ആ മലമിൽ കയറി ചെയ്തുതനാടു പോവാൻ കഴിയും. ശക്തി യില്ലാത്തവക്ക് മലയുടെ അടിവാരങ്ങളിൽ പാശംതും ഇരുന്ന വിശ്രമിച്ചു വരുന്നതിനുണ്ടു വഴികളിൽക്കൂട്ടി പത്രങ്ങൾപ്പുതുക്കാൻ

നടന്നു അവസാനം മലരുകളിലെങ്ങണിയിരിക്കുന്നു. ഇതുംപോൾ ലെഹാകുന്ന ദിവസിന്മാറ്റിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിവിടുന്ന തന്മാർഗ്ഗമായ്ക്കും. ഈ തിൽക്കു പ്രശ്നചിത്തമാർക്ക് വേഗം നടന്നതുനും; മനസ്സുകൾക്ക് പത്രാക്കപ്പെട്ടുവെണ്ട നടന്നതുനും. അവസാന തതിൽ എപ്പോഴും പരം പവർത്തനികൾ മിഥാപ്പത്തിലേവരുമായ ഉന്നതസ്ഥാനാത്ത പ്രാപിക്ഷനും.”

“അത്യപൂജയെത്തു അശ്ശാംഗശാസ്ത്രത്തിൽ ആദ്യത്തെപ്പുട്ടുടബ്” സമർക്കിപ്പിയാകുന്നു. അതെത്തെന്നാൽ: സകല പാപങ്ങളും വെടിംതും, ധമ്മം എന്നുപൂട്ടും, മനഷ്യരാൾ വിധിവൈ നിന്തി കണ്ണതായും കമ്മം എന്ന പേടിച്ചും, പദ്മവും വിജയിക്കുന്ന ജയിച്ചും. നടക്കുകയാകുന്നു.”

“രണ്ടാമത്തെ പടവ് സമൃദ്ധിസ്കലപ്പുംബാകുന്നു. അതെത്തെന്നാൽ: ലോകത്തിലും സമ്പ്രാഖ്യികളിലും കണ്ണാക്കുവുകയും, നിംബുതപ്പം, അത്യാറുമാം, ഭേദപ്രാം, ഏന്നിതുകൊള്ള നാലിപ്പുകൾക്കും, അങ്ങിഞ്ചു നാലിപ്പുകൾക്കും കാണാൻ നിങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങു ഒരു മറ്റൊരുക്കില്ലപ്പോൾ സേപ്പുംയാണി സംശയിപ്പുകൾക്കും മാകുന്നു.”

“മുന്നാമത്തെ പടവ് സമൃദ്ധിവഹനമാകുന്നു. അതെത്തെന്നാൽ: രാജ്യാനിയിൽ രാജാവും വസിക്കുന്നോടു ശേഖവുരുട്ടാരുതെത്തെ ഭേദമാർക്കു കാക്കുന്നതുംപോലെ, നാ.വി.എന്ന സുക്ഷിച്ചു ഭരിക്കുക. ആ രാജസന്നിധിയിൽനിന്നും ഘോഷപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾ ശാന്തമായും, സ്വന്തമായും, മന്ത്രാദയായുമിരിക്കുന്നും.”

“നാലൂമും ഏ പടവ് സമൃദ്ധിക്കമ്മം. അതെത്തെന്നാൽ: അവരും ആചാരപിക്ഷനു ഏപ്പിലുപ്പുംവാതികളും ഭോഷാത്തെ നാലിപ്പുകൾനും മുന്നാതും ഉണ്ടാക്കുന്നതായുമിരിക്കുക. സൂടികമണികളിൽക്കൂടി വെള്ളിക്കൊണ്ടി നല്പുവീണ്ടും കാണുന്നതുംപോലും, സർപ്പവുട്ടികൾക്കും സബ്രഹ്മണ്യിൽക്കൂടി ഭൂപ്പംനും കാടുന്നതായി കൂടിക്കുക.”

“ഇപ്പോൾ നാലു പട്ടബന്ധങ്ങൾ മേലെ ഇനിയും നാലു പട്ടബന്ധങ്ങൾ”. എന്നാൽ ഈ ലാക്കവിജ്ഞാനങ്ങളിൽ വിരക്തിവ നാവക്കും മാത്രം ആ പട്ടബന്ധങ്ങൾ കയറവാൻ സാധിക്കുംല്ലോ. ആ പട്ടബന്ധം സമ്പ്രദായിവനം, സമ്പ്രകാശാധാരം, സമ്പ്രകാശാധാരം, സമ്പ്രകാശാധാരി എന്നിൽക്കൂടാക്കണം.”

“അല്ലോഹാ, ചിരകുകളിൽ തുവലം പ്ലാത ആരൂഹാവെ! സു തുമ്മണ്ണയലത്തിലേക്കു പാക്കബാൻ ചിരകുകൾ വിരുദ്ധത്തണ്ണാ. എ) തുരുക്കാണ്ണാൽ: അവിടെയുള്ള സ്ഥിതി നിന്തുക്കും സ്ഥിരം; താഴെയുള്ള കാരിക്കാർ സ്ഥലങ്ങൾ നീ അറിയുന്നതും അപകടമില്ലാത്തതുമാക്കണ. അവ നവന്നവേണ്ടി നിന്മിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടക്കളെ അതിനുകൂടിയുള്ളവർ മാത്രമേ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാറില്ലോ. ഭാംഗാമത്രക്കും ഏതും യില്ലാതെ അവരുടെ കാലം കഴിക്കുന്നതു സങ്കേതപ്രകരമാണെന്നും, ജീവശാലത്തിൽ ചെയ്യുന്ന കമ്മൺസി ഗ്രാന്റുമുണ്ടോ അല്ലെങ്കിലും, ജീവിതത്തിലുള്ള ദേശങ്ങൾ വ്യാജമാ കണക്കിലും ദുഃഖായി ഉച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും, എനിക്കുറിയാം. അതുകൊണ്ട് ഇവയിൽത്തന്നെ രമിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നുള്ളതു വർ അഞ്ചിത്തന്നെ ചെയ്യുന്നകാലിലുണ്ടാവില്ല. നിന്നുള്ളടടി അവരെ തുമ്മാർക്കുന്ന സപ്ലാറ്റല്പ്പേജും ചില പട്ടബന്ധം ഉണ്ടാ കണം. ആ പട്ടബന്ധങ്ങൾ ഒരുംനിലായി കുറയ്ക്കുകയും താമ സിച്ചു പത്രക്കുപുതരകൾ വാസ്തുവമായ പട്ടബന്ധങ്ങൾ ചെന്നുചേരാം. ഇപ്പോൾ നടന്നുനടന്നും വഴിര വെളിച്ചായിരിക്കുന്ന ഉ നാതസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറാം. അഞ്ചിത്തന്നെ കയറന്നോടും, കയറ വാൻ അധികമായി എഴുപ്പുമണംാവുകയും, ചാപാരം അധിക മധ്യികം ചുരുങ്ഗിവരികയും, ഇരുന്നെല്ലാംപലക്കുള്ള ചൊട്ടിപ്പുന്നുണ്ടു മന്നുക്കുതിരുണ്ടാവുകയും ചെയ്യാം. ഇഞ്ചിത്തന്നെയാൽ എന്നും നാന്നാഞ്ചിത്തന്നെയാണോ. അഞ്ചിത്തന്നെ ഏതെങ്കിലും നിവ്യാജമാന്നുത്തി കെട്ട ആദ്യത്തെ പട്ടബന്ധം അവലംബിച്ചുവന്ന പരിശാം. അ

வான் அதுண்டுஸ் டிரைவ் காலிடேநைஸ், மாண்புமாற்றுத்தெயூங் கொள்கின்வாகாயி. அது படியில்கினா கூர ஒழுங் வோயாத் பார மாக்கையூ காலா கிழ்ச்சாத்திரெலதுாங். ஏதெய்ததிலிழுஷ் மது ராலிக்கூங், ஸகல ஸஂநைக்கைஷ், மாயாங், அதுசாஞ்சாலிஷ் காஞ்சுஞ்சிலுஷ்சூ மூவுவாரெபாஸ்கைஷ். காலீஹுதிக்கைஶேஷ், ரஸோமாத்து படிசில்க வாங்கில்லைக்கைஶேஷ் கிழ்ச்சால் லாலிபூங் கூ ஜூங் ம வேளி வகு. இா படியில்கின்பூத்தொள் கூநா மாத்த படி. அத்திவலத்தியாக் ஜீவன் பாபரமீத்தொங் ப ரிது அங்காங் ரீக்க்' ஏபூஜீவிக்கேட்டுங் கூக்கொல கேஸ்விக்கை ந. அது ஜீவன் புக்குங்காவிலிழ். அது ஜீவாங்கா ஸகல வை ஸிக்கைங், ஏபை மாறுஷ்பு, ஜீவகாஞ்குடித்தென, ஏபூவக்கு, காளாத்தகைவாக்கு, காலாமாந்த படியில்க்குடி ஸகலமாற்கூங்கைங் பாஞ்சுப்புங்காய கிழ்ச்சாத்திரெலதுாங் வகு சிலக்கை'. அவர்க்கை கிழ்ச்சல்வாலாய வூப்புவார். மேல்பூரிதை படிக்கலை, வீராய டெக்காங் கொப்புபூஷ்டுக்கிட கைங் கரு சூங்கிழ்ச்சுவாய பாபக்கெதுக்கைங்கை பாறு கூஞ்சு கைங் வெலுநிதெங்குாயி கிலு தூ விளைகிடக்கைங். ஸ்ராத்மை, அங்கு பிளைபாஸ், ஸக்கங்கு, காமா, கேநுயா, இா கூஞ்சுக்கைங் கைங் கைவுக்கைங் கூ ஜீவிசூ கூ பாக்கிரம் கட்காங்காப்புங். விகை கேலுக்குவாஸ்திலுஷ் காலிக்கூ, ஸ்ராஞ்சுவாஸ்திராங்கு மோகா, அதுமூஞ்சி, அங்காரா, அங்குபாங்குபி ஏபைக்கை கை சூஞ்சு காவு கூஞ்சுக்கைங் ஜீவிசூக்கைங், அங்கு காளாக்கு ஹாலாலுக்கைவர்க்கை கிழ்ச்சுக்கைங் காவான் அங்கிரிப்புக்கைங் அதுகால தகிலெத்தியதுக்கொல, அதுரில்லைத்த கிழ்ச்சாத்திரெலதுாங். அங்கீகை ஏபைக்கிவகை அவகைங்கைப் பாலாங்க விழுலிர்கி கைங் கைதெவங்கி அங்கு காலிப்புக்கைங். அவர்கை, காலுக்கோக்கு காலீஹுதிவாலுங், அவுக்கெக்கைங்' இலக்குநிழ். அவாங்கு கூஞ்சுக்கைங் அவாலைப்புங் அவாங் ஏபீதுக்கைங்கு. அவாங்கா காலாங்கு

ഫ്ലാം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കമ്മം ഇന്തിരവന്ന പുതിയ വീടുകളെ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോവില്ലോ. അവന്ന് കണ്ണം അംഗൈന്ത്യിക്കാതെ തന്നെ, എല്ലാം സിലവിക്കുന്നു. തന്നെന്ന് അഹങ്കാരത്രാഗഞ്ചാൽ മുപ്പു ഒരു മെഡ്ഫൂം തൊന്തന്നാശിത്തീകരണം. എന്നാൽ ആ നിർവ്വാണമെന്നു ജീവൻ നാമ്പുഡിയാവുകയാണെന്നു നിബന്ധാടാവരകില്ലും ഉപദേശിച്ചും, അതു തന്റെ കളിവാണെന്ന് അവരോടു പറയുവിന്. ജീവദനാട്ടുടിയിരിക്കുന്നതാണ് നിർവ്വാണവന്മായന് ആരകില്ലും പറഞ്ഞാൽ, അതു തന്റെ കളിവാണെന്ന് അവരോടു പറയുക. അവക്കു നിർവ്വാണമെന്നാലും എന്താണെന്നറിയുകയില്ല. ഏന്നമാത്രമല്ല, തന്ത്രാട ഉടൻ തീപ്പണികൾ വും മഹ പ്രകാശിക്കുന്നതു യാഭും തുറന്തുവും ജീവരഹിതവും കാലരഹിതവുമായ പരമാനന്തവേദതയും അവരിച്ചുനില്ല. ആ നിർവ്വാണതിൽ ദേഹത്തെ ഷ്ടോംലാഡും വ്രസന്നാജ്ഞാനമല്ല; വികാരങ്ങളെപ്പോലെയും വേദനകളും അവിടെയില്ല; വിജയങ്ങളെപ്പോലെയും വിജയനകളും അവിടെയില്ല. ആ മന്ത്രത്തിൽ മുഖ്യത്രായി അവിടെ എല്ലാം വാണിജ്യാലൈറ്റും ഗ്രാഫിക്കുന്നതായ ഉാധുകൾ ധാരാളിണ്ടും. ആ മാന്ത്രത്തിൽ വഴിയാതുക്കാക്കുന്ന സംഭവാശാത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു യാം അന്തരാന്തരങ്ങളായ ഘൃഷ്ണം വികസിച്ചുനിക്കുന്നുണ്ട്. ആ മാന്ത്രത്തിൽ വഴി സംഭവാശാക്കാനും വേഗതയിലും സമയം പോകുന്നു. ധമ്മനിതിനിധിയാബദ്ധം, രത്നങ്ങളേക്കാം അധികം വിലപാടിച്ചതാക്കുന്നു. ആ ധമ്മനിതി രേതിനേക്കാൽ മാറ്റുള്ളില്ലതു കുന്നു. ആ ധമ്മനിതിയാലുള്ളവാക്കുന്ന സംഭവാശാങ്കം നിന്നും വാദിക്കുന്നുണ്ടും. അങ്ങനേയുള്ള ധമ്മനിതിയെ അനുസരിച്ചുടക്കം വാൻ അദ്ദേഹമന്ത്രിണിയാണ്. അവ എന്നതനു കേൾക്കുവിന്നു:— ഒന്നാമത്, ധാരംനാടുവെളും പിംസിക്കുവരും. എന്നും കൊണ്ടുനാൽ: എന്ന രാത്രി നികുളജീവിയേയും കൊള്ളുന്നത് അതിനും ഇംഗ്ലീഷ് റാത്രിയും കുടുക്കുന്നതുകുന്നും. മേഖാമാൻ, ധാരാളമായി ദാഡാ എബ്രൂജും; അംഗും ചാരാപ, കിട്ടിഷാൽ ടാങ്കുകളും ചെണ്ണം

എന്നാൽ അതുറുമ്പം കാണോ ബാലാർക്കാരുടെകാണോ ചതി കാണോ അസ്ത്ര സ്വന്തതിനെ അപദാരിക്കേത്. മുന്നാമത്ത്, കളജ സ്ഥൂക്കി പറയുകയോ കളിവു പറയുകയോ അസ്ത്രാക്കേപാ ചെയ്യുക യോ അംഗത്. മന്ത്രാലിയെ കാണിക്കുന്നതു സത്യവാക്കാക്കുന്ന. നാലാമത്, ബുദ്ധിക്കു കേടുവരുത്തുന്നതായ ലഹരിപദാത്മ ദി ഉപയോഗിക്കേത്. സൂടികത്രല്ലുമായ പുരയത്തിനും നാമ്പലമായ ദേഹത്തിനും സോമനീർ തുറവയ്ക്കില്ല. അഞ്ചാമത്, അസ്ത്രസ്ഥീക ശൈ കാംക്ഷിക്കേത്. അനീതിയാഴും അയോജ്യമായിട്ടും മാംസ സുവകാച്ചുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്യുന്നത്—ഇപ്രകാരമാകുന്ന അഞ്ചു നിയമ ഒക്കും. തൊൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞപ്രകാരമെല്ലാം മനഷ്യർ നടക്കുന്നതായാൽ ഭിംബിപുത്രി സംഭവിക്കും.”

ഇപ്രകാരം ബുദ്ധദേവൻ ധന്തനിതിയെ ഉപഭേദിച്ചതിനു പുറമെ, മാതാപിതാക്കന്നാരാട്ടം സ്റ്റേചിതമാരോട്ടം ബാലന്മാരാട്ടം നഞ്ചി നടക്കുന്നുന്ന ദിവ്യയും, വിഷയങ്ങളാകുന്ന ഗ്രാവലക്കുളി വേഗത്തിൽ ചെട്ടിച്ചു് ഉടക്കുശൃംഖലയുള്ളതിൽ നടക്കുവാൻ കഴിയാത്ത കാലുകളേണ്ടക്കൂട്ടിയവർ ദേഹമ്മാനിക്കുളി ചെയ്യുകകാണു് ഈ ചാലൂക്കജിവിതാത്ത കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നുന്ന മംഗ്രീതത യും അഴുംഗംഗ്രീതിലേക്കു് എല്ലും കാലടക്കം വൈക്കണ്ണുന്ന മാതിരിഡയയും വിവാഹയി ഉപഭേദിച്ചു്. “അല്ലെല്ലാ ഇന്നങ്ങളും പരിന്നുലുമാരും കേതിവുള്ളമാനങ്ങളുംവരും കൂമഞ്ചും വരും ദയയുള്ളവരും ലോകത്തിലുള്ളും സകല വസ്തുക്കളും തന്നെള്ളപ്പോലെ സ്റ്റേചിക്കുന്നവരും ആയിരിക്കുവിന്. ഈ ജനങ്ങളിൽ അനഭവിക്കുന്ന ഗുണങ്ങാധികം പുഞ്ജനങ്ങളിൽ ചെയ്യു വുസ്ത്രാഹാരങ്ങളുടെ ഘലങ്ങളാണുന്ന വിന്ദസിക്കുവിന്. ഗ്രഹസ്വാത്രമികൾ സ്വന്തമാനത തുജിച്ചു് ലോകത്തെ സഹായിക്കുവാൻ ഏതുരാളം ശ്രമിക്കുന്നുവോ അതുന്നതാളം അവർ ഉടക്കുശൃംഖലയുടെ സമീപത്തു് ഏതുനാവന്നവിയുവിന്.”

ബുദ്ധം ചാന്ദരും ഇണിനെന്നരുളും പ്രസംഗാവസ്സാനുണ്ടിൽ,

ആദാദന്തജാവ് സിംഹാസനത്തിൽനിന്നുണ്ടനിറ് മുല്ല
നെ എതാഴുകാണ്, “അല്ലെങ്കാം പുത്രാ! നിന്റെ സംഘരണിൽ
എംറും താണവത്തെട തുട്ടതിലെക്കിലും എന്ന ചേഷ്ടക്” —
എന്ന പാതയാണ്. അല്ലെങ്കാം സരുത്തുയുമായ ദന്താധികാരി, “
അല്ലെങ്കാം ഭഗവാനെ! അഞ്ചുവൈദ പംന്തിതിയായ നിഡിയെ
അഞ്ചുവൈദ പുത്രന്മായ രാഘവനു പ്രിയനമായി കൊടുക്കുക.” —
എന്ന പാതയാണ്. അതുപുരാം മുല്ലൻ ആദാദന്തനാഡാവിനേ
ഈ രാഘവനേയും താൻറെ സംഘരണിൽ ചേരിക്കും ചെയ്യ.

അനന്തരം, മുല്ലൻ ശിശ്യന്മാരോടുള്ളിട അവിഭടനിന്നു
ബേണവന്നതിലേണ്ണ പോയി. അപീടി ബിംബിസാരൻ ഏകദിവ്യ
തായ വിഹാരത്തിൽ വസിക്കുന്നും, ഒരുദിവസം സിഗാലാന
നു ഹേരായ ഒരു ഗ്രഹണമാത്രമി പ്രാതിശ്രൂനംബികൾ ചെയ്യു് ത
നെൻ്റെ ശിരസ്സുകാണ്ട് നാലുദിക്കുകളേയും ഭൂമിയേയും ആകാശ
ഉത്തരം വന്നിക്കുകയും, ഒക്കെകാണ്ട് വെള്ളത്തും ചുക്കന്തുമായ
അക്ഷതകൾ എന്നിയുകയും ചെയ്തു മുല്ലൻ കണ്ണം.

മുഖ്യൻ—“അല്ലേം സംഖാദരാ! എന്തിനാണിനിന്നെന ചെയ്യു
ന്നത്?”

സിഗാലൻ—“പ്രഭാതത്തിൽ തന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ തുടക്ക
ന്നതിനുമുഖ്യായി ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും വായുകളിലുമുള്ള
സകല ദിശയിൽ തന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ തന്മാരുടെ ഏ
വിക്രമം തന്മാരുള്ള ഇപ്പുകാരം പഠിച്ചുതാണ്?”

മുഖ്യൻ—“അല്ലേം ന മോദരാ! നീ അക്ഷതകൾ വിതരന
തിനു പകരം സ്ഥാപിച്ചുവ്രൂപ്യമായ ആദാദന്തവനക്കാളിയും പ്രവൃത്തി
കളേയും വിതരിക്കാണ്ടുക്കുക. കിഴക്കേശവിഭാഗത്തിനു വന്നിക്കുന്നതി
നുപകരം ജ്ഞാനലീപാതയും നല്ലിയ മാനസപിതാക്കന്നാരം വ
നിശ്ചക. തെക്കേശവിഭാഗത്തിനു വന്നിക്കുന്നതിനു പകരം വിലഞ്ഞ
റിയ അന്നത്രമാംന്നല്ലെന്ന മുക്കാമമാണരം വന്നിക്കുക. പടി

ഞങ്ങൾ ദിക്കിനെ വന്നിക്കുന്നതിനു പകരം ശാന്തവും സ്റ്റോർ
വും വന്നിക്കുള്ളാൽ നേരിക്കുന്ന ഭാംഗവത്രാദിക്കളും സ്റ്റോർ
മിക്കക. വടക്കേലിക്കിനെ വന്നിക്കുന്നതിനു പകരം സ്റ്റോർ
തന്മാരെയും വാന്നുക്കുള്ളേയും സപ്പം നാന്നുകുള്ളേയും വന്നിക്കുക. കീ
ചീളുട്ട് നോക്കി വന്നിക്കുന്നതിനു പകരം പ്രൂറാവും നികുള്ളുണ്ട്
ജായ ജീവിക്കാളും ദയവേണ്ട സ്റ്റോർമിക്കുക. മേഖലുടേനാബി വ
ന്നിക്കുന്നതിനു പകരം പഴരാവകാരിക്കുള്ളേയും ഏന്നുറില്ലെന്നു
രേയും വന്നിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് സകല
ദോഷങ്ങളും നിരാകരിക്കുള്ളുട്ടേനാം. ഇപ്പു കാരം ചെയ്യാൻ
ആരാട്ടിക്കുള്ളം രക്ഷാപ്പുട്ടോ.”

ഇങ്ങിനെ സ്വഭവിന്റെ ഉപഭേദങ്ങളുടും ആശുപ്പുപരവരണാ
യ സിംഹാലൻ സ്വഭവിന്റെ പോയി നിഷ്പന്നായി ഭേദങ്കു
ണ്ണും ചെയ്യാം.

ബുദ്ധഗവാൺ ഞങ്ങാനോവഴിം കേൾപ്പാൻ അസം
ബ്രും ജനങ്ങൾ വന്നകൂടിതുടങ്ങി. കാണാനാവാര വനികരിക്കു
തനക്കെതായ ഒന്നൊമറനോട്ടവും, കേൾപ്പാനവജക്കുടും
ആക്ഷിക്കുത്തുക്കു മാറ്റുമ്പും അംഗ്രേഷത്തിനാണ്ടായിരുന്നുവെ
നും, അതുകൊണ്ടാണ് അംഗ്രേഷത്തിന്റെ പ്രസംഗം കുട്ടവാര
പ്രാം വേഗം എതിരെ അംഗ്രേഷത്തിന്റെ നിഷ്പരാധി ഭവിപ്പാനുള്ള കാ
രണാമന്നം ബുദ്ധചരാത്രാനുശ്രിതം പറയുന്നു.

അനന്തരം ബുദ്ധൻ ധർമ്മനിതിയായ ചക്രവര്ത്ത ഏല്പാദി
കിലും ഉള്ളട്ടുവാനാശോചിച്ചു. ആ വേണ്ടം വന്നതിലിരുന്നുകൊ
ണ്ണും ജാതിവ്യത്യാസത്തെയും ഗ്രീച്ചരഷ്യവും ത്രാസത്തെയും വാന്നു
ശരൂവുത്രാസത്തെയും ആലോചിക്കാതെ, അവിടെ വരുന്നാവ
ക്കുല്ലും താൻറെ സില്ലാന്തത്തെ ഉപഭേദിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങിനെ
ശല്ലുകാലം കൊണ്ടും ബുദ്ധൻ ലോകാത്മ ഇന്നം സഹായിക്കുന്ന
താഴെ പീതവസ്തുക്കാലികളുടെ സംശയാത്മ നമ്മാച്ചിച്ചു. ആ സംശയ

ததிக்க வூபான் ஸாரியுதுள்ள மூக்கலும்புள்ள புயானமான காட்டு. அதுவென்ற ஒக்டோபஸிலீன் அடித்த ரிசூலாயி குள். அதைவென செழுத்துக்காணக் கூல்வதிலும்பூஜி மார ரிசூ மார அன்னு உல்லால் அது ரண்டு பேரேந்து கலாவதிளைக்கி. ஸ்வ லூன் அதரின்கீல் தான் கூல்வதை அதுபறிச் சுடக்கொண்ட நெல்கொண்டு வருகிறான் பான், கீலு, வெள்ளுத்து, புதை, விழு, ஸத்து, க்ஷாதி, அயிச்சுநை, வெமுதி, உச்சக் குள் பற்று வியிக்கேயும் ரிசூமாகவெல்லாம் இப்பேரைச் சூ. அதினா ஹைப் பால்வதிக்க வெடுக்கதற்கிணாதி. ரிசூமாகவெல்லாவ கும் வெடுக்கமுத்தாட நடவடிக்கை.

പലസമാദ്ദിഖുംചൊന്ന് കാഃംകത്തരണട പ്രവൃത്തിക്കണ
ഗ്രന്ഥത്തിനും അനുസരിച്ചു ഉപയോഗങ്ങൾ ചെയ്യും സന്ദർഭത്തി
ലുക്കിൽവിത്ത് ബുദ്ധാനന്ദ് ചരിത്രങ്ങൾ വളരുയിണ്ട്. അതുകൂ
ളിൽനിന്ന് ഇന്നത്തിന്റെങ്ങാം ഈ നാതു സാഖീച്ചുവരുന്ന കുമാ
രി തിരാന്തട്ടുത്തുറുന്നത് അസാധ്യമായതിനാൽ ചില ദിവ്യ
സംഗ്രഹിക്കാൻ മാത്രം, പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

வூவன் வங்காலதோடு ராஜ்ஞாலிலும் மரச்சூலக்களி
லோ வேளவும் ஆதலுரை காட்டுக்கூடி போ கெட்டுக்கூடி விதமாற்றப்
இக்கு நியூர் குத்துடி வஸிடி; மரச்சூல் காலங்கூடில் பலே நா
ற்றைலிலும் ரூமண்ணலிலும் மரசுமலங்கூடிடும் நியூர்மாலைக்குத்துடி
தொ, தொன்னாயா, நடன், பிழைவுதான் பிழைபூஷங் ஜிவகாஜ
ஸ்ராத்த எக்கெள்ளு நடக்கவளைமங்கூடு ஏற்குறையாக நாட்டு
பலதரங் உபற்றாஸ்தை செய்துவரை. அதினாவுராம், மதுபா
நா செய்துவரேயும் ஸ்ரீஷ்டிக்குரையாகி நடக்கவுதான்கூடு ஏறு கு
ங்கவடிக்கலைக்குன்ன' உலகுபிழைபூங், கழவுப்பாயுள்ளவாற் ஸ்ரீ
வாக்காக்கி தீப்பான், சிறுவாக்கு நடக்கவுதாற் ஏறு வடிப்
யித்தின்னு திரிச்சுவான், சுங்கித்தவாய்வு கூட்டுத்தாழ்வு விப்

ചൊരിച്ചു് അഹകരിച്ചിരിക്കുന്നവക്ക് അവ നില്പരണ്ടോളം ഒരു അറിവുണ്ടാക്കു പാറാം, പാപങ്ങൾക്കും കാണിക്കിരിക്കുന്നവക്ക് പാപമുഖ്യമായ നിലപ്പിച്ചു് വൃഥകമ്മണ്ണഭിൽ മുവുത്തിയുണ്ടാക്കുവാം, എന്നവേണ്ടാം, സകലജീവിക്കുംകൂടം കേൾമം ദോഷാന്വയായി അവരവക്കട പകപ്പത്രജ്ഞന്റെ സർച്ചു് പലപ്പുകാരത്തിലും ചെങ്കുട്ടായ ദേശവ്രാപന്റെ സ്ഥാപി അടഞ്ഞ അംഗിരുന്നു. ബുദ്ധൻ സംസാരിച്ചുബന്ധിതന്തോ് പാളിഭാഷ്യമായി ആന്തിനാക്കം ക്രൈസ്തവചന്ദ്രസ്താഖ്യാപ്ലിക്കും പാളിഭാഷ്യയിലുംകും.

பின்ன ஒசு காலம்^{தான்}, ஷுஹா, வெவரைப்பிரகாரத்தில் செய்து அவிட மஹாவகைத்திலும் விழராத்திலிருக்குமோகூடும், அவிட வகை பாகஸ்பூர் யாழ்ச்சாலை செய்து. அது ஸமங்கம், ஞானமாதாரமாஜாப் பு' வர்யாயிருநூகாலி வந்து இங்கிலாந்தை விவரம் ஏற்கிறான், ஷுஹா, அது வகைத்தில்கினா.

പിലവസ്തു വിലക്കണ ചോധി. അസന്നത്യവായി കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രതികരണം, അപ്പേരിൽ അരിക്കത്തിനും, അപ്പേര് മരിക്കുന്ന സമയത്തു വേണ്ടുന്നതല്ലോ ചെയ്യു; മരിച്ചതിനും ശരംഗം ചെയ്യേണ്ടുന്ന ക്രിയകളും താൻതാനും ശരിയായി ചെയ്യു.

മരന്തരം, ബുദ്ധൻ കുപിലവസ്തുവിൽ നിന്നും മഹാവന എന്നി ദഃഖ്യ വിഹാരത്തിൽത്തന്നു ചെന്ന പാത്രം. ബുദ്ധനുട്ടുടർന്ന മഹാപ്രജാവതി ഗൗതമിയും യദ്ദോധനരജും, പിരിന്നായും പില ശാക്രന്തീകരിച്ചും മഹാവനത്തിലേക്കും ദോഷിക്കുന്നു. ബുദ്ധൻ ഒരു വക്ഷം ധന്മാഡഭദ്രം ചെയ്യു. ഒരു ഉപദേശങ്ങളായില്ലോ കേട്ട് ശശ്രതമിയും യദ്ദോധനരജും സംസാരത്തെ വെറ്റത്തു് തന്നെ ആയും സംഘത്തിൽ ചേരുക്കണമെന്നു ബുദ്ധനുടു വളരെ അംഗീപ ക്കിച്ചു. ഏന്നാൽ, ബുദ്ധനു സ്ത്രീകൾക്കു സംഘത്തിൽ ചേക്കുന്ന തിന്ന് ആദ്യം മനസ്സുണ്ടായിരുന്നാലും. പിരിന്നു, തുന്നുവെൻ്നു അംഗപക്ഷപ്രകാരമും, മാത്രം ബാക്കുണ്ടാൽ നിരാകരിക്കുന്നതനു വി മൂരിച്ചും, അവൻ രണ്ടു ദോഷരജും ഭിക്ഷണംകളായി സംഘത്തിൽ ചേരുത്. ഏന്നു മാത്രമല്ല, ഭിക്ഷണംകർക്കും വേണ്ടുന്ന വിധിക ഒഴുക്കും തന്നു ബുദ്ധൻ നിയുജിച്ചു. ഇങ്ങനെന്ന മഹാപ്രജാവതി ഗൗതമിയും യദ്ദോധനരജും ആദ്യം സംഘത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുതു മുതൽ വളരെ സ്ത്രീകൾ സംഘത്തിൽ ചേരുവാൻ തുടങ്ങി.

ബുദ്ധൻ ഇങ്ങനെന്ന ആശാനവി കമ്മ്പാളൈ ചെയ്യു' ലോക തനിച്ചെല്ലാം പ്രാതി ധരണതിനാശാണ്' എന്നുതു വയസ്സുവാരജും ജീവകാലം കഴിച്ചു. എന്നുതാമനാശത വയസ്സിൽ അംഗീപരാം ദേഹജതിയാം സുവാശക്കുടി മുട്ടാണി. അംഗീപരാം ബുദ്ധൻ സമാധിശിലായന്നു് താൻാം ജീവാശസാനകാലം ഇന്നു സമാഖ്യാനം കാണാംബാണെന്നു. ഇടനാടനും തന്നു പല ദുർഗമിത്തങ്ങളുമുണ്ടാണെന്നു.

കി. ബുദ്ധൻ തന്റെ രിഷ്യരാഹര ദോക്കി, “എന്നർ ജീവകാ
ലം അവസാനിക്കുവാകി” എന്ന പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ബുദ്ധൻ കഴിന്നഗതിലേക്കെ ഘോഷ്യപ്പെട്ട്. വഴി
യിൽ കുംഗങ്ങകാണ്ടം ഭാധംഭകാണ്ടം ബുദ്ധിമുട്ടി ആനന്ദതന
വിളിച്ചു്, ജലം വക്രതി ഭാഗം ശമിപ്പിച്ചു്, പത്രക്ക്ഷേത്രങ്ങൾ കൂ
ഴിന്നഗതിലെത്തി. അവിടെവാച്ചു്, കാണന്നതുവരെ ഒരു
നിരുമാണന്നാജൂതിനെ പാറി ഒരു ഉപന്യാസം ചെയ്തു. അ
തു് ബുദ്ധന്റെ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ അവസാനങ്ങളുംതായിരുന്നു.

പിന്നെ, കഴിന്നഗതിൽ മരണ്യവതിയെന്ന പേരായ
നദിതീരത്തിലും മല്ലിക്കാല്യാനത്തിൽ പ്രഃവിച്ചു്, ബുദ്ധൻ,
ആ ഉദ്യാനത്തിൽ റണ്ട് സാലുമ്പുംക്കും നില്ക്കുന്നതുന്നു നട
വിൽ തന്റെ കിടക്കവാനുമി സ്ഥഭു് തജ്ജാരാശവാൻ ആനന്ദ
നോടു പറഞ്ഞു. ആനന്ദം ബുദ്ധൻ സ്ത്രീപ്രകാരം; സുഖ
മാർഖി കിടക്കവാൻ സ്ഥലവും രജുജും മാറം തജ്ജാരാശി. ഉട
നെ ബുദ്ധൻ ആ കിടക്കിൽ വരുക്കൊട്ടു തലവാച്ചു് തന്റെ വ
ലാത്തുക തലയാശാക്കി, പടിഞ്ഞാട്ടു ദോക്കി, വലാത്തുകാഗ
മായി കിടന്ന് ആനന്ദംവാട്, താൻ അന്നു് അഞ്ചുരാത്രിയും
നിശ്ചാനാത പ്രാവിപ്പാൻ പോകുന്നവെന്നും, നിശ്ചാനങ്ങളും
തന്റെ ഫേഡാത്ത ഇന്നപ്രകാരം ഏച്ചുജുണാമെന്നും, തന്റെ പാ
രാക്കാലും രിഷ്യരല്ലാം ഇന്നിനും സമിതിയില്ലാംക്കണ്ണമു
നും, ഈ ലോകത്തിൽ കാണന്നതാക്ക അനിത്രമാണെന്നും
പാണ്ടു്, സകടക്കും ചനാപ്പുംവരു നാലു ഭാഗത്തു, നിപ്പുന
രിഷ്യരാഹര ദോക്കി; “താപ്പഃഈ സ്ത്രിയാം രിഷ്യരാഹരാം! എന്ന
കണ്ഠിവുള്ളതല്ലാം ഈ തു നന്നാ, താവിശ്വാം! ആനു കൂദാശ
എന്നർ പിബാംശാലും എന്നിൽവാസാ ഗ്രഹിഃക്കണ്ണാതല്ലും
ആനന്ദനോടു ചുഡിച്ചുംബാം കൊള്ളുവിന്ന്”—എന്ന പാ
ണു് കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. അനുഈം ആനന്ദം മുതലുയെ നിശ്ചാ

രെപ്പോ, “ഈഞ്ചോ! ഈ ലോകം ഇരുന്നായിപ്പോയപ്പോ” എന്ന ദിശപ്രാസം വിച്ഛീകാണ്ട് അന്യമാരായി നിന്ന. അപ്പോൾ ബുദ്ധൻ കണ്ണകൾ മിച്ചിച്ചു് ആനന്ദന നോക്കി “എൻറ നിപ്പാണകാലം ഇതു അട്ടത്തവന. വിങ്ങൾ വ്യസനിക്കരം. സക്രാംഗിഷ്ഠണ്ടന കാലമാണിൽ. ഇതിനെ ആഗ്രഹിച്ചു് എ തുഃഖം നാളായി പ്രഖ്യാതിചൂടിപ്പെൻറ മലമാണ് ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാണ് പോകുന്നത്. എത്രയോ ഭിംവകരണാളം ഇ പദ്ധതി ശ്രീമദ്ഭാഗവതം കാരാഗ്രഹണഭിൽനിന്ന വിച്ചു് എന്നും നശിക്കാതെ ആനന്ദമാരാധന നിപ്പാണനാതെ മൂപിപ്പാനാലും താൻ തുടങ്ങുന്നതാം—” എന്നം മാറം സാന്ത്രാഖ്യാക്ഷരം പറഞ്ഞതു കേടു, റിഷ്യർമാർ ഒരുഡിയം സമാധാനപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ രാത്രിയും ഒരു അന്ത്രഭാഗം കഴിത്തു. എപ്പോൾ ലിക്കിലും രബ്ബുണ്ണാളം കാരം അടങ്കി. നീരോടുവും അടങ്കി. ദേവന്മാരും ഉന്നശ്രമാരും ആകാലവും അടയാളമാരായി ഭവിച്ചു. ആ സമയത്തു മുഖൻ ദയാന്ത്രം തന്നെ സാളും സാളും ശരാശരാവും തന്നെ നോക്കി, “പ്രിയരിഷ്യു, ഒരി! നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ വല്ലും സംശയവുംണ്ടെങ്കിൽ ചേരുവിച്ചു കാഞ്ഞുവിന്ന—” എന്നപാശ്രമതു. റിഷ്യർമാരെപ്പാവും കുംബാധും ഗംഗദത്താലും ഒന്നം സംസാരിപ്പാൻ കഴിയാതെ നിന്നു. അപ്പോൾ ബുദ്ധൻ, “ഒന്നുംകൂടും റിഷ്യറാണെന്നും ജനനം കാരണമായി ഭവിക്കുന്നത് എന്നതാൽ വാസ്തവം അതു രാജന മരണത്തിനും കാരണമായി ഒരുക്കുന്നു. ഇതു മംകണ്ടി തിക്കവൻ. ഇതോ എന്നും അവസാനനാതെ വാക്കാണ്”—എന്ന പാശ്രമതോ, സർവ്വസംഗമാളിജും തൃജിച്ചു് ചുനരാവുത്തിരഹിതമായ നിപ്പാണനാതു മൂപിച്ചു.

മുഖനിഷ്പ്രയം, രാജാക്കരമാരും, ഉന്നികളും, മംകളുവരും അനിപ്പാച്ചരായ വ്യസനസമ്മിശ്രണത്തിൽ മുന്നി. കൊറ തേരം കഴിത്തുറിന്ന ശേഷം, ആവാരപ്പും വരും തുട്ടി മുഖദേഹത്തു സുഖ

സ്വാദും ശാഖാലും മരം അലകരിച്ചു് സ്വന്നപ്പള്ളം ബിലട്ടുണ്ട്, എ താഴീതവാദ്യാദാട്ടുടെ, ഹിരണ്യവതീനദിയെ കടന്നു്, ഒ ആണായിരുന്ന ബുദ്ധഗംഗാരാട്ട് ചെച്ചത്രം ശ്വലം മുഹമ്മദൻ ചെച്ചു് സുഗന്ധവാതലങ്ങളിം അതിൽ ഒഴിച്ചു് തീ എംബളം തി, ആ ദശാംശിംഗം ഏഴു നമ്പ്പുരിച്ചു്, എല്ലാവജം മാറിന്നുണ്ട്. പിന്നു വേണ്ടുന്ന ക്രിയകളില്ലാം ചെച്ചു്. ബുദ്ധഭാരതമാവാട്ടു, അഞ്ചി യാൽ ഫോക്കാപ്പുട്ടതിനു ശേഷം, ചെവസ്തുമുരത്താശം പോലെ യിരിക്കുന്ന അസമി മാത്രം ശേഷിച്ചു്. വിംബിസാര രാജാവ് മു തലായ റിഷ്യർമാരല്ലാവരും കൂടി ആ അസമിക്കാള എടു ഭാഗ മാശി, എടു ലിംഗ കളിൽ ഓരോ ചെച്ചത്രം കിമ്പിച്ചു് അവ യിൽ ആ അസമിക്കാള സ്ഥാപിച്ചു്; അവായ ബുദ്ധമതക്കാർ ഈ നാം ഭക്തിയോട്ട ആരാധിച്ചു വരുന്നു.

ഈ പ്രകാരമായിരുന്ന ബുദ്ധഗംഗാൻ ധന്തനിതിയെ പല രാജുങ്ങളിലും പ്രചാരണപ്പെട്ടതി, ഇന്നും പ്രകാശിച്ചുവരകാണിരിക്കുന്നതും ശാന്തതയാൽ ലോകം മുഴുവൻ ജീവിതത്വം ജീവന്താനും പരമ എഴുപ്പാഭവണ്ണം നിന്നും നശ്ചകിയത്.

